

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK & NIGHTS

GOSSAMER IN THE DARKNESS
A Fantasyland Novella

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlıktaki Gossamer

Bir Hayal Ülkesi Romanı

Kristen Ashley tarafından

Gossamer Karanlıkta Bir
Fantezi Diyarı Romanı
Yazan: Kristen Ashley

1001 Karanlık Gece

Telif Hakkı 2022 Kristen Ashley
ISBN: 978-1-970077-87-2

Önsöz: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan 1001 Dark Nights Press tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

Gossamer Karanlıkta Bir
Fantezi Diyarı Romanı
Yazan: Kristen Ashley

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Kristen Ashley, Hayaller Diyarı serisine yeni bir hikâye ekliyor...

Nişanları daha çocukken atılmıştı. Zengin ve yakışıklı Remington Markisi Loren Copeland, Derryman Kontu'nun göz alıcı kızı Maxine Dawes ile evlenecekti. Bu bir güç eşleşmesi. Her iki ev için de mükemmel bir ittifak.

Ancak Kont, Maxine'in asla evlenemeyeceği anlamına gelen bir çocukluk yarasını gizli tutmaktadır. Bunu, bu evliliğin gerçekleşebilmesi için bir mucize ararken yapmıştır. Böyle bir ittifakın kendisine sağlayacağı nüfuza ihtiyacı vardır ve bunu elde etmek için her şeyi göze alacaktır.

Zamanı geldi. Daha fazla bahane olamazdı. Daha fazla erteleme yok. Evlilik gerçekleşmek zorunda, yoksa sözleşme bozulacak.

Her şey kaybolmuş gibi görünürken Kont mucizesini bulur: Kızının bir ikizinin olduğu paralel bir evren vardır. Onu bulmalı, kendi dünyasına getirmeli ve Markizi kendisine aşık etmesi için zorlamalıdır.

Ve bunu yapıyor.

****Her 1001 Karanlık Gece romanı bağımsız bir öyküdür. Yeni okurlar için yazarın dünyasına bir giriş niteliğindedir. Hayranları içinse yazarın serisinin bonus kitabıdır. Umarız her birini en az bizim kadar seversiniz.****

Kristen Ashley Hakkında

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *Moonlight and Motor Oil*, *Dream Team* ve *Honey* serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı romanı *RT Book Reviews* en iyi Bağımsız Çağdaş Romans ödülüne, geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı romanı ise en iyi Çağdaş Romans ödülüne aday gösterilmiştir. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will*, *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) ve *The Hookup* adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin West Country bölgesinde yaşamış ve şimdi Phoenix'te ikamet etmektedir. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şu anda tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan *Rock Chick Nation*'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve ister arkadaşlarınız ve aileniz olsun ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizi geri almaktır. RC Nation'ın programları şunları içerir: *Rock Chick Rendezvous*, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları; *Rock Chick Recharges*, Kristen'in aday gösterilen kadınlara özel bir gece düzenlediği akşamlar; ve *Rock Chick Rewards*, Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program. Kristen'in *Rock Chick Rewards*'ı hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve *Rock Chick Nation* hakkında daha fazla bilgiyi [KristenAshley.net](https://kristenashley.net) adresinde okuyabilirsiniz.

Kristen Ashley'den de

Rock Chick Serisi:

[Rock Chick](#)

[Rock Chick](#)

[Kurtarma](#)

[Rock Chick Redemption](#)

[Rock Chick Renegade](#)

[Rock Chick Revenge](#)

[Rock Chick Reckoning](#)

[Rock Chick Regret](#)

[Rock Chick Revolution](#)

[Rock Chick Yeniden](#)

[Uyanıyor Rock Chick](#)

[Yeniden Doğuyor](#)

The 'Burg Series:

[Senin](#)

[İçin](#)

[Huzur](#)

[İçinde](#)

[Altın İz Gönül](#)

[Oyunları Söz](#)

[Bekle](#)

Kaos Serisi:

[Rüzgâra Sahip](#)

[Ol Ateşin](#)

[İçinde Ride](#)

[Steady](#)

[Ateşin İçinden Yürümek](#)

[Hatırlanacak Bir Noel Zorlu](#)

[Yolculuk](#)

[Rüzgar Gibi Vahşi](#)

[Ücretsiz](#)

[Vahşi](#)

[Ateş](#)

[Vahşi](#)

[Rüzgar](#)

Colorado Dağ Serisi:

[Kumar Tatlı](#)

[Rüyalar Lady](#)

[Luck Breathe](#)

[Jagged](#)

Rüya Adam Serisi:

[Gizemli](#)
[Adam Vahşı](#)
[Adam Kanun](#)
[Adam](#)
[Motosikletli](#)
[Adam Sessiz](#)
[Adam](#)

Rüya Takımı Serisi:

[Dream Maker](#)
[Dream Chaser](#)
[Dream Spinner](#)
[Dream Keeper](#)

Hayal Diyarı Serisi:

[En Çılgın Düşler](#)
[Altın Hanedanlık](#)
[Fantastik](#)
[Kırık](#)
[Güvercin](#)
[Gece Yarısı](#)
[Ruhu](#)

Bal Serisi:

[Derin Uç En Uzak](#)
[Sınır En Büyük](#)
[Risk](#)

Magdalene Serisi:

[Yükselen İrade](#)
[Aradaki Zaman](#)

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

[The Hookup](#)
[Yavaş Yanma](#)

**Nehir Yağmuru
Serisi:**

[Tırmanıştan](#)
[Sonra Dinginliği](#)
[Kovalamak](#)
[Sıçrama Yapmak](#)

Üç Seri:

[Güneş Göküzünden Düşene](#)

[Kadar Her Şeyimle](#)
[Vahşi ve Özgür](#)

Bitmemiş Kahraman Serisi:
[Şövalye](#)

[Creed](#)
[Baskını](#)
[Diyakoz](#)
[Sebring](#)

Hayaletler ve Reenkarnasyon

Serisi: [Sommersgate Evi](#)
[Lacybourne Malikanesi](#)
[Penmort Kalesi Peri](#)
[Masalı Canlanıyor](#)
[Şanslı Yıldızlar](#)

Yükseliş Serisi:

[Her Şeyin Başlangıcı Plan](#)
[Başlıyor Sonun Şafağı](#)
[Yükseliş](#)

Misted Pines Serisi:

[Sisin İçindeki Kız](#)

Mathilda Serisi:

[Mathilda Süper Cadı](#)
[Mathilda Süper Cadı, Karanlık Lord'un Yükselişi](#)

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

[Cennet ve](#)
[Cehennem Play](#)
[It Safe Üç Dilek](#)
[Karmaşık](#)
[Gevşek Sonlar](#)
[Hızlı Şerit](#)

Daha fazla 1001 Karanlık Gece yazarını ve muhteşem hikayelerini keşfedin...

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[Lara Adrian](#)

[Dylan Allen](#)

[Jennifer L. Armentrout](#)

[Kristen Ashley](#)

[Tessa Bailey](#)

[Sawyer Bennett](#)

[Shayla Black](#)

[Lexi Blake](#)

[Lauren Blakely](#)

[K. Bromberg](#)

[Claire Contreras](#)

[Tina Folsom](#)

[Melissa Foster](#)

[Heather Graham](#)

[Donna Grant](#)

[Liliana Hart](#)

[Larissa Ione](#)

[Alexandra Ivy](#)

[Lorelei James](#)

[Darynda Jones](#)

[Lisa Renee Jones](#)

[Laura Kaye](#)

[J. Kenner](#)

[Corinne Michaels](#)

[Elisabeth Naughton](#)

[Laurelin Paige](#)

[Carly Phillips](#)

[Jennifer Probst](#)

[Kristen Proby](#)

[C.D. Reiss](#)

[Christopher Rice](#)

[Carrie Ann Ryan](#)

[Kendall Ryan](#)

[Kennedy Ryan](#)

[Kylie Scott](#)

[Jill Shalvis](#)

[Gena Showalter](#)

[Cherise Sinclair](#)

[Susan Stoker](#)

Tijan
Rachel Van Dyken
Skye Warren
Laura Wright
Joanna Wylde
Rebecca Zanetti

Daha fazla Blue Box Press yazarını ve onların muhteşem hikayelerini keşfedin...

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[Jennifer L. Armentrout](#)

[Kristen Ashley](#)

[Sawyer Bennett](#)

[Steve Berry](#)

[Lexi Blake](#)

[Robin](#)

[Convington](#)

[Kaylea Cross](#)

[Jay Crownover](#)

[Avery Flynn](#)

[C. W. Gortner](#)

[KL Grayson](#)

[Cristin Harber](#)

[Lynn Raye Harris](#)

[Liliana Hart](#)

[Larissa Ione](#)

[Suzanne M. Johnson](#)

[Laura Kaye](#)

[J. Kenner](#)

[Kimberly Kincaid](#)

[Gennita Low](#)

[Randy Susan](#)

[Meyers Corinne](#)

[Michaels](#)

[Monica Murphy](#)

[Carly Phillips](#)

[Kristen Proby](#)

[Christopher Rice](#)

[Lucinda Riley](#)

[M.J. Rose](#)

[Kennedy Ryan](#)

[Cherise Sinclair](#)

[Susan Stoker](#)

[Rachel Van](#)

[Dyken Samantha](#)

[Young](#)

Yazarın Teşekkürleri

Sevgiler, kucaklamalar ve şükranlar...

Donna Perry, Jenn Watson, Kasi Alexander, Kim Guidroz, benimle birlikte pek çok yolculuğa çıkan ve daha fazlasını isteyen tüm okuyucularım.

Ve son olarak, Liz Berry, Jillian Stein ve MJ Rose'a bu işi eğlenceli hale getirdikleri için teşekkür ederim.

İçindekiler

Kristen Ashley
Hakkında Kitap
Açıklaması
Kristen Ashley'den de Daha
fazla keşfedin 1001 Karanlık Gece
Yazarları Daha fazla keşfedin Blue Box
Press Yazarları
Yazarın Teşekkürü Binbir Karanlık
Gece Önsöz
Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm
Ondördüncü
Bölüm Onbeşinci
Bölüm Onaltı
Bölüm Onyedinci
Bölüm Onsekizinci
Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Sonsöz

[1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Dokuz'u Keşfedin](#)

Daha Fazlasını Keşfet Kristen Ashley
Kristen Ashley'den Wildest Dreams'ten bir alıntı
1001 Karanlık Gecenin Dünyasını Keşfedin
Özel Teşekkürler

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

*Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim.
Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve
bilimi üzerine çalıştım. Babamın evinde geniş bir
kütüphanem vardı ve binlerce cilt fantastik masal
topladım.*

*Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi
öğrendim. Mitler, efsaneler ve bin yıl boyunca tüm
insanların hayalleri hakkında. Ve okudukça hayal
gücüm daha da güçlendi, ta ki hikayelerin içine
seyahat edebildiğimi keşfedene kadar... gerçekten
onların bir parçası olmak.*

*Keşke olması gerektiği gibi öğretmenimi
dinlediğimi ve yeteneğime saygı duyduğumu
söyleyebilseydim. Eğer yapsaydım, ben
şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.
Ama ben cesaretimle hava atarken aptalca
davrandım ve kafam karıştı.*

*Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı merak
ederek eski İran'a gittim ve Şehriyar'ın her gün bir
masal anlattığının doğru olup olmadığını kendi
gözlerimle gördüm.
(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve
sonra dünkü karısını başını kesmeye gönderdi.
Şehrazat'la tanıştığında, onun da
Vezirin kızı, bin kadın öldürmüştü.*

*Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin
ortasına geldim ve bir şekilde Şehrazat ile yer
değiştirdim - daha önce hiç gerçekleşmemiş ve
bugün hala açıklayamadığım bir fenomen.*

*Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış
durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve
kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu
onun bana yaptığını yapmak.*

kendini korumak ve hayatta kalmak.

*Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.
Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan ve
daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir
noktada duruyorum. Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin
geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha
bağışlıyor.*

*Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine
başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha önce
sahip olduğu gibi*

Şimdi.

İki dünya vardır.

Bildiğimiz dünya.

Ve içinde aynı insanların olduğu -ikizlerimiz- ama tamamen farklı olan.

Bu paralel evrende, diğer birçok yerin yanı sıra, Lunwyn'in buzlu kuzey ülkesi, Fleuridia'nın fırfırlı temiz ülkesi, Korwahk, Keenhak ve Maroo'nun yasaklayıcı güney toprakları vardır.

Ve Hawkvale'in ısıltılı büyülü diyarı.

Bu yerlerde uçak, cep telefonu ya da suşi yoktur. Bilgisayar, araba ya da elektrik bile yok.

Ama sihir var.

Bu nedenle, eğer bir cadı varsa, büyük bir güce ve uygun bir nedene sahipse, bizim dünyamızdan diğerine bir ikiz getirebilir.

Lunwyn, Hawkvale, Fleuridia ve Korwahk'ta hikayeler anlatıldı (ve Yeşil Deniz'in ötesindeki topraklarda daha fazlası anlatıldı).

Bu, o diğer dünyadan yeni bir masal.

Bir sihir hikayesi.

Bir aşk hikayesi.

Ve çok büyük şapkaların hikayesi.

Önsöz

Mucize

Edgar, Derryman Kontu

Hawkvale

Lancestor

Sanatoryumu

Oxblood Bölgesi

Paralel

"O da daha iyi değil," diye öfkeyle söylendi, yatağın üzerinde kendi içine kıvrılmış sarı, parlak saçları olan genç ve güzel kadına bakarak.

Dehşete kapılmış kehribar rengi gözleriyle onu inceliyordu.

Doktor, "Lütfen lordum, sesinizi yumuşatın," diye mırıldandı.

Hawkvale'in kuzeyindeki Oxblood bölgesinin yeşil, yumuşak ve verimli vadilerinde yer alan Posey Park Malikânesi'nin (ve birkaç başka mülkün daha) Lordu olan yedinci Derryman Kontu Edgar Dawes doktora döndü.

"İyileşmeleri etkileyebileceğinizi söylemiştiniz," diye hatırlattı adama.

"İyileşti," diye iddia etti doktor.

Edgar bir elini yatağında ritmik bir şekilde sallanan ve dehşet içinde ona bakan sessiz, korku dolu kadına doğru uzattı.

"Bana pek iyileşmiş gibi görünmedi efendim."

Adam yaklaştı ve sessizce şöyle dedi: "Saygısızlık etmek istemem ama lordum, bu sizin tavrınızdan kaynaklanıyor.

Maxine..." Büyük bir ağırlık taşıyan bir duraklama yaptı ve bunu vurgulayarak daha da ileri götürdü, "kızınızın sakinliğe ihtiyacı var. Aşına olduğu şeylerden çok daha memnun." Bir başka ağır duraklama. "Ve sizi üç yılı aşkın süredir görmedi."

Edgar azarlamaya cevap vermeyi reddetti.

Bunun yerine, "Senin de bildiğin gibi dünya sakın değil. Her an bir cadı yeryüzüne bir lanet getirebilir. Eski zamanlardan kalma bir Canavar yeniden yeryüzüne çıkıp kargaşaya neden olabilir. Bunu biliyorsunuz çünkü *böyle şeyler oldu. Ve bizim yaşamlarımızda da oldular.*" Ses tonu her şeyi bilen ve buyurgan bir hal almıştı; bu ses tonu onun bazı enkarnasyonlarında standart olarak benimsediği bir ses tonuydu. "Her yaşam her an tehlikede."

"Bu çok karamsar bir bakış açısı," diye mırıldandı doktor kendi kendine.

"Yine de doğru," diye burnunu çekti Edgar. "Ve bununla başa çıkabilmeli." Ve yapmalı da.

Yapmalı.

Hem de

hemen.

Zaman tükeniyordu!

Bu nedenle.

"Onu başka bir tesise götüreceğim," diye açıkladı Edgar. "Farklı bir personelin onu iyileştirip iyileştiremeyeceğini göreceğiz."

Doktor hemen telaşlandı.

"Efendim, lütfen yapmayın. Maxine rutine tepki verir. Alışılmış bir program. Etrafında alışkın olduğu personel. Tanıdık bir çevre. Tabloları. Hemşireleriyle nehir boyunca yaptığı yürüyüşler. Kitap okuması. İlerleme kaydettik ve eğer onu hareket ettirerseniz" -ve yine kınayıcı bir duraklama oldu- "hayatı boyunca ulaşamayacağı sonuçlar umarak yaptığınız gibi, gerileme gösterecek ve bu ilerlemenin yeniden kazanılması gerekecek."

Edgar odanın içinde kızının "resimlerine" baktı. Bunu yaparken gözleri yatağının yanındaki masanın üzerinde duran "kitaplara" takıldı.

Dikkatini tekrar doktoruna yöneltti. "Beş yaşındaki bir çocuk daha iyi bir kuş resmi yapabilir ve çocuk kitapları."

"Buraya gelmeden önce yirmi üç yaşındaydı ve hiç okumamıştı," diye cevap verdi adam. "I-"

Doktor omuzlarını dikleştirdi. "Lordum, eminim size hatırlatmama gerek yoktur, kızınız... sevimli, tatlı kızınız, altı yaşındayken ciddi bir kafa travması geçirdi."

Edgar, unutmak için epey çaba sarf ettiği bir şeyin kendisine hatırlatılması karşısında küstahça bir nefes aldı.

Doktor ısrarla, "Bu öyle büyük bir yaralanmaydı ki, o sırada çağırdığınız doktorların *dördü* de size sadece hayatta olduğu için çok şanslı olduğunuzu söylemekle kalmadı, aynı zamanda 'normal' bir hayat sürmesinin mucize olacağını da söyledi. Bununla birlikte, tüm notlarında, yaşamı boyunca, bakımından sorumlu olan her doktor, mutlu bir yaşam sürebileceğini sizinle defalarca paylaştıklarını kaydetmiştir. Ancak, sadece uygun bakımı alırsa. İstikrara ihtiyacı var. Sabra ihtiyacı var. Öngörülebilirliğe ihtiyacı var. Ve ihtiyacı olan..."-adam Edgar'ın bakışlarını tuttu -"İlgi ve sevgi."

Edgar ona bakarak, "*Hayır, ihtiyacım olan şey bir mucize*" diye düşündü.

Burnunu kaldırdı. "Diğer tesisleri araştıracağım ve taşınacaksa ve nereye taşınacaksa size mesajla bildireceğim."

"*Onun* bir adı var, lordum. Ona sizin verdiğiniz isim. Maxine," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi doktor.

Edgar ona ters ters baktı, ayağının üzerinde döndü ve pelerini arkasından hızla fırlatarak odadan çıktı.

Ve bunu kızına bir bakış daha atmadan yaptı.

* * * *

Derryman~

Kibar bir giriş yapmadığım için beni bağışlayın. Ancak, bu ay içinde gönderdiğim altıncı mektup olduğu için bunu yapmıyorum.

Bu nedenle, oğlum ve kızınız arasındaki nişan sözleşmesinin 12b maddesini size hatırlatmakta gecikmeyeceğim.

Hafızanızı tazelemek için 12b maddesine göre, eğer Remington Markisi, siz Leydi Maxine'e evlenme teklif etmeden otuz beş yaşına ulaşır ve bu el, soyumu devam ettirme çabalarını sürdürebilmeleri için oğluma ve varisime yasal olarak bağlı değilse, artık sözleşmeye bağlı olmayacaktır. Bu nedenle, eş olarak kimi almak istediğini seçmekte özgür olacak.

Oğlumun bir kadınla evlenme vakti geldi.

Altı ay sonra Loren'in 35. doğum gününü kutlayacağız. Umarım

daha önce bir düğün kutlarız.

Çok yakında sizden haber alacağımı söyleyebilirim.

*Hawkvale'e bağlılığınız için,
~Ansley Copeland
12. Dalton Dükü*

Edgar mektubu hayal kırıklığı içinde masasına fırlattı.

Sonra odanın diğer ucundaki çok güzel ama çok ölü karısının portresine baktı. "Bir zamanlar bir titandım," diye ilan etti.

Bu konuşan gurur değildi. O konuşuyordu.

Anlaşmacı olarak bilinirdi.

Piyasalar ve her türlü yatırım konusundaki sezgileriyle o kadar ünlüydü ki, Lunwyn kadar yükseklerden ve Fleuridia kadar alçaklardan insanlar onun danışmanlığına başvuruyordu.

O kadar ünlüydü ki, Dalton Dükü aileleri arasında bir ittifak istedi. Dalton Dükü!

Kral Ludlum'un en üst düzey generali; Middleland'lı Baldur, Hawkvale'in güneşli vadilerini istila ettiğinde onu tamamen mahvolmaktan kurtaran adam. Neredeyse Ludlum kadar saygı duyulan bir adamdı (ve eğer bu ihanet sayılmasaydı daha fazla saygı görürdü).

Baldur'un fethetmeyi başardığı toprakları bu despotun elinden alan elbette Ludlum'un oğlu (ve şimdi de kralları) oldu.

Ancak, Dalton olmasaydı tüm Hawkvale'in Baldur'un eline geçeceği herkes tarafından biliniyordu.

Ve yirmi altı yıl önce Derryman Hanedanı ile ittifak kurmaya çalışan *da o* Dalton'du.

Ama Edgar bile o korkunç kazayı öngöremedi (ve bu bir kazaydı - her baba kızına ata binmeyi öğretmek isterdi, lanet şeyi kontrol edememesi onun suçu değildi).

Tekrar karısının görüntüsüne odaklandı.

Ondan karakter zayıflığını, derinlere işleyen bir kusurunu gizlemişti. Aslında, sonunda, bundan o kadar çok bahsetti ki, durmak zorunda kaldı.

Tabii ki, bunu yapmak için büyük çaba sarf ettiği için, kazaya nasıl tepki vereceğini asla tahmin edemezdi.

Ama o iş bitmişti ve artık gitmişti, kızı (çoğunlukla) hayatına devam edebilmek için gözünün önünden ve aklından çıkmıştı.

Ancak, bu hayat daha iyiye doğru bir dönüş yaptı.

Açıkçası kimse lanet ülkeyi vurduğunda piyasalara ne olacağını öngörememişti. Meydana gelen fantastik olaylarda, farelerden oluşan ahırı bile ona yardımcı olamazdı.

Ve bir süre sonra, kendisinin ve danışmanlığını yaptığı adamların içinde bulunduğu çeşitli fiyaskoların altından nihayet kalkmaya çalışırken, Yeşil Deniz'in ötesindeki bir Canavar ortaya çıkar ve tüm gezegeni paniğe sürükler. Ancak bu yaratığın yok edilmesinin sonucu, hiç kimsenin hayal bile edemeyeceği ticaret yollarının açılması ve Firenz, Airenzian, Dellish ve Marish mallarının pazara akın etmesi oldu.

Her yerde fırsatlar vardı.

Ne kadar çok fare çalıştırırsa çalıştırsın bu işin üstesinden gelemezdi.

Edgar'ın tabii ki beklenmedik durumları vardı ve müvekkillerine bu şekilde davranmalarını tavsiye etmemiş olabilir.

Aynı şekilde (ünkü paralarını alıkoyarlarsa, planlarına yatırmak için daha az paraları olacak ve karşılığında kendisi daha az kazanacaktı).

Ama her erkek mülkünü korumayı bilirdi. Her şeyi tavsiye *ettiğinde* onu dinlemeleri Edgar'ın suı değıldi (ve belki de bazen tavsiyesi zorlama olarak tanımlanabilirdi, ama o bunu bu şekilde görmüyordu).

Müşterilerinin oğ mahvolmuştu.

Artık ona Anlaşmacı denmiyordu.

Bir zamanlar her kapı ona açıktı. Geldiğinde bir tezahürat yükselir ve eline en iyi viskiden bir kadeh konurdu. Sırtını sıvazlamak, yanına oturmak ve onun parlak, şaşmaz ışığıyla ısınmak için birbirleriyle yarışırlardı.

şimdi, iki yıldır bir akşam yemeğ daveti almamıştı. Sık sık onuruna düzenlenen balolar onun haberi bile olmadan gerçekleşiyordu. Açılış konuşmasını yapacağı konferanslar kara listeye alınmıştı.

O zengindi. Yeterinden fazla parası vardı, asla fakir olmazdı. Ama dışlanmış biriydi.

Ve insanlar yatırımlarınızı kabul etmedikçe *daha fazla* para kazanamazdınız. Onun mektuplarını bile kabul etmediler.

Dalton Hanedanı ile bu ittifaka *ihtiyacı vardı*.

Adının Lord Ansley Copeland gibi kusursuz bir soyağacı ve itibara sahip biriyle anılmasına *ihtiyacı vardı*.

Kapılar bir dşesin babasına, müstakbel bir dkn dedesine açılacaktı.

Edgar o nişan sözleşmesindeki imzasını tamamladığı andan itibaren, bunun büyüklüğü giden bir sonraki adım olduğunu biliyordu.

Bu onun mirası olacak.

Kanı gelecekteki tüm Daltonların damarlarında dolaşacaktı.

Kızı Remington Markisi'nin yanında uyuyacaktı.

Babası öldüğünde ve Dkalık ona miras kaldığında onun yanında duracaktı.

nce markiz olarak anılacaktı.

O zaman *düşes* olarak

adlandırılırdı. Tek büyük unvan

presesti.

Bundan daha büyük tek unvan *Kraliçe*'ydi.

İlk oğu ve ondan *sonraki* her ilk oğu, torunu *Dk* olacaktı. Ama şimdi,

hayır.

Çünkü altı yaşındaki işe yaramaz bir kız ata binemezdi.

Son iki yıldır farelerini Hawkvale, Bellebryn, Fleuridia'daki her şehrin her köşesinde, hatta Lunwyn'in soğuk kuzey kıyılarına ve Yeşil Deniz'den Triton kıtasına kadar her yerde aramaya çıkarmıştı.

Cadı yoktu. Büyücü

yoktu. Tedavi yoktu.

Mucize falan yoktu.

Maxine, annesinin leonine saçları ve gözleriyle altı yaşında olacaktı... Sonsuza dek.

Ve Edgar asla itibarını geri kazanamayacaktı. Asla bir salona gülümsemeler ve alkışlarla giremeyecekti. Bu dünyayı asla terk edemeyecekti, mirası büyük serveti olacaktı.

Ve Derryman'ın bir Dükaliğe dahil edilmesi.

* * * *

"Efendim, efendim... *efendim... efendim!*"

Edgar homurdandı, döndü ve hizmetçisi Carling'in elinde bir mumla eğildiği yatağının perdelerine göz kırptı.

"Bu iblis de ne?" Edgar homurdandı.

"Arka kapıda... sizin..." -Carling yüzünü buruşturdu- "*ortaklarınızdan* biri. Size söylemesi gereken acil bir şey olduğunu söylüyor. Ona uygun bir saatte gelmesini söyledim ama sizi beklettiğim için bana teşekkür etmeyeceğinizi söyledi."

Edgar adama sırtını dönüp uyumaya devam etmek isterken, "Uygun bir saatte gelsin," diye mırıldandı.

"Efendim, lordum, sizin hakkınızda olduğunu söylüyor..."

Sözünü bitirmedi ve konuşma tarzı Edgar'ın dikkatini tekrar hizmetçiye vermesine neden oldu.

"Neyim?" diye sordu.

"Kızınız," diye fısıldadı Carling, gözlerinde suçlama, ses tonunda yargılama vardı.

Çekilmez adam.

İşinde bu kadar iyi olması oldukça utanç vericiydi.

Edgar, adamın elinden mumu çekmeden önce bir an için kıpırdamadan durdu ve bunu düşündü. Balmumu yatak örtülerine damladı ama bacaklarını yana atıp ayaklarını terliklerinin içine sokarken buna aldırmadı.

Son birkaç yılda hayatının oldukça daralması nedeniyle cüssesinin biraz... hantallaştığı gerçeğini görmezden gelerek aceleyle sabahlığını silkti.

Merdivenlerden indi ve nadiren çıktığı bir yoldan, hizmetçisinin alanına, evin arka tarafındaki mutfağa girdi.

Orada, açık kapıda, neyse ki eşikten içeri adımını atmamış (Carling'e bunu sağladığı için nadiren (çok nadir) bir övgü sunmayı hatırlamak için bir not aldı ve sonra bu notu hemen unuttu), en iyi küçük farelerinden biri olan Buttersnatch'in pis, dağınık insanı duruyordu.

"Beni yatağımdan kaldırmak için iyi bir şey olsa iyi olur" diye bağırırken sabahlığının arkasından dalgalandığını hissetti.

"Bir kelime, efendim," diye yalvardı Buttersnatch, ama bu bir yalvarış değildi, Buttersnatch her zaman böyle konuşurdu.

Kemirgen Edgar'a dönmeden önce arkasından hizmetkârların bulunduğu sokağa baktı.

"Özel olarak."

Edgar Buttersnatch'in yüz ifadesini inceledi.

Anlaşmacı olmasının tek nedeni finansal konulardaki parlak kavrayışı değildi. Anlaşmacı olmuştu çünkü insanları okuyabiliyordu.

Çoğunlukla (sadece kendine itiraf ederdi), bunun nedeni fareleriydi. Okuduğu şey, Buttersnatch'in sonunda başarılı olduğuydu.

Edgar kalbinin yerinden

fırladığını hissetti. Umut

vardı!

Muhtemelen, bu haşereyi tanıdığına göre, bir

cadıydı. Ne olduğu umurunda değildi.

Başarı anlamına geldiği sürece.

Bu nedenle Edgar karanlık, ay ışığının aydınlattığı, boş sokağa adım atmakta tereddüt etmedi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Hareket ettikçe paçavraları hışırdayan Buttersnatch'i kapıdan iyice uzaklaştırdı.

Ancak o zaman, adamın yüzünü net bir şekilde görebilmek için mumunun ışığını yukarı kaldırarak, "Konuş benimle," diye buyurdu.

"Bir cadı var..." Tabii

ki vardı. "...o güçlü."

Elbette öyleydi.

"Yıllardır büyü birikimini 'idin' ediyor." Yapması gerektiği gibi.

Kral Noctorno, neredeyse tüm Kuzey Toprakları'nı alaşağı eden son fiyaskodan sonra her şeyi çok net bir şekilde ortaya koydu. Hiçbir cadı hükümetin izni olmadan herhangi bir büyüklükte büyü toplayamazdı.

"Elmaslarınızı yanınızda getirmeniz gerekecek," diye devam etti Buttersnatch.

Bunun üzerine Edgar'ın gözleri kısıldı.

Elmasları mı?

Elbette sağlıklı bir Sjoftn buz elması zulası vardı. Nadir. Kusursuz. Gözde. Servetinin temelini çoğu böyle şeylerdi.

Bunun nedeni asla değer kaybetmemeleriydi. Bu topraklarda veya başka bir yerde ne tür bir hainlik olursa olsun, bir buz elması, bir Ulfr kürkü, bir Korwahkian mücevheri nadir kalmaya, kusursuz kalmaya ve gıpta edilmeye devam etti.

"Peki bunu neden yapayım?" Edgar kuşkuyla sordu.

"Çünkü"-Buttersnatch gülümsedi, karanlık ve yer yer çürümüş sararmış dişlerini ortaya çıkardı

- "Başka bir dünya var, lordum. Erişebileceği bir dünya. Ve o dünyada, efendimiz, her birimiz..."

Duraklaması uzun sürdü, gülümsemesi genişledi ve sonra bitirdi.

"Bir ikiz olarak."

Edgar geri çekildi.

Sevgili tanrılar.

İşte oradaydı.

Bir mucize.

Birinci Bölüm

Üst Raf

*Loren Copeland
Remington Markisi*

Hawkvale

Lincstone Şehri
Heddelly Arch Bölgesi
Avon Bordello
Paralel

Bir Hafta Sonra

"Sana ödeme yapmalıymışım gibi hissediyorum," diye mırıldandı arkasından fahişe. "Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldanarak pantolonuna uzandı. Kadının elinin sırtının çıplak tenine dokunduğunu hissetti.

"Bir kez daha," diye fısıldadı. Ve sonra, çok daha sessiz bir şekilde, "Bedavaya." Loren ayağa kalkıp pantolonunu yukarı çekerken elini çekti.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken ona bakmadı, aynı zamanda gömleğini attığı yere doğru ilerledi.

"Başka zaman," diye yanıtladı.

Bunu söyledi ama başka bir zaman olmayacaktı.

Aradığı kişiler vardı ve o da bunlardan biriydi. O aramayı yapmıştı.

Bu sefer geldi. Sonra da gitti.

Ve özellikle bu sefer söylemeye gerek kalmadı.

Pantolonunu bitirdi ve gömleğine uzandı. "Ben..."

Devam etmedi.

Kadının ne olmadığı pek umurunda değildi ama güzel ve çıplaktı ve bordo renkli duvar kâğıdından çok daha iyi bir görüntüsü vardı.

Bu yüzden gömleğini çekip aceleyle içine soktuktan sonra yeleğine uzandı, ona döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Numara yapmadım," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunun ilk seferim olmadığını bildiğini hissediyorum," diye cevap verdi, alt karın bölgesindeki brokar kaplı üç düğmeyi iliklerken.

Gülümsedi.

Çok güzeldi.

Ne yazık ki o bir Gel-Git'ti.

"Bu yüzden, sevgili kalbim, bunu biliyorum," dedi ona. Sonra çoraplarını ve botlarını almak için eğildi.

Ona sırtını dönerek yatağın kenarına oturdu ve elbiselerini giydi.

"Winnow'a söylemem."

Winnow bu müessesenin hanımefendisiydi. Winnow

büyük bir güzelliğe sahipti.

Winnow bir yılanın ruhuna sahipti.

Ondan hoşlanmıyordu. Ona güvenmiyordu.

Ama yetenekli bir gözü olduğu inkar edilemezdi.

Bu akşamki yol arkadaşına baktı, uzandı ve zarif çenesini kavradı. "O ya da uşaklarından biri, çiftleşmemizin her saniyesini izledi sevgili Mayda. Sen de

Hiçbir iyilik, hiçbir ikramiye ve kesinlikle hiçbir hediye almayacağım. Güzel amını tatmanın bedelini ödeyeceğim. Yuvarlak kıkına girmenin bedelini ödeyeceğim. Seni sırt üstü yatırmanın, diz çöktürmenin ve sikime binmeni izlemenin bedelini ödeyeceğim. *Sana* verdiğim iki orgazmın bedelini ödeyeceğim. Ve en üst kademedен ödeyeceğim, çünkü sen en üst raftasın, değil mi sevgili kalbim?"

"Lordum-"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Benim bir kuralım var. Bir kadın beni aynı gece içinde hem kıkına hem de ağzına aldığında, bu sırayla değil, bana adımla hitap edebilir."

Bu alışılmadık iyilik karşısında gözleri parladı.

Parmağını onun dudaklarından çekti. "Şimdi, ne diyordun?"

Dikkati Loren'in omzunun üzerinden, duvarlarında gözler olduğunu bildiği birkaç tablodan birine kaydı.

Bir uyarı.

Muhtemelen başka bir müşteriye asla

vermeyeceği bir tane. Loren iç çekti.

Onu şaşırtmayı asla başaramadı.

Bir fahişeye orgazm yaşatırsanız, sinir bozucu bir şekilde

yapışkan olurlar. Ondan uzaklaştı ve frakına uzandı.

"Loren," adını o kadar alçak sesle söyledi ki, duyduğunu kanıtlamak için ona dönmek zorunda kaldı. "Sen de

."

Ceketinin elinde nasıl büküldüğünü hissettiğinde dikkatini kaybetti.

Ya da daha doğrusu, bükülmemesi gereken ama bükülen şeyi.

Ceketine baktı ve onu yumruklarının arasında gezdirdi.

Tanrılar adına, zarar görmeden geçmesine izin vereceklerini

düşünmüştü. Bunu hissetmemiştii bile.

Ancak o anda hissettiği şey, Mayda'nın içinde kaymasıyla yatağın hareket etmesiydi. Bir ses duydu.

Örtülerin kadife ve ipekleri, üzerini örtmek için çekerken birbirlerine sürtünüyordu, ama düşmüş olma ihtimaline karşı yere baktı.

Olmamıştı.

"Loren,

ben-"

"Sessizlik," diye

tısladı. "Bu benim

fikrim değildi-"

Başını ona doğru çevirdi.

Kadın sustu.

"Sen mi yaptın?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Burada mı?"

Dudağını ısırdı.

Ve başını tekrar salladı.

İşte o zaman duydu.

Koridorda bir ses.

Aniden ayağa kalktı, paltosunu çekti, sonra yine hızlıca oturdu. Çizmelerinden birini diğer dizine doğru kaldırdı, topuğun iç kısmına uzandı ve küçük tırnağıyla minik mandala vurdu.

Winnow işyerine silah sokulmasına izin vermiyordu.

Neden orada olduğuna dair şüpheleri vardı, ama şimdi bunun tam da bu nedenle olduğunu biliyordu.

Loren silahsız hiçbir yere gitmezdi.

Mandal serbest kaldığında, gizli bıçak topuğundan fırladı. Mayda'nın nefesi kesildi.

Loren ona bakmadan, "Tek kelime edersen ilk kestiğim sen olursun," diye uyardı. Buna vakti yoktu.

Diğer botunu karşı dizine geçirdi ve bu hareketleri tekrarladı.

Bıçakların eni geniş, boyu küt, kenarları jilet keskinliğindeydi ve bir noktaya geliyordu. Kısa sapın ucunda bir sap değil, bir o yana bir bu yana giden dar bir çubuk vardı.

Bir çevirme ve tıklama ile bıçak çubukla kesişti.

Loren yumruklarını çubukların etrafında kıvırdı, bıçaklar parmaklarının arasından çıkıntı yaptı.

Bunu elleri önünde, sırtı odanın çeşitli manzaralarına dönük olarak yaptı. Kapıya doğru yürürken ellerini dikkatlice paltosunun kollarına soktu. Bir ses duydu, sözsüz bir çağrı.

Çıkıştaki ilerleyişi not edildi. Emir verildi.

Bu nedenle, kapı patlayarak açıldığında ve Winnow'un iri yarı, huysuz uşaklarından ikisi odaya girdiğinde şaşırmadı.

"Ödeme yapmadan mı *gidiyorsunuz*, majesteleri?" diye sordu başlarındaki kişi küçümseyerek.

Loren, "Çalışanlarınızdan birinin ceketimden çıkardığı cüzdanı geri vererseniz, bunu yapmaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Avon'da bu şekilde çalışmıyoruz," diye cevap geldi. "Ve bedava kedi de vermiyoruz." Bu çok sıkıcıydı.

Her zaman

öyleydi. O

zengindi.

Ünvanı vardı.

Babası daha zengindi.

Ve unvanı daha iyiydi.

Loren'in doğumunun tesadüfi olmasında hiçbir suçu yoktu.

Ama onu asla çileden çıkarmayan şey, sadece onlara bakarak bu adamların hiçbirinin Hawkvale için gurur duymadığını bilmesiydi.

Bu adamların ikisi de ölmekte olan ama sinir bozucu bir şekilde üretken olan Ortadoğulu gerçek inananların çetelerini avlamıyordu.

İkisi de on dört yaşındaki izcilerini boğazı kesilmiş ve kafa derisinden bir parça ödül olarak alınmış halde bulamadı.

İkisi de en iyi arkadaşlarının boğazına ek saplandığına tanıklanmamıştı.

İkisi de arkadaşının annesini kucağına almamıştı; anne, oğluna geri döndüğünde ağlıyordu.

eşyalar.

Ne ülkesini güvende tutmak için hayatını ortaya koyan bir gazi olarak, ne aynı şeyi yapan bir gazinin oğlu olarak, ne de bunu yapan birçok adamın sonuncusu olarak bedavaya kedi beklemiyordu.

Unvanı ya da bağlantıları nedeniyle bedavadan bir kadın da beklemiyordu.

Bedavaya hiçbir şey beklemiyordu.

Parayı ödedi ve iyi ödedi.

Gerçi oyunları sevdiği söylenebilirdi.

Ama sadece oynamak istediklerini.

Loren'in bu saçmalığa hiç tahammülü yoktu.

Beş saniye içinde her iki adam da yerdeydi, kanları ipek halılara serbestçe akıyordu. Bir daha asla ayağa kalkamayacaklardı.

Mayda inledi.

Loren onların üzerinden geçip koridora çıktı.

Sonunda, pek de zorlu bir iş olmadığı için belli belirsiz hayal kırıklığına uğradı.

Loren Winnow'u ön koluyla ofisinin duvarına yaslarken, müşteriler ve çalışanlar çığlık atıyor, üzerlerine düşüyor, kan ve cesetler üzerinde kayarak dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

"Nerede?" diye sordu

yumuşakça. Yeşil bakışları

masasına kaydı.

Kanlı bıçaklardan birini hâlâ hazırda tuttuğu diğer eline geçirdi, kadını boynundan tutup masaya çekti.

"Getir onu," diye emretti.

Titreyen elleriyle kemer görevi gören kurdeleden sarkan anahtarları aldı, alt çekmeceye doğru eğildi ve Loren onun çekmeceyi açmasını izlerken tetikte ve uyanık kaldı.

Cüzdanından başka bir şey almadan çıktı.

Ama içinde başka ne olduğunu gördü.

Cüzdanı ondan aldı ve çekmeceyi botunun burnuyla çarparak kapattı.

"Umarım mesajım anlaşılmıştır," diye söze başladı. "Bunu bir daha yapman hiç akıllıca olmayacak."

Sonra elini kafatasının arkasına götürdü ve alnını masaya çarptı. Kadın baygın bir şekilde yere yığıldı.

Loren artık sessiz ve ıssız olan mekândan geçerek Mayda'nın odasına doğru yürüdü.

Yatağının ayak ucunda durmuş, başucuna yaslanmış, örtüyü ağzına götürmüştü, sessizce ağlarken, "Normalde on beş, kıçtan yirmi, emme için beş, yemek için beş, değil mi?" diye sordu.

Yavaşça başını sallamadan önce bir süre dehşet içinde ona baktı.

Loren, Kral Noctorno'nun birkaç yıl önce uygulamaya koyduğu parlak fikirlerinden biri olan kâğıt notları karıştırdı.

Para taşımak külfetliydi. Bu çok

daha iyiydi.

Yatağının üzerine yirmi poundluk üç banknot attı, sonra yerdeki ölü adamlara baktı. Bunun üzerine, ikisi de yüzlük olan iki banknot daha çıkardı ve onları da yere attı. "Unutulmaz bir akşam için teşekkür ederim," dedi.

Ve sonra çekip gitti.

Ertesi Sabah

"Loren, sana tekrar söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum, *insanları kafana göre öldürme özgürlüğün yok*," diye uyardı babası.

"Cüzdanımı çalmışlardı."

"Evet, bu Avon Bordello'da olur. Bunu herkes bilir," diye karşılık verdi Ansley Copeland. "Bu nedenle iki seçeneğiniz var. Avon Bordello'ya gitmeyin. Ya da *Avon Bordello'ya gitmeyin*."

"Sanırım, Peder, onu alıkoyup karısına, çocuklarına, işverenlerine, komutanına ifşa ederken hizmetleri için daha yüksek bir ücret almak için başka bir adamın cüzdanını çalmayacaklar ya da sadece kendi serbest bırakılması için ödeme yapmayı kabul edene kadar onu hayatından alıkoymayacaklar. Tüm bunları da zabıtaya sundukları zayıf bir bahaneyle, böyle bir niyeti olmadığı halde hizmetlerinden ücretsiz yararlanma niyetinde olduğu gerekçesiyle yapıyorlar."

Ansley, "Anladığım kadarıyla emniyet teşkilatı da bu durumdan herkes kadar haberdardı ve bunu çözmek için çalışıyordu," diye karşılık verdi.

Loren kısa bir süre polislerin Winnow'un masasında ne bulacaklarını düşündü. Sonra da, "Onları bu dertten kurtardım," diye cevap verdi.

Ansley bir nefes verdi.

Loren babasının masasının önünde oturmuş, kamburunu çıkarmış, bacaklarını önüne uzatmış, çizmeli ayak bileklerini çaprazlamış, dirseklerini kollarına dayamış, parmaklarını önünde birleştirmişti.

Babası masanın arkasındaydı ve oğluna kaşlarını çatarak bakıyordu. Ansley, "Winnow Dupont çok öfkeli," diye not etti.

"Winnow Dupont vicdansız bir dolandırıcı," dedi Loren sessizce. "Ve bu sabah bir ara, eğer henüz yakalanmadıysa, Winnow Dupont yetkililer tarafından gözaltına alınacak ve Avon'da yaptığı bazı faaliyetleri açıklaması istenecek."

Babasının oğluna gösterdiği saygı değişti.

"Oraya... bunu halletmek için mi gittin?" Ansley sordu.

Loren tırnaklarını incelemeye başladı.

Ansley bekledi.

Sessizlik uzayınca Loren sessizliği bozdu.

"Zabıta bazen oyalanır," diye mırıldandı.

Ansley'in sesi yükseliyordu. "Çünkü yasalar çerçevesinde hareket etmek zorundalar!" Loren sandalyesinde doğruldu ve dikkatini efendisine yöneltti.

"Bir insanın kendi şahsını savunma hakkı olduğu kanunun lafzı değil mi?" "Evet, ancak-"

"Bir insanın kendi mülkünü, bu durumda benim cüzdanımı, savunma hakkı olduğu kanunun lafzı değil mi?"

"Oğlum-"

"Benden çalmak, beni alıkoymak için komplo kurdular ve sizi temin ederim ki Peder, sevimli yaratığın odasının kapısında benimle karşılaşan adamlar, Winnow ile yumuşak bir viski içip bu meseleleri çözmemi kibarca istemek için orada değillerdi. Bana zarar vermek niyetindeydiler. Ben de kendimi

savundum. Sahip olduğum bir şey benden çalındı. Onu geri aldım. Mesele bu kadar. Müfettişle çoktan konuştum. Altına bir çizgi çektiler. Bu iş bitti."

"Beş kişiyi öldürdünüz ve bana söylenene göre iki kişiyi de ömür boyu iz bırakacak yaralar açtınız." "O zaman dün gece öğrendikleri dersi unutmayacaklar, değil mi?"

"Onun tarafından gözaltına alınan bir arkadaşın vardı, değil mi?" diye sordu babası.

"Farrell, düşününden önce veda etmek için en sevdiği kadını ziyaret ederek aptalca bir hata yaptı. Artık bir nişanlısı yoktur, tesadüfen çok sevdiği bir kadın. Ancak kazandığı şey, gerçekleşmeyen bir düşün için yatırılan depozitoların masraflarını kendisinin ve ailesinin karşılamasını talep eden öfkeli bir babadır. Ne yazık ki Farrell bunu yapmasının doğru olduğunu düşünmektedir. Ne yazık ki kaybettiği nişanlısının abartılı zevkleri vardır."

Ansley'nin bakışları tavana döndü.

"İşimiz bitti mi?" Loren sordu.

Ansley'nin bakışları oğluna döndü.

Ve konuştuğunda, bunu yumuşak bir şekilde yaptı.

"Her yanlışı düzeltemezsin, sevgili oğlum."

Bunun üzerine Loren ayağa kalktı.

Ve onun tek cevabı, "Ne çabuk unutuyoruz."

oldu. "Bir babanın hatalarından ders alın."

Loren iyi huylu bir tavırla, "*Bu* senin hatan, ihtiyar," diye karşılık verdi. "Onların hata olduğunu düşünmek."

Bunu söyledikten sonra babası daha fazlasını söylemek için ağzını açsa da Loren dönüp uzaklaştı.

* * * *

Ansley Copeland

Dalton Dükü

O öğleden sonra görevi kendisine getirildiğinde hâlâ masasındaydı.

Mektuplardan birinin arkasında Derryman mührünü görünce şaşırdı. Mührü kırdı, kâğıdı açtı ve okudu,

Sevgili Dalton~

Güzeller güzeli, sevgili kızım Maxine'in nihayet eğitimini tamamlayıp Fleuridia'dan döndüğünü ve evlilik hazırlıklarına başlamak üzere nişanlısıyla buluşmaya hazır olduğunu sevinçle paylaşıyorum.

Dalwin'de size gelmemizi ister misiniz? Yoksa Posey Park'ta misafirimiz mi olursunuz? Ya da ikimizin de Newton'da evi olduğu için ortada buluşabiliriz.

Lütfen bilgi verin.

Derryman ve Dalton'un bu ittifakını dört gözle bekliyoruz.

İkimiz için de sevinçli bir gün olacak!

Hawkvale'e mütevazı hizmetiniz için~

Edgar Dawes

7. Derryman Kontu

Ansley dehşet içinde nota baktı.

Maxine Dawes, her ne kadar güzel ve çok tatlı olsa da, genç bir kadındı.

Lancaster Sanatoryumu'nda birkaç kez ziyaret ettiği oğluyla evlenecek durumda değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Elbette Derryman'ın neden ısrarla tüm iletişimlerden kaçındığını ve nişan sözleşmesini hayata geçirmeye çalışmadığını keşfetmeye koyulmuştu.

Bulduğu şey, Derryman'ın yirmi yıldır kendisine yalan söylediğiydi.

Kızı henüz altı yaşındayken attan düşmüş, başını çarpmış ve o zamandan beri eskisi gibi olmamıştı.

Daha doğrusu aynıydı.

Davranış olarak hâlâ altı yaşındaydı.

Ancak, yaşı yirmi altı idi.

Bu aynı zamanda, Maxine'in yatılı okula gitmesi için Fleuridia'ya gönderildiği ve kısa bir süre sonra Derryman'ın karısının hala çokla konuşulan korkunç bir şekilde kendi canına kıydığı zaman herkesin ağızındaki soruyu da yanıtlayabilir.

Derryman'ın kendi kendine yalvaracağını ummuştu, ancak adamın yüzünü kurtarmak için bunu yapması gerekiyordu. Ama bu...

Ansley sandalyesine geri oturdu.

Doktoruyla uzun ve gizli bir görüşme yapmıştı. Ona asla iyileşemeyeceği söylenmişti. Bu imkansızdı.

Bir mucize bulmadıkları sürece.

Derryman'ın oyununun ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

Ama öğrenecekti.

Sonra bu işi bitirecekler ve Loren özgür olacaktı. Dahası,

Ansley ayağını yere basmakta özgür olacaktı.

Oğlu bir kadın bulmalı, yuva kurmalı, onu (defalarca) çocuk sahibi yapmalı ve Hawkvale'de (ve daha uzaklarda) dolaşmayı, kadınlarla yatmayı, şans oyunlarına katılmayı, oyalanmayı... bir önceki geceki faaliyetlerinin ağır, korkunç dozlarıyla bırakmalıydı.

Bir kanunsuzu oynamak.

Dalton Hanesi tehlikedeydi.

Ve onun soyundan gelen her Dük, bu unvanı kabul ederken hepsi de çok önemli olan birkaç yemin etti.

Ama soyun devamı hepsinden önemliydi. Krala ettikleri sadakat yemininden bile daha önemliydi.

Bu düşünce üzerine Ansley öne doğru oturdu ve kırtasiye kâğıtlarından bir parça çıkardı. Ve cevabını yazdı.

İkinci Bölüm

Hindi Baster

Maxine Dawes
Topluluk Yöneticisi

Hawkvale

Pinkwick House Marbleborne
Bölgesine Giden Yol
Paralel

İki Hafta Sonra

Hindi Baster.

Eğer çocuk istiyorsa, o lanet hindi basterini kullanmalıydı.

Araba olarak benim düşüncelerim bunlardı...

Evet, ben de öyle dedim...

Araba...

Yolda yavaşça ilerliyor, hopluyor, zıplıyor, sallanıyor ve zıplıyordu ve Tanrı'ya şükür, tüm bu hareketle elbisemin üzerine fırlamamış olmam bir mucizeydi.

Evet, ben de öyle dedim.

Benim elbisem.

Bu dünyada kadınlar önlük
giyerdi. Ve korseler.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, giymek zorunda olduğunuz türün, erkeğinize heyecan vermek için satın aldığınız tür kadar rahat olmadığıdır.

"Babama" baktım.

Bu dünyada çok daha ağırdı.

Bunun nedeni çok daha zengin olması olabilir. Ya da çok daha tembel olduğu için olabilir (çünkü gözümün içine baka baka bana bu dünya hakkında bir şeyler öğretmediği zamanlarda, oturup plan yapmaktan başka bir şey yapmıyordu, ya da belki de somurtuyordu). Ya da Tanrı'nın cezası olabilir çünkü gerçek babamdan devasa derecede daha büyük bir pislikti.

Ve babamın devasa bir pislik olduğunu düşünürsek, bu ciddiye.

Ama bir planım vardı.

Onun oyununu oynadım. Onun emrini yerine getiriyormuşum gibi davranın (ve bilginize: onun emri, kraliyetten bir adamın benimle evlenmesine, benimle seks yapmasına, beni hamile bırakmasına ve bir oğlum olduğunda, annemi geri alıp eve gidebileceğime ve oğlumu geride bırakabileceğime dairdi - hı-hı, *bu* onun emriydi).

Planım şuydu: Ben bu vicdansızca korkunç şeyleri yaparken (ya da bunları yaparken) annemin nerede olduğunu bulacaktım. Bunu yaptıktan sonra onu ve şu anda onunla birlikte olan, tıpkı bana benzeyen o sorunlu kadını yakalayacaktım.

Ondan sonra bizi bu Disney filminden gerçek dünyaya geri gönderecek bir cadı bulmak gibi küçük

bir mesele kalacaktı.

Eve döndüğümüzde, annemin bu kâbustan kurtulması için gereken terapiyi karşılayabilmek için bir böbreğimi ve yaklaşık bir milyon pint plazmamı satmam gerekecekti. Cıvının ihtiyaç duyacağı sürekli bakımdan bahsetmiyorum bile. Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey daha vardı, uysal ve tatlı görünüyordu (her ne kadar çok korkmuş olsa da), ama berbat durumdaydı ve ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Ve babası olan bu adamın bu işi pek de iyi yapmadığı kesindi.

Bununla birlikte, ona bakan kişi belki de bunu nasıl yapacağını öğreten on iki dereceye sahip olmalı ve bu nedenle bu Cehennemden Disney Filminde bir yerlerde lanet bir *zindanda* parmaklıklar ardındaki annem olmamalıdır.

Pencereden kırlara baktım, bu kadar muhteşem olmasından nefret ediyordum.

Ama öyleydi.

Renkler gülünç derecede canlıydı. Flora ve fauna boldu. Hava bile sanki içinde parıltılar yüzüyormuş gibi görünüyordu ve harika kokuyordu. Taze ve temiz. O anda nerede olursak olalım, çimenlerin ya da çiçeklerin kokusunu alabiliyorduk. Ama bir nehre yaklaştığınızda suyun kokusunu alabiliyordunuz (evet, *suyun*, şaka yapmıyordum ve harika kokuyordu).

En sevdiğim mi? Bir köyden geçerken ekmek pişirme ya da et kavurma kokusu aldığınızda.

Belle şehirde sürükleniyordu (gerçi kırlarda da dolaşıyordu ve bunu dans edip kitap okuyarak değil, bir arabanın içinde hoplayıp zıplayarak yapıyordu).

Ama benim "babam" Gaston'un büyümüş haliydi ve filmdekinden yüz kat daha kötü bir adamdı.

Yıllar önce, annem ve ben mutfak masasında oturmuş, her zaman yaptığımız gibi şarap içiyorduk, yine her zaman yaptığımız gibi, annemin baba olayını bir kenara bırakıp bir adamın spermini ve hindi leğenini alması gerektiğini söylemesi üzerine gülmekten yerlere yatmıştık.

Daha sonra söz konusu hindi leğenine saygı duymak ve onu onurlandırmak için tapınaklar, adaklar, doğum günü kutlamaları ve ona bir pasta sunmak gibi çeşitli yollar bulmaya başladık (leğenin melek yemeğini sevdiğine karar verdik, bu da melek yemeğinden pasta yapmamız için bir bahaneydi).

Ne yazık ki, bana bir hindi leğeni hamile kalmamış.

Şunu söylemek yeterli, babam annemin kalbini kırmıştı (defalarca). Benimkini de (defalarca).

Bunu en son üç hafta önce, bizi paralel evrendeki ikizine sattığında yapmıştı; ben kızının yerine geçip bir dükün kısırağı olacaktım ve annem de bana söyleneni yapmam için hapsedilecekti.

Evet, doğru.

Planımın bir kısmını unuttum.

Eve döndüğümüzde babamı bulup taşaklarını tekmeleyecek ve yüzüne tükürecektim.

Sadece o adam paralel bir evren olduğunu keşfedebilirdi (yani, *gerçekten* mi?). İnanın bana, hayatımın geri kalanında buranın varlığından haberdar olmayabilir ve *asla* buraya gelmeye bilirdim. Ne kadar çok çiçek olduğu ve ağaçların arasında koşuşturan çok sayıda pamuk kuyruklu tavşanı görmenin ne kadar sevimli olduğu umurumda değildi. Ve inan bana çok tatlıydı.

Babam bunu keşfetmekle kalmadı, aynı zamanda bundan kendine bir şeyler çıkarmanın da bir yolunu buldu (bu örnekte, bira kutuları ve taşan kül tablaları ile birlikte sehpanın üzerine saçılan şey bir işaret ise, bu bir torba zümrüttü).

Bu süreçte beni ve annemi kurumaya bıraktı.

"Aptalca bir şey yaparsan sonuçlarını biliyorsun," diye seslendi babamın sesi.

ama hala babamın aptal ağzı.

Ona doğru baktığımda karşı pencereden dışarı baktığını gördüm. Ben de o pencereden dışarı baktım.

Aman Tanrım.

Bu Pinkwick Evi olmalı, Dalton Hanedanı'nın kır evi. Görünüşe göre, bu zengin, asil adamların sahip olduğu bir sürü mülkten biri.

Büyük olan mı?

Dalwin Kalesi, sözde muhteşemdi ve bir uçurumun üzerine tünemişti.

Ama bu daha sonraya kalabilir, mesela nişanlımla orada evlenmeye karar verirsek.

Şimdilik, Pinkwick House hakkında not edilmesi gereken şeyler.

Birincisi, pembeydi. Gülünç derecede çekici olan yumuşak, değerli, mükemmel bir pembe.

İki, büyüktü. Bir ev değildi. Tabii Downton Abbey'e ev demediyseniz, ki demediniz. Çünkü orası zengin insanların yaşadığı bir eve dönüştürülmüş kocaman bir manastırdı.

Üç, o kadar mükemmeldi ki, hava burayı bu dünyadaki diğer yerlerden daha çok sevdi, çünkü hava orada bir ton daha fazla parıldıyordu.

Dördüncüsü, evin yan tarafındaki tepede, evin önünden ve arkasından akan dört kola ayrılan bir dere vardı; parlak güneşin altında pırlanta gibi parıldaayan su, mükemmel manzarayı *daha* da *mükemmel* hale getiriyordu.

Beş, *her yerde* çıldırmış çiçekler vardı. Bol miktarda pembe ve beyaz salkım ön kapının üzerindeki kemeri süslüyor ve evin saçaklarından aşağıya düşüyordu. Yemyeşil sarmaşıklar duvarlara kadar uzanıyordu. Mor ve mavi çiçeklerle dolu büyük vazolar her yere serpiştirilmişti.

Altı, ön kapının her iki yanında banyolara akan çeşmeler vardı. Ön alan zarif bir şekilde kavisli bir araba yoluydu ve etrafındaki çimler bakımlıydı. Ancak bunun ötesinde, yanlarda ve hatta arkayı bile görebileceğiniz, günlerce içinde kaybolabileceğiniz kıvrımlı bahçelerden oluşan bir cümbüş vardı.

Sarmaşıklar ve salkım söğütlerle kaplı taş binalar bile bir peri masalından fırlamış gibiydi. Yukarı doğru, ahır olması gereken yerin önündeki arnavut kaldırımlı avluya para bırakırdım.

Jaç ve Gus geçen yüzyılda orada uşak olarak çalıştırıldılar.

Muhteşemdi. Enfesti. Nefret ettim.

"Beni duydun mu Maxine?" Baba olmayan baba sordu.

"Senin için bir ölüm arzusu besliyorum. Bu çok ateşli. Onu tüm benliğimle kucakladım. Ama ne yazık ki, bu artık senin melemenı duyamayacağım anlamına gelmiyor. *Ow!*"

Bacağıma tekme attı. Çok sertti.

Acıttı.

Hem

de

çok.

Ona ters ters baktım.

"Babana saygı duyuyorsun," diye çıkıştı.

"Sen benim babam değilsin," diye karşılık verdim.

Beni tekrar tekmeleyecekmiş gibi ayaklarını oynattı.

Ben de yerimi değiştirdim ve "Tamam. Tamam. Annemin o cehennem çukurunda *kızınıza* baktığını unutmadığımı biliyorsunuz."

Arkasına yaslandı ve pembe evin yaklaşmasını izledi. "Bunu sakın unutma. Anlaşmamızı da unutma."

Önümde bir eli daire şeklinde sardım. Tesadüfen, bebek mavisi bir çocukla kaplı bir eldi.

Bileğinin iç kısmında bebek mavisi kaplı düğmeleri olan deri eldiven ve elin dış kısmında kenarları narin taraklı karmaşık dikiş işçiliği. Çok güzellerdi ve tereyağı gibi hissettiriyorlardı. Onlardan nefret ediyordum.

"Onu bana aşık et. Beni hamile bıraksın. Bir oğul doğur. Başımı okşasın. Annemle yeniden bir araya geleyim ve bu kabustan kurtulayım. Evet, anlaşılmamızı unutmadım."

Bana geri döndü. "Bu dünyada *evet diyoruz*."

Cevap vermedim.

"Öğrettiklerimi unutma," diye emretti. "Üç hafta boyunca saatlerce *seni* Hawkvale'in iyi bir hanımefendisi, Derryman Kontesi olarak adlandırılmaya uygun bir kadın haline getirmeye çalışmadım, *ki öylesin*, bu ilk engelde düşmen için."

Tahmin etmişsinizdir.

Annem ve diğer benim nerede saklandığımızı görmek için beni gözlerim bağlı olarak götürdüğü o yolculuktan sonra, üç hafta boyunca bir sürü eğlenceli olmayan Eliza Doolittle saçmalığı devam etti.

Mevcut kıyafetim de dahil olmak üzere (bebek mavisi, dizlerimden başlayan kıvrımlara kadar oturan, söz konusu dizlerin arkasında şık, bıçak kenarlı bir fiyonk, ondan bir metrelik bir tren, üstte göğüslerimin üzerinden boynuma kadar iliklenen uzun kollu bolero ceket) bir dizi şey göz önüne alındığında, bu uygun bir şeydi, Altındaki elbisenin kısa, kep kolları ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran kare bir yakası vardı, tüm bunlar ipek yünden yapılmıştı - basit ama muhteşemdi, ancak başıma eğik bir şekilde oturan devasa rozetli büyük şapka basit değildi, olağanüstüydü ve ondan nefret ediyordum...*hepsi*).

Yine cevap vermedim.

"İyi performans gösterirsen," dedi, "ödülü annen alır." "Ve kızın," diye sordum.

Gözlerini devirdi ve alay etti, "İyi olacak. Nerede olduğunu bile bilmiyor." "Bazı sorunları olabilir," dedim sessizce. "Ama aptal değil."

Bakışları beni çarptı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda konuşma."

"O kadının nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını biliyorum ama evde olmadığını biliyor." "Altı yaşından beri ilk kez evinde," diye tükürdü adam.

Altı mı?

Bu dünyanın Maxine'i altı yaşında mı hastalandı? Bu dünyanın Maxine'i.

Tanrım, annem korkmuş, kafası karışmış ve iyi olmayan başka bir benle ilgilenmek zorunda kalıyordu.

Ama tıpkı bana benziyordu.

Ve annem bunu bir hapisane hücresinde yapmak zorunda kaldı.

Çok fazla konuştuğunun farkına vardığını, yüzünün kapandığını fark ettim ve bana soğukkanlı bir şekilde, "Bu toplantıyı ustalıkla halledersen, yatak ve yastık, daha fazla battaniye ve fazladan bir yemek alırlar" diye hatırlattı.

Dişlerimi sıktım.

Bir de şu vardı.

Kahvaltıda "yulaf ezmesi" (her neyse, ama kulağa hoş gelmiyordu) ve akşam yemeğinde ekmek ve et suyu aldıkları söylendi. Artı su.

Bu kadar.

Battaniyeleri de cızırtılı yündü, sıcak tutması umulurdu ama inceydi.

Karyolaları da sadece karyola, dolgu yok, hiçbir şey yok.

"Bu *hafta sonunu* ustalıkla idare et, nişanı sağlam tut ve biz de bu *hafta sonu* için hazırlıklara başlayalım.

Düğününüzden sonra, sahip olduğum küçük bir kulübeye taşınacaklar. Sen anlaşmanın sana düşen kısmını tamamlayana kadar orada kalacaklar. Elbette koruma altında kalacaklar, ancak daha fazla odaya, çok daha fazla imkâna sahip olacaklar ve benim misafirim olarak muamele görecekler."

Kızı, misafiri gibi davranıyor.

İğrenç biriydi. Babamdan daha büyük bir sikti. Araba bir dönüş yaptı ve titreyerek durdu. "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Buradayım, değil mi?"

"Burada olmaktan başka seçeneğiniz yok. Bu yüzden, bunu söylediğini duyacağım," diye talep etti. "Bunu kendi yöntemimle yapmama izin vermelisin," diye karşılık verdim.

Kaşları telaşla birbirine çarptı. "Pardon?"

"Muhtemelen bu kavramı anlamadığınızı biliyorum ama ben annemi kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Ve benim de bir kalbim var, bu yüzden kızınızı tanımıyorum, sadece şu anda bulunduğu yerden başka bir yerde olması gerektiğini biliyorum. Eğer bu iş ne kadar sürerse sürsün, hapishane hücresi yerine bir kulübe, yatak, iyi yemek ve hareket edebileceği bir oda olursa, kabul ederim. Başka bir deyişle, bu işi berbat etmeyeceğim."

Öne atıldı ve tersledi, "Siz Derryman Kontesi Leydi Dawes'sınız. Bu şekilde konuşamazsınız."

"Siktir git *baba*, sakın ol. Ben hallederim."

Bunun üzerine, beni daha fazla kızdırmadan ve bu gösteriyi yola koyup onun yakınından uzaklaşmak için kapıyı açtım, koltuğumdan kalktım, bebek mavisini, yavru kedi topuklu, yandan düğmeli botumu çıkardım (sevimli, itiraf etmeliyim, parlak ve mutlu bir steampunk tarzında) ve orada bulunan uşağın katladığı basamağa bastım.

Pembe eve doğru baktım... Ve neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Uşak elimi tuttu ve bir şekilde merdivenlerden inmeyi başardım.

Çekici, uzun boylu, düz, geniş omuzlu, beyaz saçlı, yaşlı bir adam arabaya doğru ilerliyordu.

Ama arkasında, ön kapının yanındaki bir sütuna yaslanmıştı, sarkık salkımlar neredeyse kalın siyah saçlarına karışıyordu...

Vay anasını.

Erkekleri bu kadar güzel mi yaratmışlar? Aman Tanrım.

Lütfen bana Markiz'in nerede olduğunu söyleyin, lütfen bana Markiz'in nerede olduğunu söyleyin, lütfen bana...

Zihnimdeki zikir, eldivenli elimin tutulması ve yumuşak, erkeksi bir ses tonuyla, "Maxine, aman Tanrım, canım, çok iyi görünüyorsun..." sözlerini duymamla kesildi.

Bakışlarımı yaşlı ve seksi adama diktim ve nerede olduğumu tamamen unuttuğum için ona boş boş baktım.

Yüz ifadesi yumuşadı, ellerimi sıkıca kavradı ve nazikçe ve aynı zamanda hüznle, "Ah canım," dedi.

Kahre

tsin.

Doğr

u ya!

Bunu yapmak

zorundaydım.

Şimdi

başlıyoruz.

"Ekselansları," diye karşılık verdim, elini tutmaya devam ettim, ama reverans yaparak başımı öne eğdim ve

Neyse ki yüzümü devasa şapkamla kapatmıştım da düşünmek için bir saniyem olmuştu.

Tamam, evdeki adam muhtemelen onun oğluydu. Bu da onun nişanlım olduğu anlamına geliyordu.

Sayılır ama tam olarak değil.

Ama o bana aşık olması gereken adamdı. Sonra onunla seks yapmam gerekiyordu.

Çok ama çok fazla (o kısmı yeni ekledim, ama kafayı bulmak için çok fazla seks yapmak gerekmiyor muydu?)

Doğru, şey...

Aniden...

Bunu kesinlikle yapabilirim.

(Bebek kısmını değil ama annemin ve diğer benin nerede olduğunu bulup onları kurtarıırken ve bizi eve götürmenin bir yolunu bulurken zaman öldürebilirdim, tüm bunları o... harika... adamlar sevişirken yapabilirdim - yapılacaklar listemdeki *yeni* madde: bu dünyada doğum kontrolünü bulmak).

Babasının parmakları benimkileri sıktı ve ben de doğrulup tekrar ona baktım. "Seni görmek çok güzel," dedim ona.

"Seni... görmek de... çok güzel," diye garip bir şekilde söze girdi ve dikkatle bana baktı.

"Dalton, benim iyi adamım!" Baba olmayan baba yanımıza yaklaşarak neşeyle selam verdi. "O bir hayal değil mi? Sadece bir hayal."

Rolümü daha yeni yeni anlamaya başlamıştım ama daha ilk adımda çuvalladım. Bunun olması kaçınılmazdı.

Ve tam o anda oldu.

Gözlerimi devirmişt看.

Dük başladı.

Kendime toparlanmam gerektiğini hatırlatırken sarsıldım ve elimi onunkinden çekmeye çalıştım. Elimi onunkinden çekmeyi başaramadım çünkü beni sıkıca tuttu.

Ona odaklandım.

"O halde iyisiniz leydim?" diye sordu garip bir şekilde araştıran bir tavırla.

"Çok iyi," diye cevap verdim. "O iğrenç arabadan kurtuldum. Çoğu zaman oldukça sinir bozucu olan babam dışında bir misafirim var."

Baba olmayan baba homurdandı, bu küçük sese şaşkınlık, kızgınlık ve onaylamama yükleyebilecek türden bir adamdı.

Yine de devam ettim.

"Güneş parlıyor. Bu ev gülünç derecede mükemmel. Sanırım yemeğiniz var ve beni beslemek niyetindesiniz, açlıktan ölmek üzere olduğum için bunu canla başla karşılayacağım. Oğlunuz da oldukça çirkin ama korkarım onu kabul etmekten başka çarem yok."

Dük bana göz kırptı.

Çok ileri gittiğimden endişelendim.

Bu elbette cep telefonlarının, arabaların, DoorDash'in ya da Ted Lasso'nun olmadığı paralel bir evrendi.

Evde ailelerle tanışma toplantısında kış tekmeledim. Ama kendi dünyamda bile bir

dükle hiç tanışmamıştım. Gülmekten kırıldım.

Tamam.

Kışt!

Yeteneğimi kaybetmemiştim.

Hâlâ kıkırdamaya devam ederken, sonunda Baba Olmayan Baba'yı "Derryman" diye

küçümseyerek selamladı ve beni eve doğru yönlendirirken elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak şöyle dedi: "Bu kadar çirkin olduğu için çok ciddi endişelerimiz vardı. Cömert bir kalbe sahip olmanızın beni ne kadar rahatlattığını söylemeliyim."

"Çok cömertler, kuşlar doğrudan bana şarkı söylüyor ve fareler benim arkadaşlarım," diye cevap verdim küstahça.

Kaşları birbirine yaklaştı, yüzündeki mizah ifadesi kaybolmamıştı ki tüm ciddiyetiyle, "Tabii ki öyleler," diye karşılık verdi.

Ne?

Beni yönlendirdiğı yere baktı ve "Loren, oğlum, müstakbel gelinini karşılamaya gelecek misin?" diye seslendi.

Bu arada Loren tek bir kasını bile oynatmamıştı. Büyük, uzun boylu, geniş omuzlu, zayıf kalçalı, muhteşem vücudunu oluşturan, görünüşte muhteşem bir şekilde tanımlanmış, şaşırtıcı derecede çekici olanlardan biri bile.

Hâlâ kolona yaslanmıştı; üzerinde açık bej bir pantolon (etli kalçaları ya da kalçalarının arasındaki nefis çıkıntı hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu), koyu kahverengi botlar, çikolata brokarından, alçak bir yeleğin (yanlış hatırlıyorum, onlara yelek diyorlardı) içine yerleştirilmiş kabarık kollu beyaz bir gömlek vardı.

Boyun örtüsü yoktu, bu yüzden bronzlaşmış, kordonlu boğazını görebiliyordum ve bu ağzımı sulandırdı.

Üç haftadır o dünyanın içindeydim. Başlangıçta her şey iğrenç bir şaka gibi görünüyordu (ve hala öyle), kıyafetler de dahil.

Ama bu adamı kot pantolonla görmek için belki de cinayet işleyecek olmama rağmen, birden kıyafetleri almaya başladım.

Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, botlarını ayak bileklerinden geçirmiş ve gür kirpikli tembel kahverengi gözlerini bana dikmişti.

Ön kapıya çıkan dört basamağın dibinde durduk.

Aniden esen bir rüzgâr salkım söğüt yapraklarını da beraberinde götürdü ve aramızdaki havada parıltılarla birlikte süzöldüler.

Zaten şehvete kapılmıştım, ama ona bu kadar yakın olmak, ilk kez bunun farklı bir Disney türü olduğunu düşünmek, yetişkin türü, ama en ufak bir cehennemden değildi, çok daha derine düştüm.

Loren'in gözleri en ufak bir ilgi bile göstermeden boyumdan aşağı ve sonra yukarı doğru hareket etti ve o zaman teşhir edildiğim gerçeğini rahatsız edici bir şekilde fark ettim.

Bir eşya.

O bir düktü. Kraliyet.

Ve şu anda, beni alabilirdi. Ya da

geçebilir.

"İş görür," diye mırıldandı.

Dudaklarım şok içinde

aralandı.

Bunu sadece onun sözleri üzerine yapmadılar.

Adam dönüp eve girdiğinde de bu şekilde kaldılar, gölgelerin arasında kayboldu ve başka bir ses çıkarmadı.

Üçüncü Bölüm

Scarlett O'Hara

Maxine

Hawkvale

Pinkwick House

The Parallel

Durdum, pencereden dışarı, toplanmakta olan bulutlara baktım, aynı şey mecazi olarak kafamda şekilleniyordu.

En son ihanetinden önce babamı bir yıldan uzun süredir görmemiştim. Annem de onu çok daha uzun süredir görmemişti. Hayat güzeldi. Sağlıklıydı. Şu hoş Keith'le çıkıyordu. Sevdığım, maaşı iyi olan bir işim vardı ve yönettiğim ellili yaşların üzerindeki topluluktaki sakinlerimizi seviyordum.

İstikrarlıydık.

Güvendeydik.

Aradığında (ya da mesaj attığında) neden ikimiz de ona koştuk?

Evet, acil olduğunu söyledi.

Evet, çok hasta olduğunu söyledi.

Ama o bir şarlatanın kalbine ve bir dolandırıcının ruhuna sahip bir dolandırıcıydı ve içgüdüğü her zaman kendisi için en iyisini yapmaktı, bunu yapmak ardında yıkım bırakması anlamına gelse bile.

Bunu defalarca öğrenmiştik.

Babanızın değerli bir insan olmasını ummaktan ne zaman vazgeçtiniz? Benim için bu sorunun cevabı, görünüşe göre, ölüm döşegindeydi.

Ölüm döşeginde olmaması dışında. Başka

bir şeytanla başka bir anlaşma yapmıştı.

Hem neden biri ölüm döşeginde olduğunu mesajla bildirsin ki? O zaman Ed

Dawes neden bir şey yaptı?

Daha da önemlisi, Ed Dawes bir şey yaptığında ona neden inandım? Gök gürültüsü havayı kirletti ve ben sıçradım.

"Çabuk oldu," diye mırıldandı babam-babam olmayan, dükün sarı, krem ve yeşil renklerden oluşan güzel oturma odasında oturduğu yerden, arkamda bir gazete okuyordu.

Loren yine yüzünü göstermemişti.

Ansley (ona Ansley diye hitap etmemi söylemişti, babam-babam değil'in asla ihmal etmememi emrettiği şekilde değil: Ekselansları, Lord Dalton ya da Lord Copeland) bize çörek, reçel ve krema ile çay ikram etmişti (Tanrım, *cennet* gibi, babam-babam değil bana hançer gibi baksa ve dar elbisemin dikişleri patlamakla tehdit etse de iki tane yedim).

Ansley daha sonra halletmesi gereken birkaç işi olduğunu söyledi, bize yarım saat yalnız kalmamızın sorun olup olmayacağını sordu ve babam olmayan babam evet demek için kendini parçaladığında (çaydan sonra birkaç düğme açabilmek için odama götürülmek istiyordum) gitti.

O sırada fırtına da gelmişti.

Ayakta durmanın elbisemin çöreklerle ve kremaya yer açmasını kolaylaştırdığını fark etmiştim.

"Arabalar hâlâ dışarıda," diye duyurdum.

Babamın uşağı ve leydimin hizmetçisi Idina'nın

Arkamızdaki araba.

Sandıklarımız getirilmişti.

Ancak üç gündür bu arabaları sürükleyen atlar, gittikçe sertleşen rüzgârda hâlâ arabalara bağlıydı.

"Damatlar kendi çaylarını içecekler," diye mırıldandı baba olmayan

baba. Ben de ona döndüm. "Atların da çaya ihtiyacı var."

Başını kaldırdı ve kaşları çatıldı. "Atlar çay içmez."

"Hayır, ama son üç gündür senin, benim ya da sağdıçların yaptığından çok daha fazla iş yapıyorlar.

Bu yüzden sıcak, korunaklı bir yerde, su, yulaf ve belki birkaç elma ya da havuçla birlikte olmalılar."

Şehirli bir kız olduğum ve atlar hakkında hiçbir şey bilmediğim için kıçımından konuşuyordum,

ama insanlar filmlerde onları hep elma, havuç ve yulafla besliyorlardı.

"Onlarla ilgilenilecek," diye reddetti baba

olmayan baba. "Fırtına yaklaşıyor, şimdi onlara

bakılmalı."

"Onlarla ne zaman ilgilenilecekse o zaman ilgilenilecek, Maxine, bu senin sorunun değil."

"Tam burada durduğumda" -bir kolumu pencerelere doğru salladım- "ve onları görebildiğimde."

"Sizi temin ederim, seyisler fırtınanın yaklaştığını biliyor, bu yüzden lanet olası atlar için

endişeleniyorlarsa, lanet olası atları alacaklar. Onlar at! Biraz yağmura dayanabilirler."

"En az yüz mil boyunca sağlıklı kışınızı sürükledikten sonra mı?" Ben de karşılık verdim. "Yani, seni

utandırmak istemem *baba*, ama onlar bize hizmet etti, şimdi sıra bizde."

Yüzü morardı.

Kapıda bir boğaz temizlendi.

Loren orada durdu, yine pervaza yaslanmıştı. Harikaydı.

Baba olmayan baba süslü sarı koltuktan kalkarken kâğıtlar telaşla hışırdadı. "Loren, oğlum, daha önce birbirimizi selamlama fırsatımız olmadı. Seni tekrar görmek çok güzel."

Loren babasını merakla inceledi, sanki bu tertemiz ama çok çekici oturma odasında bir kir zerresiymiş gibiydi ve hizmetçiler tarafından gözden kaçırılmayı nasıl başardığına dair hiçbir fikri yoktu.

Çok kısa süren tanışıklığımızda Loren bazı hıyarca eğilimler göstermişti, ama şimdi adamdan hoşlanabileceğimi düşünüyordum.

"Korkarım çay soğumuş," diye devam etti Baba Olmayan Baba oyunbazca. "Biraz daha

isteyelim mi?" Loren, "Ben çay içmem," diye açıkladı.

"Gerçekten mi? Ne içiyorsun?" Baba olmayan baba hevesle sordu. "Açıkçası, sevgili Maxine'im

tüm tercihlerinizi bilmesi gerekecek."

Tavana baktım ve "*Aman Tanrım*" diye bağırdım.

"Maxine!" Babam tersledi.

Başımı dikleştirdim ve Loren'i beni incelerken yakaladım, sanki bir pislik zerresiymişim gibi değil, büyüleyici bir numuneymişim gibi ve benden ne çıkaracağını bilmiyordu.

En azından büyüleyici kısmı iyiydi.

"Evet, elbette lordum, lütfen, size yalvarıyorum, *tüm tercihlerinizi* paylaşın," dedim ona, bu bilgiyi ne kadar derinden arzuladığımı vurgulamak için bir elimi kaldırıp göğsüme koyarak.

Loren'in gözleri elime kaydı.

Orada kaldılar.

Sırıttı. Bir tane

var.

Ceketimi çıkarmıştım.

Göğüs dekoltem

açıktaydı. Ve o bir

meme adamıydı.

Tanrıya şükür o bölgede bol miktarda vardı.

Daha fazla gök gürültüsü, daha yakın ve kararan oda şimşeklerle aydınlandı.

Elimi bıraktım, pencereye döndüm ve yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığını gördüm. Bu bir öğleden sonra fırtınası değildi.

Bu bir muson yağmuruydu.

İki arabadaki atların sekizi de başlarını eğmiş, tufan üzerlerine yağıyordu. Rüzgâr yelelerini ve kuyruklarını yırtıyordu. Yemin edebilirim ki içlerinden birinin titrediğini gördüm.

Babam olmayan babama döndüm.

"Lanet olası bir damat mı çağıracaksın?" diye sordum.

Babam olmayan adam bütün numaraları bıraktı ve yüzü buruştu. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, hanımefendi," diye tersledi.

Çenemi boynuma gömdüm, "*Siktir et,*" diye mırıldandım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. Loren hâlâ orada uzanıyordu.

Gök gürültüsü evi sarsarken bir başka şimşek çakmasıyla aydınlandı ve ürkütücü ışıktaki bile sıcaktı.

Ayrıca şimdi beni açık bir ilgiyle izliyordu, ama bundan zevk almak ya da bu konuda bir şey yapmak için zaman ayırmadım.

Onu geçtim.

"Maxine! Nereye gidiyorsun?" Babam bağırdı. Cevap vermedim.

Ama atlar benden elli metre uzaktayken ve lanet olası ahırların nerede olduğunu biliyorken seyisleri aramak için devasa bir evin etrafında dolaşmayacaktım.

Araba sürmeyi hiç bilmiyordum, ama Scarlett O'Hara sürebiliyorsa, Tanrı şahidim olsun, ben de sürebilirdim.

Yağmurun içine daldım ve kararımdan hemen pişman oldum, sadece topuzumun anında mahvolduğunu ve Idina'nın dün geceyi geçirdiğimiz handan ayrılmadan önce o sabah saçlarımı kıvrıp düzenlemesinin bir milyon yıl sürdüğünü düşünerek değil (bir daha asla elektriği hafife almayacağım). Ama Disney Hayata Geliyor'da bile muson yağmurunun şakası yoktu.

Ancak, yuvarlanıyordum ve artık geri dönüş yoktu. "Maxine!"

Yağmur ve rüzgârın arasından bağırdığımı duydum.

Ve babam değildi. Loren'di.

Tam omzumun üzerinden ona bakacaktım ki, kolumun üst kısmına dolanan parmakları beni durdurdu.

"Eve girin," diye emretti.

Yağmurun altında ona göz kırptım. "Atlarla ilgileniyorum." "Eve gir," diye tekrarladı.

Kolumu çektim. "Atların ahıra götürülmesi gerekiyor."

Yüzünü *bir santim* kadar uzağıma daldırdı ve "*Gir şu lanet olası eve!*" diye bağırırken kirpiklerinin ne kadar seksi olduğunu anlamaya fırsatım olmadı.

Hayır, yapmadı.

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Bana ne yapacağımı söyleme!"

Sonra döndüm ve dar eteğimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde arabaya doğru koştum.

Bu hızlı değildi ve muhtemelen bir geyşa gibi hareket ediyordum, bu yüzden şaşırtıcı olmayan bir Benşekilde

Bunu yaptığında, beni eve sürüklemedi. Beni kucağına aldı.

Evet, ben ve oldukça cömert kıçım.

Daha sonra beni arabanın sürücü koltuğuna fırlattı.

Kalçam ona çarptı (endişelenmeyin, koltuk dolguluydu) ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

Zemin.

Yapamadım çünkü Loren peşimden geldi, kolu karnıma dolandı, beni çekiştirdi ve kıçımı koltuğa yatırdı.

Sonra yanıma oturdu, dizginleri tuttu, "Hee-yah!" diye bağırarak dizginleri salladı ve atlar dondurucu ve şiddetli yağmur altında kalmamaya o kadar hazırıldılar ki, ileri doğru fırladılar.

Koltuğun arkasından neredeyse kış üstü yuvarlanıyordum ve bunu yapmamak için Loren'e tutunmak zorunda kaldım (önemli bir yana, kolu çelikten yapılmış gibiydi).

Ya seyisler arabaları almaya gidiyorlardı ya da ahırlarda bir şeyler yapan insanlar olduğu için herkes kapıyı kilitlemişti. Hızla yanlarına geldiğimizi görünce ikisi kapıya koşup açtı.

Hızla içeri girdik ve Loren dizginleri geri çekerek "Oha!" diye bağırdı.

Atlar durdu, araba arkamızda uğursuz bir şekilde gıcırdadı, bu sefer neredeyse kıçımın üstüne düşecektim ama Loren beni tuttuğu için yapmadım, sonra hemen ayağa kalktı.

Onun oturduğu yere oturana kadar beni koltuk boyunca sürükledi. Hızla yere atladı (ve vay canına, bu şok ediciydi, koltuk oldukça yüksekti).

Sonra yukarı uzandı, elleriyle belimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı.

O anda beni ahırlara doğru çekmeye başladı ve "Şu diğer arabayı içeri sok, ortadan kaybol" diye emretti. Duydunuz mu?"

"Evet, lordum," dedi biri.

Dikkat etmemiştim.

Çünkü ahırdan ayrılmıyorduk.

Beni tüm atların bulunduğu bir odaya götürüyordu (ve bu yerin korkunç derecede harika olduğunun kanıtı: ahırlar ahır gibi kokmuyordu - birisinin mum haline getirmesi gereken taze kesilmiş saman ve yaz yağmuru gibi kokuyorlardı).

O odaya gittik.

Sırılsıklam saçlarımı geriye itmek için elimi kaldırdım ve duvarları kaplayan kirişlerin üzerinde bir *sürü* eyer olduğunu gördüm (bir *sürü*, sanki bir dükkan açabilirlermiş gibi). Dizginleri, dizginleri ve benzeri şeyleri tutan kazıklar. Eyerlerin üzerinde çalıştıkları anlaşılan dağınık aletlerle dolu birkaç tezgah. Ve arkadaki köşede küçük bir demir sobanın yanında, eyerler üzerindeki yorgun çalışmalarının ardından dinlenebilecekleri eski püskü bir koltuk.

Soba yanıyordu ve oda sıcacıktı.

Tamam o zaman, belki de fırtınayı burada bekleyecektik. İyi fikir.

Ancak Loren kapıyı yüksek sesle çarptı, elimi kullanarak beni kendine doğru döndürdü ve ardından "Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı.

"İ-"

"Sırılsıklam olmuşsun, lanet olası," diye ilan etti.

O da öyleydi ve gömleğin yelekle bile geniş göğsüne yapıştığı söylenebilirdi.

bir şey vardı.

Tamam, derin nefes al ve...

"Bu benim için kayıp değil, majesteleri," diye cevap verdim. "Kadınlar araba kullanmaz," diye ilan etti.

Ummmmmmmm..

"Onları ahıra koymuyorlar," diye devam etti. "*Ya da* atları." İki dudağımı da içime çektim.

"Hizmetçiler araçlarla ilgilenir," diye devam etti.

Dilimi tutabilmek için nefesimi tuttum.

"Ve sen de" -hâlâ tuttuğu elime hafifçe vurdu- "*asla* lanet olası bir fırtınanın içine dalma."

"Sadece biraz yağmur," diye belirttim, gerçi ikimiz de bunun biraz yetersiz bir ifade olduğunu biliyorduk. "Sen lanet olası bir *dışisin*," dedi.

Tamam, sabrımı korumam gerekiyordu.

Sabrımı koruyamadım.

"Fark etmene sevindim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Yüz ifadesi değişti ve benim anlık dünyam da onunla birlikte değişti.

Öfkeliydi, bunu saklamıyordu ve o kadar öfkeliydi ki, sıcaklığı tenimi yakıyormuş gibi hissediyordum.

Çok korkutucuydu.

Elimi bıraktı ama geri çekilmekten başka çarem kalmayacak şekilde üzerime yürüdü.

Beni köşeye doğru iterken tehlikeli bir sesle, "Eğer bu soygun benim dikkatimi çekmek içinse, hem aptalca hem de zalimce," dedi.

Zalim mi?

"Sadece atları uzaklaştırmak istedim," diye bildiği bir şeyi söyledim ona.

"İki seyisle gelmişsin, bizde de en az o kadar var. Atların durmasını istiyorsun, *lanet* olası ipi çekip bir uşak çağırıyorsun ve seyislere *lanet olası* atları kaldırmalarını söylemelerini istiyorsun."

Vay canına.

"F" kelimesini söyledi.

İki kere.

Benim için.

Bir bayan (bildiği kadarıyla).

Bu dünyada o kelimenin olduğunu biliyordum çünkü babam-babam değil, onu söylememden nefret ediyordu.

Ama bunu başka birinin söylediğini hiç duymamıştım (gerçi yakın zamana kadar babamdan başka kimsenin yanında bulunmamıştım).

Ve her nasılsa, bunu benden başka birinden duyduğum tek zaman olması, ona çok daha fazla ciddiyet kattı.

Bir şeye çarptım, koltuktu, bu yüzden durmak zorunda kaldım.

Loren benimle burun buruna durdu, o kadar yakındı ki eteğimin ucunun botlarına değdiğini hissedebiliyordum.

"Sanırım biraz dramatik davranıyorsun," diye fısıldadım, kendi kelimelerimden emin değildim çünkü onun varlığı çok güçlüydü ve bu sadece oldukça büyük ve kesinlikle güçlü bir adam olmasından kaynaklanmıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu neredeyse alaycı bir tavırla. "Böyle mi düşünüyorsun?" Bu alaycı tavırdan hoşlanmamıştım.

"Aslında şu anda geri çekilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Annem bazı köylülerle ilgileniyordu. İnsanlar hastalandığında ve yardıma ihtiyaç duyduklarında ya da iyileştiklerinde ve arkadaşına ihtiyaç duyduklarında bunu yapardı. Bir faytona binmişti. Geri dönerken hava bozmuş. Yağmura yakalanmış. Üşütmüş. Bir hafta sonra da öldü" diye paylaştı.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Kız kardeşimin dereye düşen bir yavru köpeği vardı. Hemen şuradaki." Parmağını pencereye doğru uzattı ama o tarafa bakmadı, gözlerini bana kilitledi. "Peşinden gitti. Sonbaharın sonlarıydı. Sabahları sıcak, öğleden sonra serin. Ama dere buz gibiydi. Yavru köpek yaşadı. Öksürükle başlayan ateş, sonunda küçük bedenini yakıp kül etti. Sekiz yaşındaydı."

"Aman Tanrım."

Başı seğirdi. Lanet olsun.

Babam-babam olmayan bana burada birden fazla tanrıları olduğunu söylemişti. "Benim... benim *tanrılarım*," diye üstünü kapattım.

"Dramatik mi davranıyorum, Leydi Maxine?"

diye sordu. "Annenizi ve kız kardeşinizi bilmiyordum." "Annemi ve kız kardeşimi herkes bilir."

Nasıl şapka takılacağını ve bir düke nasıl hitap edileceğini bilmeme rağmen, müstakbel kocamla ilgili bu çok önemli gerçek benim eğitimimde ele alınmamıştı, çok teşekkürler (değil), Baba-olmayan-Baba.

"Yakın zamana kadar Fleuridia'da okuldaydım, Majesteleri. Babam özellikle sorunlar sırasında orada kalmamı istedi ve ben de derslerime kendimi kaptırdım. Babam pek muhabir değildir ve ben de evden pek haber alamadım. Özür dilerim ama gerçekten bilmiyordum" dedim.

"Fleuridia'ya gitmişsiniz," dedi. Ve bunu *şüpheyle* yaptı.

Aman Tanrım.

Neden şüpheli olsun ki?

Yani, tabii ki yapmalıydı. Ben sadece onun nişanlısı değildim, onun dünyasından bile değildim ve onunla oynayıp sonra da ortadan kaybolmaya niyetliydim.

Ama neden olsun ki?

"Evet, eğitimimi orada uzattım." Tanrım, bunları gevezelik ediyormuşum gibi görünmeden nasıl anlatabilirdim? "Sanat tarihi ve-"

"Sanatı bilip bilmemeniz önemli değil. Önemli olan doğurgan bir rahme sahip olup olmadığınız ve nasıl parti verileceğini bilip bilmediğinizdir."

Kaydet, çiz ve tekrarla. Oh

hayır...yapmadı...*yapmad*

ı.

Ama o yaptı.

Ve devam etti.

"Ve yağmura koşmayacak kadar mantıklısın. Ve bir evdeki yerini biliyorsun, ya da belki daha önemlisi, bir hizmetçinin yerini. Ama benimle efendine hitap ettiğin şekilde konuşmayacak kadar da yerini biliyorsun."

"Seninle kesinlikle bu şekilde konuşmazdım," dedim

usulca. "Umarım öyle değildir," diye cevap verdi.

"Ŗu anda olduğu gibi tam bir pislik gibi davranmadığın sũrece. Bu gibi durumlarda

söz veriyorum."

Gözleri parladı.

"Şimdi, efendim, benden uzak durun."

"Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi düşünürsek, konuşmamız gereken şeyler var."

"Ve bunu yapacağız," diye karşılık verdim. "Sırılsıklam olmadığım zaman ve..." Ayak parmaklarımın üzerine kalktım,

"Sana *delicesine*

kızgınım." Kaşları

havaya kalktı.

"*Bana* kızgın mı?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin, Majesteleri."

Yerleşme hissi verse de uzaklaşmadı. "Peki bu ne olabilir?"

diye sordu.

"Bir süredir kendi başıma, kendi başımın çaresine bakarak yaşıyorum. Büyük olasılıkla bu dünyada alışık olduğunuz gibi biri değilim."

"Bu dünya mı?"

Kahretsin.

"Ülke. Hawkvale. *Her neyse*," diye tersledim. "Ben bağımsızım. Kendi aklımı bilirim. Eğer konuşmam gerektiğini hissedersen, konuşurum... um... *yaparım*. Şimdi, sizi temin ederim ki, bir partiye ev sahipliği yapmakta üstüme yoktur."

"Öldürmek mi?"

"Bir partiyi katlederim, yani parti vermekte çok iyiyimdir."

"Mükemmel," diye mırıldandı, bakışları yüzümde gezinmeye başlamıştı.

"Hizmetkârlar ve burjuvazi hakkında söyleyecek çok şeyim var, ancak bunları başka bir zamana saklamayı öneriyorum, çünkü sadece çeşitlilik değil, aynı zamanda söylenecek çok şey var."

"Mm," diye mırıldandı. Sonra "Burjuvazi mi?"

diye sordu. "Bu *sen oluyorsun*," dedim.

"Ve sen, sevgili kalbim," diye karşılık verdi. "Ve ekleyeyim, çok Fleuridian'sın."

Hayatımın son yirmi yılını geçirmiş olmam gereken Hawkvale'in güneyindeki Fleuridia'da Fransızca konuşulduğunu babam olmayan babamın derslerinden öğrenmiştim.

Tabii buna Fransız demiyorlardı.

Ne yazık ki Fransızca konuşamıyordum ve bunu açıklamakta zorlanacağımdan endişe ediyordum. Ama bu şimdilik değildi.

"Konudan uzaklaşıyoruz," diye

uyardım. "Öyle mi?"

"Beni elde ettiğinde elde edeceğin tüm muhteşem şeyleri sıralıyorum, muhteşem olduklarını düşünmeyeceğinden korkmama rağmen."

"Gerçekten de öyle. Fleuridia dik başlı dişiler üretmesiyle bilinir."

"Aman Tanrım... zzzzz," diye tısladım. "Az önce 'dik başlı' kelimesini mi kullandın?"

"Korkmayın Kontes, bana nasıl hitap edeceğiniz konusunda fikrimi değiştiriyorum."

"İzin mi?" T ı k a n d ı m .

Gözleri ağzımın üzerine yerleşti. "Sırtını okşamamı ister misin?" Meme

uçlarım aniden dikleşti.

"Neden buna ihtiyacım olsun ki?"

Bakışları benimkilere geldi. "Kelimeler boğazında düğümleniyor gibi görünüyor."
"Sanırım burada işimiz bitti" diyerek önünden çekildim. Bir koluyla beni
karnımdan yakaladı ve geri çekti.

Bir an önce durduğum yere baktım, sonra yine eteklerimin arasında duran botlarının parmak uçlarına baktım.

Sonra ona baktım.

"Az önce ayrılışımı inkar ettin ve bunu fiziksel olarak mı yaptın?" "Aynı fikirde olmadığım için yaptım. Burada işimiz bitmedi."

"Bir uyarı, Lord Remington," dedim alçak sesle. "Bir yerde olmak istemediğimde, bir adamın beni oyalamasına izin vermem."

"Öyle değil mi?"

"Görünüşe göre kaderimizde evlenmek var," diye belirttim.

"Sözleşme kavramını anladığını bilmek çok güzel." Kendime gülümsemek için izin verdim.

Bununla birlikte gözleri ağzıma kaydı.

"Seni korkutmadığımı ve tahmin ettiğimden daha cesur olduğunu bilmek çok güzel." derken dudaklarımı izledi.

Dudakları seğirdi, puanımı kabul etti.

Sonra da yumuşak bir sesle, "Öyleyse senin karın olurum ve sana kızlar verebilirim. Ekselansları, gitmek istediğimizde başka bir adam beni ya da onları gitmekten alıkoyarsa ne hissedeceğinizi bir an için düşünmenizi rica ediyorum."

Bakışları benimkilere geldi.

"Kontes," diye fısıldadı, pişman görünerek.

Başka bir deyişle, demek istediğimi anladı.

"Bana deli diyebilirsin ama baş *baş*a görüşmemizden keyif aldım. Ancak, beni ne zaman köşeye sıkıştıracağını ve ne zaman *sıkıştırmayacağını* öğrenmek için çaba sarf edersen benim için çok şey ifade eder."

Hemen kenara çekildiğinde kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Tamam, um...

Neden bir erkeğin benim yanımda yaptığı en seksi şey buydu?

Birden kendimi tuhaf bir şekilde gergin hissederek ıslak saçlarıma dokundum ve kapıya doğru ilerledim, "Gitmeliyim. Korkarım yemekten önce yapacağım tuvalet iki kat daha fazla zamanımı alacak."

Kapıyı açtıktan sonra durdum ve ona döndüm. Kahretsin, çok yakışıklıydı.

Ayrıca kıcı da seviyordu, çünkü döndüğümde gözleri yüzüme gelmeden önce benimkileri hedef almıştı.

"Anneniz ve kız kardeşiniz için çok üzgünüm. Onlara olanlardan sonra atlara yaptığım şeyin sizi endişelendirmesine de üzüldüm. Bir daha böyle bir şey yapmamaya özen göstereceğim."

"Memnuniyetle Kontes."

Çenemi eğdim.

Beni dikkatle izledi.

Kapıdan sıvıştım.

Konuşmamız sırasında yağmur dinmişti.

Su birikintilerinden kaçarak, eteğimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde eve doğru koştum, kendimi huzursuz hissediyordum. Çünkü Pinkwick Evi'ne varmadan önce, Remington Markisi Loren Copeland sadece bir adamdı.

Annemi güvene almak ve oradan çıkmak için zaman kazanmak için oynamak zorundaydım.

Şimdi hoşlanabileceğim bir
adamdı. Ve bu işleri karıştırdı.
Büyük ölçüde.

Dördüncü Bölüm

En Yüksek Teklifi

Veren Loren

"Sanatoryumda gördüğün kadının Leydi Maxine Dawes olduğundan kesinlikle emin misin?" Loren babasına sordu.

Ansley'in çalışma odasındaydılar. Dawes ve Maxine ile paylaşacakları içkiler on beş dakika içinde salonda servis edilecekti. Bu yüzden ikisi de akşam kıyafetlerini giymişlerdi.

Babası ve o, Kontes Derryman'la yaşadığı kısa ve ıslak maceradan hemen önce, Ansley'nin o öğleden sonra kendisine attığı bombayı tartışmaya devam ediyorlardı.

Ansley, "Tam da bu öğleden sonra gelen kadının bir benzeriydi," diye cevap verdi.

"Ve doktorlar size çocukken aldığı hasarın telafisinin mümkün olmadığını mı söyledi?" Loren bastırdı.

"Evet, oğlum," diye sertçe cevap verdi Ansley, kalın sesi daha da yükselmişti. "Sakin ol," dedi Loren alçak sesle.

"Akıl sağlığını sorguluyormuşsun gibi geliyor." "Ben sorgulamıyorum, ama senin sorguladığına inanıyorum."

Ansley bir nefes verdi, elini saçlarının arasından geçirdi ve pencereden dışarı, karanlığa bakmaya başladı.

"Bugün erken saatlerde vaktimiz olmadığı için, şimdi, nişanlığının zayıflatıcı bir beyin hasarı olduğunu *bana* söylemediğiniz gerçeği hakkında biraz konuşabilir miyiz?" Loren rica etti.

Ansley oğluna döndü. "Sözleşmeden serbest bırakıldığını bilseydin ne yapardın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ancak, bence her neyse buna ben karar vermeliydim." Ansley bir süre öylece durdu.

Ve sonra dedi ki, "Elimde kalan tek şey sensin, Loren. Bu gerçekten de soyumuzla ilgili. Daha çok, yakın ailemden en az bir kişinin ölümünden önce ölmek istememle ilgili."

Loren irkildi.

Babası peşini bırakmadı.

"Krallığımıza verdiğin hizmetten gurur duyuyorum ama korkarım bu kovalamacanın bağımlısı olmuşsun." "Ne kovalamacası?"

"Tehlikeli olan."

Yüce Tanrım.

Yine mi bu? "Baba-"

Ansley bir elini kaldırdı ve oğluna doğru salladı. "Tartışmayalım. Ahırda kıvrak zekâlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kıvrak zeka" bunu karşılamadı.

"Daha keskin bir zekaya sahip bir kadınla hiç tanışmadım. Her tarafımda kesikler olmaması büyük bir mucize." Ansley oğlunu dikkatle izledi.

Sonra sessizce, "Seni memnun ediyor," dedi.

Eğer kadın yatakta da dışarıda olduğu kadar zeki olursa, mükemmel bir eş olacaktı. O bunu paylaşmıyordu.

"Bakması çok güzel ve bir boğanın ruhuna sahip" dedi. "Bu garip bir karşılaştırma."

"Boğalar inatçıdır. Onu nefes alan her boğayla kapıştırırım, boynuzlarının ne kadar keskin olduğu umurumda değil.

Vazgeçmeyerek en iyisini yapardı."

Babası gülümsedi. "Başka bir deyişle, seni memnun ediyor." "Babası bir kurbağa."

Ansley'nin göğsü aldığı büyük nefesle genişledi ve sonra serbest bıraktı. "Edgar Dawes, dolandırıcılık ve hırsızlığın sınırlarında dolaşarak, arkadaşlarının ve tanıdıklarının sırtından zenginleşerek inşa ettiği itibarını kaybetmeden önce bile, arkanızı kollayacağınız bir adamdı."

"Konuştuklarını duydun mu?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

"Tanık olduğum görüşme kısa sürdü. Ama bir şey çok açıktı. Ona katlanamıyor."

"Hmm," diye mırıldandı

Ansley. "Ne düşünüyorsun?"

"Karısı kendini öldürdü, biliyorsun."

Loren başını salladı.

"Maxine'i yatılı okula gönderdikten sonra."

Loren hiçbir şey söylemedi.

"Kimse tam olarak anlamadı. Yeterince saygıdeğer biriydi. Unvanının gücü vardı. Büyük bir serveti vardı. O zamanlar oldukça yakışıklıydı. Son zamanlarda iyice bozuldu. Ama bu sadece son zamanlarda oldu. Pek çok kadının uğruna yiğitçe mücadele ettiği bir hayatı vardı."

Loren sessiz kaldı ama bunu Maxine'in bu söz hakkında ne düşüneceğini merak ederek yaptı.

"Hiç kimse çocuğunu yirmi yıl boyunca okula gönderip de en azından eve dönmesini beklemez. Ziyaret," dedi Ansley. "Sen ahırda onunla birlikteyken ve ben de ona katılmışken, Derryman bana onu gönderdiğinden beri Hawkvale'e geri dönmediğini söyledi. Bir kere bile. Yirmi yıldır."

"Oturayım mı, yoksa sadede mi geleceksin?" Loren azarladı. Babasının ağzı çarpıldı.

Sonra dedi ki, "Sanırım Maxine ikizim."

Loren'in babasının ne söylemesini beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama öyle değildi.

"İkiz mi?" diye sordu.

"Belki de o gerçekten Maxine'dir ve ziyaret ettiğim kadın da, her ne sebeple olursa olsun, hastaneye Maxine olarak kayıtlı olan kız kardeşidir. Belki de yanımızdaki Maxine onun kız kardeşi gibi davranıyordur. Anneniz düzgün bir eğitim almanızı istemesine ve bu nedenle düzgün bir okula gitmenize rağmen, tatillerde hep evdeydiniz. Şahsen ben, sizinle geçirdiğim bu zamanı kaybetmeyi asla düşünmezdim."

Loren hiçbir şey söylemedi ama anılar karşısında yüzünün yumuşadığını hissetti. Çünkü babası yalan söylemezdi.

Hayatının erken dönemleri yasla geçmişti; annesi o beş yaşındayken, kız kardeşi ise o on bir yaşındayken ölmüştü.

Ama macera arzulamayı öğrenmişti çünkü babası her şeyi bırakıp ona her okul tatilinde bir macera hediye ediyordu.

Ansley devam etti, "Sanırım kızlardan biri düzeltilemeyecek bir şekilde yaralandı ve belki de

karısının sorumlu olduğunu söyledi. Edgar diğer kızı gönderdi. Ve suçluluk duygusu artık dayanamayana kadar onu yiyip bitirdi."

"Peki o kendi canına kıydıktan sonra kızı neden geri dönmedi?" Loren sorguladı.

Ansley omuz silkti. "Belki de karısının mutsuz bir hatırlatıcısıdır. Kadının adını ne yazık ki unuttum ama neye benzediğini hatırlıyorum ve kızı da kesinlikle ona benziyor."

"Edgar'ın çocuğu hakkında hiç ikizlerden söz edildi mi?"

"Bunun başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?" Ansley sorguladı. "Onun birkaç kez birlikte oturduğum kadın olduğunu söylediğimde şaka yapmıyorum Loren. Maxine'in zeki ve tatlı olmasının dışında, komik ve hazırcevap biri değildi."

O anda, ikiz olma ihtimalini düşünürken Loren'in aklına bir fikir geldi.

Arkadaşının, aynı zamanda kralı olan arkadaşının emri üzerine çok gizli tuttuğu bir şey hakkında bir düşünce.

Öyle büyük bir devlet sırrıydı ki bu, ağzından çıkmadan ölebilirdi. Ancak, düşündükten sonra bunu reddetti.

Çok fantastikti.

Ve bildiği kadarıyla, onu etkilemek için ciddi bir büyü gerekiyordu. Bu varlık böyle bir "ikiz" üretiyor.

Tüm Kuzey Toprakları'nda ya da Güney Toprakları'nda bu kadar büyüye sahip bir cadı yoktu. Artık yok.

Ama öyle olsa bile, çok az kişi dışında kimse o başka dünyanın varlığından haberdar değildi. Onun anladığı kadarıyla, kendi dünyasından belirgin bir şekilde farklı olan bir dünya. Bu geçişi yapan herkes için derin bir şok olacaktı ve kolay kolay atlatılamayacaktı.

Aslında aradan onlarca yıl geçmişti ve Loren farklı bir dünyada yaşamının kraliçesini nasıl etkilediğini hâlâ görebiliyordu. Oldukça iyi idare ediyordu. Ama bazı şeylerin onu şaşırttığını fark ediyor ya da bazen Tor onu korurken bunu fark ediyordu.

Leydi Maxine daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Ama Kraliçe Cora gibi konuşmuyor ya da davranmıyordu.

Kesinlikle onun dünyasından biriydi.

Loren bunun pratik olmadığını düşünerek bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve sordu: "Doğumunda onunla nişan anlaşması yaptınız. Belli ki o zaman başka bir çocuktan söz etmemiş. Ve bildiğimiz kadarıyla, bundan kimsenin haberi olmadı. Bir baba kızlarından birini neden saklasın ki... hiç?"

Ansley başını salladı. "Buna verecek bir cevabım yok. Ama ben aynı zamanda Edgar Dawes değilim. Kızını en yüksek teklifi verene satardı, statü açısından yaptığı bir şey, eğer bundan bir şey elde edeceği anlamına geliyorsa. Belki de kızını düşes yapmak için yaptığı anlaşmada nelere yol açtığını gördü ve diğer kızını ne getirebileceğini görmek için geri çekti. Bu arada Maxine ya da kız kardeşi onarılamayacak şekilde yaralandı, yanımızdaki kadın Fleuridia'daydı, belki de geri dönmek istemiyordu ve düğününüzü erteledi çünkü onu sözleşmenin kendisine düşen kısmını yerine getirmeye ya da kız kardeşinin yerini doldurmaya ikna etmek için entrikalar çeviriyordu."

Loren, daha da mantıksız olan başka bir açıklama bilse bile bunu söylediğini belirterek, "Bunun kulağa mantıksız geldiğini biliyorsun," dedi.

"Ayrıca en güçlü cadıların bile sanatoryumdaki kadıninki gibi bir yarayı iyileştirebileceğini sanmıyorum. Hâlâ orada olup olmadığını öğrenmesi için bir adam gönderdim. Orada olduğu zaman, ki olacak, çünkü yanımızdaki kadın kesinlikle o değil, en azından saçmalayanın *ben olmadığımı* dair endişelerim giderilmiş olacak."

"Bunun bir açıklaması var baba, onlara sormamızı önerebilir miyim?"

Ansley sert bir tavırla, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Belki, onunla bir ilişki kurmaya başlarsanız ve güven filizlenirse. Ama o zamana kadar, bir Dawes'in bir Dawes olduğunu anlayarak ilerlemeliyiz ve onlara kazandıkları güvenle davranmalıyız. Yani *hiç*."

Bu da yanıt almak istediği bir başka soruydu ve yanıt almak için harekete geçti.

"Madem Derryman'dan bu kadar nefret ediyorsun, neden beni kızına söz verdin?" diye sordu Loren. Babasının her zamanki gibi hazır bir cevabı vardı.

"Çünkü sana ve geleceğine karşı sorumluluğum, yapabileceğim en avantajlı ittifakı sağlamaktı. Çünkü karısı göz kamaştırıcıydı, adam günah kadar zengin ve kızı da bildiğim kadarıyla onun tek çocuğuydu. Sadece çeyizi bile, kişisel servetimize eklendiğinde, seni Noctorno dışında Hawkvale'in en zengin adamı yapacak Loren. Ve şimdi, başka çocukları olmadığı için, yine bildiğimiz kadarıyla, Derryman öldüğünde hepsi sana miras kalacak. Bu da eninde sonunda kraldan bile daha zengin olabileceğin anlamına geliyor. Onun bu zenginliği elde etmek için kullandığı taktikler beni isyan ettirebilir ama bu söz konusu zenginliği ortadan kaldırmaz."

Bunun iyi bir neden olduğu söylenebilir, çünkü Loren de dahil olmak üzere hiç kimsenin zengin olmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Bu nedenle Loren de dahil olmak üzere hiç kimsenin *daha zengin* olmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Ancak, babasının işi bitmemişti.

"Ve bu topraklardaki en soylu kişi sen olacaksın, çünkü sadece benimkini değil, anneninkini de elinde tutacaksın ve çocukların da karıninkini elinde tutacak. Hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak. Hiçbir şey istemeyeceksin. Nesiller boyunca ne çocuklarınız ne de çocuklarınızın çocukları hiçbir şey istemeyecek. Ve diyarda gücü elinizde tutacaksınız. Noctorno'nun konseyinde yer alman istendi bile, ama Noctorno unvanları görmüyor. Onun için önemli olan bir adamın doğası ve metanetidir. Ama konsey odasında oyunu oynayacak tek kişi o değil. Ve birçoğu için önemli olan *tek şey* unvan ve onun nerede durduğu."

Loren, "Demek bunu düşündün, *beni* en yüksek teklifi verene satmadın," diye şaka yaptı. Ansley dudak büktü.

Loren babasına gülümsedi.

Ansley ciddileşti. "Eğer seni memnun etmezse, sözleşmeden kurtulmanın bir yolunu bulacağım, evlat."

Bana deli diyebilirsin ama baş başa görüşmemizden keyif aldım. Ancak, beni ne zaman köşeye sıkıştırıp ne zaman sıkıştırmayacağınızı öğrenmek için çaba gösterirseniz benim için çok şey ifade edersiniz.

Loren, onun kendisini köşeye sıkıştırmasından mutluluk duyacağı bir durumda olma fikrinden büyük zevk alıyordu.

Ya da onu çok daha rahat bir varış noktası olan bir yere geri götürmek. "İlgimi çekti," diye itiraf etti Loren.

"Ve *bu beni* memnun ediyor, oğlum," diye cevap verdi Ansley. "Ve bunu söylerken zenginlikten ya da güçten bahsetmiyorum."

Loren babasının sözleri karşısında yine bir yumuşaklık hissetti, bu kez kalbinin etrafında. Bunu paylaşmamıştı.

Loren, "Sanırım bir içkiye ihtiyacın var," dedi.

Ansley ona yaklaştı, sırtını sıvazladı ve ikisi de kapıya doğru yürürken yanından ayrılmadı, babası "Sanırım ikimizin de bir taneye ihtiyacı var" dedi.

Ve hayatı boyunca Loren'in bildiği gibi, babasının çoğu zaman (nadiren kabul etse de) haklı

olduğunu biliyordu.

Beşinci Bölüm

Üşüttüm Maxine

"Bu dünyalar çok az kişi tarafından bilinir ve bunun bir nedeni vardır. Yakından korunması gereken bir sebep. Bu nedenle, bu farklı dünyalar hakkında tek bir kelime... hatta ilk kelime... konuşursan, seni ve anneni lanetleyeceğim, öyle güçlü bir lanet ki, kelimelerin dudaklarından çıktığı güne pişman olacaksın."

Annem ve ben, babam ve birkaç arkadaşı tarafından bağlandıktan ve ağzımız tıklandıktan sonra, bizim dünyamızdan yeni dünyaya eridikten sonra bizi taşıyan cadı böyle söylemişti.

Yıpranmış, bitkin ve düşmeye hazır görünüyordu. Ama beni çok korkutmuştu.

Ve beni bildiğim her şeyden koparıp, olmak istemediğim bir yere bırakacak güce sahipti. Annemle benim zaten çok kötü lanetlenmiş olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Başka bir deyişle, bu konuda çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum.

Hissettiğim bir şey, insanlara karşı dürüst davranarak, onlara eve gitmek istediğimi ve evin tam olarak nerede olduğunu söyleyerek yardım toplamayı zorlaştıracaktı.

"Sanırım hazırsınız leydim."

Odaya geri döndüm.

Baş ve ayak tahtaları düğmeli armut rengi kadifeyle kaplanmış, yeşil çiçek desenli krem rengi örtüleri, dantelli yastık kılıfları ve orman yeşili kadife desteği olan devasa bir yatağın bulunduğu muhteşem bir odaydı. Bu renkler ve vurgular, duvarlardaki yumuşak, güvercin grisi floklu duvar kağıdıyla birlikte, odayı inanılmaz derecede narin, kadınsı mobilyaları ve demirbaşlarıyla tamamlıyordu.

Bu imkânsız parçalardan birine oturmuştum; tepesinde iki katlı oval aynalar olan zarif bir tuvalet masası. Sedefli küvetler, kristal şişeler ve tüplerle kaplıydı. Hepsi bana aitti, biliyordum, çünkü babam olmayan babam ürününü potansiyel alıcılarına sunarken cimrilik eden bir adam değildi.

Bunu son birkaç haftadır öğrenmişim, zira annem ve Maxine ile kısa ve üzücü bir ziyaret yaptıktan sonra bu dünyada görmeme izin verilen tek kişiler babam olmayan babam, bir terzi ve asistanı ile benim için kişisel olarak pudralar, boyalar ve kokular hazırlayan bir güzellik uzmanıydı.

Edgar bu toplantıların her birine katılıyor, onları denetliyor, bir eşek gibi davranıyor ve uygunsuz bir şey söylemediğimden ya da yapmadığımdan emin oluyordu. Kadınlar bunu tuhaf bulduklarını açıkça, sözlü olmasa da tavırlarıyla paylaşıyorlar bile (terzi benim için bir şeyler dikene kadar kot pantolon ve tişört giydiğim gerçeğini göz önünde bulundurarak kıyafetlerimin tuhaf olduğunu düşündükleri gibi), bu böyle oldu.

Aksi takdirde, evinde onunla birlikte yaşadım ve duyduğum ama hiç görmediğim hizmetçilerinin de beni görmemesi için büyük çaba sarf etti.

Yola çıkmadan bir gün önce tanıştığım Idina vardı. Ve onu bir türlü tanıyamadım.

Bana yaptığı yeni ve son derece muhteşem, yumuşak, yukarı doğru savrulan saç modeli (yaptığı diğer tüm saç modelleriyle ve ince makyajla birlikte) bir şey ifade ediyorsa, işinde çok iyi olmasına rağmen kesinlikle utangaçtı.

Ayrıca çekingen görünüyordu. Bu bir problemli.

Hizmetçilerle arkadaş olmam gerekiyordu.

Anlayabildiğim kadarıyla, bir şeyler duymak ya da benim giremediğim yerlere girip annemin nerede olduğunu öğrenmek için tek umudum onlardı.

Ayrıca, ona ulaşmama yardım ediyor.

Sonra da bizi eve götürecek bir cadı bulmama yardım etti.

Bunu nasıl ifade edeceğimden emin değildim, çünkü buradan gitmeden önce annemle beni lanetlememenin zorunlu olduğunu düşünüyordum.

Ama bunu yapmanın bir yolunu bulmalıyım.

Aynada gözlerini yakalayıp, "Çok güzel olmuş Idina," diyerek bir deneme daha yaptım.

"Beğendiğinize sevindim leydim."

Ona gülümsedim. "Sırılsıklam olarak sana daha fazla iş verdiğim için özür dilerim."

Biraz kafası karışmış gibiydi. "Ne olursa olsun akşam yemeği için yeniden yapılması gerekirdi leydim. Akşam yemeğinde günlük kıyafet giyemezsiniz."

Elbette olacaktı. Edgar bana çoğu gün en az iki kıyafet değiştireceğimi, bunun üç ya da daha fazla olabileceğini söylemişti.

Sabahlık, eğer evde kalacaksam, içeride.

Dışarı çıkmam gerektiğinde bir seyahat veya gezinti kıyafeti.

Ve her zaman akşam kıyafetleri, çünkü, "Biz bu dünyada, sizin dünyanızda kısaca gördüğümün aksine, düzgün bir adaba sahibiz," demişti. "Bu yüzden *her zaman* akşam yemeği için giyiniriz."

Ve akşam yemeği sıkıntılı bir olaydı. Bunu, yanlış kadehe ya da çatala uzandığımda kaç kez parmaklarıma ince bir çubukla acımasızca vurmasından biliyordum.

İnkâr ediyordum (daha çok görmezden gelmeye çalışıyordum), ancak midemin çukurunda tuttuğum ağırlık kendini belli etti. Hafifçe midem bulanmaya başladı ve kesinlikle gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordum.

Tüm bunlar bana, eğer annemi ve diğer Maxine'i erkenden kurtarmazsam, bu işi halletmemin en az bir yıl alacağını hatırlatırken oldu. Bu arada bir çocuk doğurmak zorunda kalabilirdim ve kesinlikle o ya da o bizimle eve gelmek zorunda kalacaktı.

Bu onu Loren'den alacağım anlamına geliyordu.

Sonra Loren vardı. Ve tatlı birine benzeyen babası. Ve Idina, utangaç ve çekingendi ama bence...

"Sizi giydirelim mi Kontes?" Idina sordu.

Tekrar geri döndüm ve "Özür dilerim, aklımda çok şey var" diye fısıldadım. "Eminim," diye fısıldadı karşılığında, aynadaki bakışlarımı tutarak.

Nefesimi tuttum ve "Hadi şu işi bitirelim" dedim.

Başını yana eğdi ve tereddütle "Seni memnun etmiyor mu?" diye sordu. Onun sorusuyla karnımdaki ağırlık biraz olsun hafifledi.

Bir teklifte mi bulunuyordu? "Çok yakışıklı," dedim ona. "Öyle," diye kabul etti.

"Ayrıca çok zorba biri."

Ağzını yana doğru büzdü. Çok şirindi. Bunu yapmayı bırakıp "Öyle olma eğilimindeler" dedi.

"Elbette öyle. Ancak, belki onu bundan vazgeçirebilirim." Şaşkın bir kahkaha attı ve ben de ona sıırttım.

Sonra dedim ki, "Demir kız gelsin."

Gözleri kocaman oldu.

"Korseme, Idina," diye

açıkladım. Bunun üzerine

gerçekten de kıkırdadı.

Bu daha şirindi.

Lanet olsun, şimdi bir bağ kuruyordum ve muhtemelen kullanmak zorunda kalacağım bir kızla arkadaş oluyordum.

Tamam.

Pekala.

Gah!

Bu berbattı.

Hepsi!

Soyunma bölümüne geçtik. Beni mekanizmaya bağladı.

Saçlarımı korumak ve makyajımın elbiseme bulaşmadığından emin olmak için başıma ipek bir eşarp geçirdikten sonra, çok ağır ama son derece güzel bir elbiseyi vücuduma bırakmadan önce (neredeyse) buna değdi.

Soluk pembe renkteydi ve pembe-pembe boncuklar ve pırıltılı kristallerle süslüydü, çoğunlukla korsajın ve belin etrafında yer alıyordu ama aynı zamanda ön tarafta göğüslerimin ortasından ve arka tarafta omurgam boyunca etekten aşağıya doğru kıvrımlar halinde damlıyordu. Bunlar etek ucu boyunca kalındı. Ve oldukça uzun bir tren vardı.

Tamamen kristal dizilerinden yapılmış başlık kolları vardı.

Ayrıca pazılarıma kadar oturan pembe bir eldiven seti vardı.

Bu takımı, sivri burunlu pembe saten terlikler ve elbisenin boncukları tamamlıyordu. Aynada kendime baktım.

Harika

görünüyordum.

Enfesti. Bundan

iğreniyordum.

"Son rötuşlar," dedi Idina sessizce ve makyaj masasına geri döndük.

Ben önünde otururken, saçımın kenarına elmas başlı bir tarak yerleştirdi. Daha sonra boynuma, boğazımın dibine oturan ve basit bir elmas dizisi olan bir kolye taktı, ancak taşlar, boyutları (her biri en az üç karat olmalıydı) veya mükemmellikleri hakkında basit bir şey yoktu. Ve son olarak Idina sol bileğimdeki eldivenimin üzerine uyumlu bir bilezik taktı.

Aynada bana baktı. "Hazırsın."

"Ben mükemmelim ve hepsi senin sayende," diye cevap verdim, kelimeler ağzımda komik duruyordu, çünkü doğruydular, ama bunları kısmen onun benden hoşlanmasını sağlamak için söylüyordum, böylece ondan başını belaya sokabilecek şeyler yapmasını isteyebilecektim.

Utangaç bir şekilde başını eğdi ve sonra mırıldandı, "Hangi kokuyu-?"

Kapı açıldı ve ikimiz de irkilerek o tarafa bakınca babamın içeri daldığını gördük. "Ah,

kapıyı çalmanın kayıp sanatı," diye yakındım alaycı bir tavırla.
"Bizi yalnız bırakın," diye emretti Idina'ya.

Hemen çıkışa yöneldi.

Kadife koltuktan kalktım, kapının hizmetçimin üzerine kapanmasını bekledim, babama baktım ve "Konuşmamalısın-" diye tersledim.

Sözümü bitiremedim çünkü kolu aşağı inip vücudunu geçti, sonra dışarı fırladı ve şiddetli bir ters vuruşla beni elmacık kemiğimden yakaladı.

Yana doğru savrulduğum, kendimi tuvalet masasının üzerinde yakaladım, küvetler, şişeler tehlikeli bir şekilde takırdıyor, acı yüzümün bir tarafından diğer tarafına doğru patlıyordu.

Şok içinde ona doğru dönmeye başladım, ancak daha şiddetli bir darbe daha aldım, bu beni koltuğun üzerinde bir uyluğumun üzerine yanlamasına oturttu.

Yıldızlar gözlerimi doldurdu, beynim kör edici acıyı deneyimlemekten başka bir şey yapmamaya zorlanırken onlara göz kırptım, elim yanan tenime dokunmak için yukarı sürüklendi.

"Seni cüretkâr *sürtük*," diye kulağıma fısıldadı. "Kapalı kapılar ardında, ahırda, her yerde, *refakatçi olmadan*."

Hâlâ göz kırpyordum.

Çenemi yakaladı ve başımı çevirdi, bu boynumu da kırdı ve iniltimi kontrol edemedim.

"Bunu *senin yönteminle* yapmayacağız, seni ucuz, müzmin *fahişe*. Eğitimine devam et güzel kızım, asil kanı olan *bir* adam bir *fahişeyle* evlenmez. Lord Remington'ın fahişelerden payına düşeni aldı ve muhtemelen daha da alacak, ama bir tanesini *eş olarak* almayacak."

Etli parmaklarını yüzümün alt kısmına dolamak için çenemi bıraktı, pedler yaralı yanağıma saplandı ve gözüme acı verdi.

Sonra da yüzüme vurdu.

"*Bir hanımefendi gibi davranacaksın*. Derryman Hanesi'ni *iffetle* temsil edeceksin. ve *edep*. *Evimde* skandala neden olmayacaksın. Ve babana *saygılı* davranacaksın." Parmakları daha da derinleşti ve aşağılık yüzü daha da yaklaştı.

"Unutma, anneni ödüllendirebilirim Maxine ya da cezalandırabilirim. Bu senin seçimin. Akıllıca bir seçim yap," diyerek kelimenin tam anlamıyla tükürdü ve yüzüme tükürük tanecikleri bıraktı.

Beni öyle sert bıraktı ki, makyaj masasına doğru uçtum, kenarı omurgama battı ve en az bir güzel şişenin yere düştüğünü duydum.

"Bir tepsi gönderteceğim, *yedek* bir tane. *Çok fazla ağırlık* taşıyorsun. Bir erkek zarif bir geyikle yatmak ister, saldırgan bir *düveyle* değil. Dük ve oğluna da ne yazık ki bu gece sofralarını şereflendiremeyeceğinizi, üşüttüğünüzü söyleyeceğim."

Üşütmüşsün.

Varlığının uzaklaştığını hissettim.

Üşütmüşsün.

Zümrütler bir sehpanın üzerine saçılmış.

Benim için endişelenme bebeğim, anne, gözleri çıldırmış, *kendini* toparlamış gibi davranarak parmaklıkların arasından bana fısıldadı, *Kendini güvende tut*.

Edgar birine, "Yere yuvarlandı, ona soğuk kompres ya da bir parça et getir," diye emretti.

Idina endişeyle, "Elbette lordum," diye nefes aldı.

Seni ve anneni lanetleyeceğim, o kadar güçlü bir lanet ki, kelimelerin dudaklarından çıktığı güne pişman olacaksın.

Uzandım, eldivenli parmaklarımı makyaj masasının kenarına doladım, tenimi saran yumuşak sateni ve elmacık kemiğimi alevlendiren sert yanığı hissettim.

Aynada kendimle yüzleşmek için döndüm ve ütülenmiş bir yığının tepesine uzandım.

Gümüş bir yatakta duran çarşaf, bu dünyada mendil yerine geçen şeyler.

Yüzümdeki küçük tükürük lekelerini sildim.

Babam yalancı ve dolandırıcıydı ama bana bir kez bile vurmadı. Anneme de.

Hayatım boyunca hiç vurulmamıştım.

Örtüyü yere bırakıp pudraya uzandım ve Idina'nın sanatını dikkatlice düzelttim.

Korkmayın Kontes, bana nasıl hitap edeceğiniz konusunda fikrimi değiştiriyorum.

Onunla seks yapmalıydım.

Bundan zevk alacağımı
hissediyordum.

Ayrıca ben gittiğimde, beni onu kullanan ve sonra da bir kenara atan bir kadından başka bir şey olarak tanımayacağını hissediyordum.

Hiçbir şeyim yoktu. Param yoktu. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. At arabası sürmeyi bilmiyordum. Hayatım boyunca sadece bir kez ata binmişim, o da erkek arkadaşımın buluştuğu bir gün eyalet parkında uysal bir patika gezintisinde. Bırakın oraya nasıl döneceğimi bulmayı, üç gün önce ayrıldığımız şehrin adını bile bilmiyordum.

Annem yulaf *lapası* yiyordu.

Idina yanımdan, "Kontes, yatağa gel, şu yanağını alalım," diye ısrar etti.

Başımı çevirdim ve elindeki kaba bir kâğıt parçasının üzerinde duran büyük kırmızı sığır etine baktım.

Orada oturmam çok kısa sürmüş gibi geldi ama ben otururken o mutfağa inip geri çıkmıştı.

"Yüzümde et istemiyorum," dedim titreyerek.

"Ben bir kompres getireyim o zaman," dedi aceleyle.

Üşüttüm.

Edgar bunu Loren ve Ansley'e söyleseydi, *çıldırırlardı*.

Ayağa kalktım.

Idina arkasına yaslandı ve bana baktı.

"Hâlâ misafir odasındalar mı?" Ben sordum.

"Hanımefendi, yüzünüzün rengi değişiyor, şişti-"

Parmaklarımı üst koluna doladım. "Idina, tatlım, hâlâ misafir odasında içki içiyorlar mı?"

Kararsızca başını salladı. "Sanırım
öyle." Döndüm.

İpekler, boncuklar ve kristaller benimle birlikte döndü ve arkamda beni zarif bir şekilde takip etmek üzere tasarlanan tren de bunu yaptı.

Başımı kaldırdım, derin bir nefes
aldım... Ve odadan çıktım.

Altıncı Bölüm

Hata

Maxine

Evi gezmediğim için misafir odasını bulmaya çalışırken kayboldum.

Ancak etrafta bir sürü hizmetçi olduğunu düşününce, bir şey yapmak için acele ederken üzerine gelerek birini ürküttüm. Şok içinde yanağıma baktı (ki bu ne kadar kötü olduğunu göstermeliydi, ama o kadar kendimde değildim ki bunu anlamadım) ve ben ondan bana misafir odasını göstermesini istedim. Dediğimi yaptı.

Şaşkınlığımla büyük bir hata yaptığımı anlamam bir dakikamı alırdı.

Kendimi savunmam gerekirse, henüz bana, anneme olanları, ben olmayan ama hasta olan bir beni görmeyi, hayatım boyunca bildiğim ama mücadele ettiğim şeyi kanıtlayan bir babaya sahip olmayı, onun doğası gereği aşağılık olduğunu, daha kötü olan başka bir babam olduğunu öğrenmeyi sindirmek için kendime zaman vermemiştim.

Ve böyle devam eder.

Ayrıca Lord Remington ya da Dalton Dükü ile çok uzun süre birlikte olmamıştım. Karakterlerini neyin oluşturduğunu bilmiyordum (ama spoiler, öğrenmek üzereydim).

Son olarak, hiç vurulmamıştım.

Ağrı azalıyordu, ancak geçmiyordu ve bir gerginlik vardı, bu yüzden şiştiğini biliyordum. Bununla birlikte, herhangi bir insanın, hele de babama benzeyen birinin bana elini uzatması karşısında şok olmuşum.

Bu yüzden yapmamam gereken şeyi yapıp muhteşem elbisemle salona süzüldüğümde bir bahanem vardı.

Beni ilk gören Edgar oldu.

Döndü, hemen soldu, sadece yanaklarını kızgın kırmızının büyük sıçramaları kapladı ve aceleyle bana doğru geldi.

"Kızım," dedi sabırsızca, her ne kadar endişeliymiş gibi görünmeye çalışsa da, "Yatman gerekiyor. Bize eşlik etmek istemen çok hoş ama hadi seni odana geri götürelim."

Beni sıkıştırıyor, geriye doğru itiyor, vücuduyla beni diğerlerinden saklıyordu ve ben hala kısmen şaşkınlık içindeydim, onu gördüğüm için biraz korkmuş olmamdan bahsetmiyorum bile.

Geri geri gidiyordum.

"Loren'in, "Anladığım kadarıyla kontes istemediği bir yerde desteklenmekten hoşlanmıyor," dediğini duydum.

Sesi yanımdan geliyordu. Başımı o tarafa çevirdim.

Ve durdu.

Çünkü ahırda onun öfkesinin tenimi yaktığını hissettiysem de, şimdi öfkesi beni diri diri yakıyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı uğursuzca, dikkati yanağıma kilitlenmişti. Babası yanına geldi, bana baktı ve yüzü taşa döndü. Edgar üst kolumu tuttu ve beni kapiya doğru itmeye başladı.

"Maxine'imi yatağına yatırdıktan sonra döneceğim," dedi, yine çerçevesiyle beni gizlemeye çalışarak.

Loren, "Elini onun üzerinden çekeceksin, yoksa beni işaretle Derryman, içindeki her kemiği ezdikten sonra onu kullanmakta zorlanacaksın," diye tehdit etti.

Edgar'ın gözleri bana dikildi ve nefesinin altından "*Cezalandırıldı*" diye tısladı. Ve *puf*, şaşkınlığım geçti.

Kahretsin, ne yaptım ben?

Beni yanında tutan adamlara döndü ve nankör bir ses tonuyla yalan söyledi: "Maxine biraz takla attı. Söylemek istemedim. Bu onun için utanç verici. Oldukça beceriksiz olabiliyor."

Loren, "O lanet olası bir takla atmadı," diye homurdandı. Edgar sinirli bir ses çıkardı.

Geç de olsa korkmaya başladım.

Edgar, "Sanırım hepimiz onun bir kompresle dinlendirilmesi gerektiği konusunda hemfikiriz," diye karşılık verdi. "Bence kızından uzak durmalısın Derryman," dedi Ansley kesin bir ifadeyle. Kolumdaki parmakları sıkılaştı.

Yüzümü buruşturdum.

Edgar, "Eğer siz beyefendi-" diye söze başladı.

Bitiremedi çünkü o ve ben (beni de yanında götürdü çünkü bırakmadı) geri çekildik.

Yine de Loren'in eli boğazına dolanmış ve Loren yüzüne kapanmış halde duvara çarpan sadece kendisiydi.

"Kızınızı serbest bırakın, efendim," diye kestirip attı. Edgar beni bıraktı.

Loren, Edgar'dan uzaklaşmadan, "Baba," diye sordu.

Dirseğimin nazik parmaklarla tutulduğunu ve dikkatlice çekildiğimi hissettim.

"Benimle ahırda vakit geçirdiği için mi? Yoksa daha önce seninle nasıl konuştuğu mu? Ya da ikisi birden mi?" Loren sordu.

Edgar boğulur gibi sesler çıkardı.

Ansley, "Loren, oğlum, geri çekil," diye seslendi. Loren geri adım atmadı.

"Ona daha önce zarar verdin mi?" diye sordu. "Loren," diye ısrar etti Ansley.

"*Cevap ver!*" Loren gürledi.

"Loren! *Şimdi!*" Ansley emretti.

Nefesimi tuttum.

Loren hareket etmedi. Edgar boğulmaya devam etti.

Loren itti ve geri çekildi.

Bunu yaptıktan sonra hemen bana döndü ve şefkatle "Buraya gel" diye emretti.

Nedenini bilmiyordum (yalan, biliyordum, o güzel, zengin sesindeki ton büyüleyiciydi) ama hemen oraya gittim.

Bunu yaptığımda elimi tuttu, kaldırdı, göğsünün yanına sıkıştırdı ve bizi Edgar'dan birkaç adım öteye götürdü.

Ansley, "Uşağınızı çağıralım, Derryman," diye duyurdu. "Bu gece gidiyorsunuz."

Hayır! Hayır!

Gerildim.

Loren bana bakarken onun saygısını hissettim.
"Kızınız kalacak," diye bitirdi Ansley.

Aman Tanrım. Lanet olsun. Olamaz.

"Yaptım. Yaptım. Tökezledim," diye yalan söyledim (kötü bir şekilde). "Kontes," diye mırıldandı Loren.

Gözlerimin kocaman olduğunu hissederek ona baktım ve umutsuzca devam ettim. "Yaptım. Bu konuda beceriksizim."

Loren'in zeki kahverengi bakışları yüzümde gezindi. Sonra babasına doğru kaldırdı.

"O gider, kız kalır," diye buyurdu.

Kahretsin, yalan söylediğimi biliyordu.

"Lord Remington, sizinle konuşabilir miyim?" Acilen sordum.

"Güzel, Eaton, buradasın," dedi Ansley ve diğer hizmetkârlardan biraz daha önemli bir kıyafeti olan bir adama hitap ettiğini görmek için başımı çevirdim. "Kont'un uşağını bul. O ve ekibi bu akşam ayrılacak. Kızı ve hizmetçisi kalacak."

Eaton akıllıca başını salladı ve odadan çıktı.

Ansley Edgar'a baktı ve son darbeyi indirdi.

"Kızınız ve oğlumun kendi birliklerini kurup kurmamaları kendilerine kalmış, ama Derryman, siz ve ben, Dalton Hanedanı ve Derryman Hanedanı, böyle bir kamu ittifakına girmeyeceğiz. Bunu doğrudan kesilmiş olarak kabul edin efendim ve lütfen bir daha benimle hiçbir şekilde yazışmama iyiliğini gösterin."

Bakışlarım bana ölümüne bakan Edgar'a kaydı.

Düzelt şunu, diye mırıldandı.

Çılgınca, tüm vücudumla Loren'e döndüm ve ona doğru bastırdım. "Lütfen, *majesteleri, sizinle konuşmam gerek.*"

Loren bana baktı. "Lütfen," diye yalvardım. "Özel olarak."

Önce babasına, sonra bana baktı ve başını salladı.

Tamam.

Pekâlâ.

Bir

başlangı

ç.

"*Şimdi ben ne yaptım?*" diye düşünürken beni odadan çıkarmaya başladı.

Edgar'ın gözlerini yakaladım, gözlerini uyarırcasına bana dikti ve komik bir şekilde nefes almaya başladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum ama bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Loren beni sarı, krem ve yeşil oturma odasına götürmedi. Beni ancak bir tür bu dünya aile odası olarak tanımlanabilecek bir odaya götürdü. Sıcak, derin renklere ve rahat görünümlü mobilyalara sahipti ama yine de görkemli ve zarıftı.

Kapıyı arkamızdan kapattı.

Ve görünüşe göre onun tarzı olduğu gibi, oraya ilk o vardı.

"Kontes, burada güvendesiniz. O adamla hayatınızın nasıl geçtiğini tahmin edebiliyorum ve Fleuridia'da neden bu kadar uzun süre kaldığınız da dahil olmak üzere bir dizi sorunun cevabını

şimdi anlıyorum. Ancak bu tür davranışlara karşı yasalar var. Bu annenin zamanı değil. Yeni bir kralımız var. Ve sana söz veriyorum, aramızda ne olacağını göreceğiz, ama babam ve ben ikimiz de senin alıştığın şekilde görüldüğünden emin olacağız."

"Onu gönderemezsin," diye ağzımdan kaçırdım. "Leydim-"

Elimi onunkinden çektim, ikisini de boynunun yanlarına sardım, onu kendime doğru çektim, ayak parmaklarımın üzerine kalktım, burun buruna geldim ve fısıldadım, "Loren, *onu gönderemezsin*. Bunu yapmalıyız.

bunu onar. *Şimdi.*"

Gözlerimin içine baktı ve tek kelime etmedi.

"Bunu açıklayamam, sadece, sana yalvarıyorum, *uslu dur*. Odana geri dön, babanla benim bir sakar olduğumu paylaş-"

"Sakar mı?"

"Beceriksiz. Beceriksiz. İki sol ayak. *Her neyse...* sadece-"

"Sizi nasıl etkilediğini bilmiyorum leydim," dedi nazikçe. "Ama özgürlüğü anlayacaksınız. Buradan gönderilecek, ama bunu soruşturmaları için derhal kraliyet müfettişlerini çağıracağız. Hapse atılacak, para cezasına çarptırılacak ve bir daha size ulaşamayacak."

Aman Tanrım!

Daha da kötüye gidiyordu.

Edgar hapse girseydi, annemi asla bulamazdım.

Ve *daha da kötüsü*, ona önceden bir şey yapabilirdi ya da en azından ona yulaf ezmesi veren kişiye ödeme yapmak için etrafta değilse, açlıktan ölebilirdi.

Ve aynı şey Maxine'in de başına gelecekti.

"Lor... Majesteleri, *yapmayın.*" Boynunu sıktım. "Dürüst olmak gerekirse, ondan korktuğumdan ya da bundan başka bir şey bilmediğimden değil, bu yüzden bunu bekliyorum ya da bunun gibi bir şey. Sadece... Babamla aramızda tuhaf bir şey var-"

Parmaklarını bileklerime dolamak için ellerini kaldırdı ve tutuşumu dikkatlice kaldırdı.

"Gördüklerimizden sonra sana bakmanın bizim görevimiz olduğunu bilmelisin tatlım," dedi nazikçe.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*

Neden bu adam iyi biri olmak zorundaydı ki? Uzun ve güçlü ve ilginç ve şefkatli ve ilkeli. Hay sikeyim!

"Burada kal," diye teklif etti. "Her şey kısa sürede çözülecek. Seni almaya geleceğim, akşam yemeği yiyeceğiz. Bu arada, sakinleşebilmen için sana bir şeri doldurması için birini göndereceğim ve belki şişliğin bir kısmını kontrol altına almak için sana soğuk kompres getireceğim."

Bununla birlikte, bileklerimi sıktı ve sonra bıraktı.

Uzaklaşmaya başladı.

Lanet olsun.

Bunun için hiçbir şey yoktu.

"Seninle evlenene kadar annemi ve kız kardeşimi esir tutuyor," dedim arkasından.

Loren dondu kaldı, heykel gibi hareketsiz, sırtı bana dönüktü.

Sesim deli gibi

çıkiyordu. Başka

seçeneğim yoktu.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, çünkü öyle, çünkü o büyük bir di...yani, ah, *cad*, ama bu doğru. Eve dönmek istemedim. Fleuridia'dan. Çünkü, belli ki, o korkunç biri. Ve kız kardeşim, o... iyi değil. Ona bakabilecekleri bir yerde olması gerekiyor. Ve... ve... ve..."

Konuşmamı yarıda kestim çünkü ben konuşurken yavaşça dönüyordu ve şimdi yüzünde beni korkutan dikkatlice boş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım," dedim sessizce. "Ama bu doğru. Nerede olduklarını keşfedene, onları kurtarana, onları uzaklaştırana kadar onun oyununu oynuyordum ve sonra... bilmiyorum. İlerledikçe uyduruyordum. Ama sonra bana vurdu ve çok acıdı..."

Ruh hali tekrar tenimi ısıtmaya başladığında bu teğetten hızlıca çıktım.

"Ve ben sersemlemiştim ve bir hata yaptım ve şimdi oraya gidip her şey yolundaymış gibi

davranmak zorundayız ve... uh... lütfunuz?"

Sonunda arkasından seslendim çünkü parlak, siyah gece çizmelerini giymiş ve odadan dışarı çıkıyordu.

Uh-oh.

"Sanırım az önce ikinci hatayı yaptım, lanet olsun," diye kendi kendime söylendim.

Sonra başka çarem kalmayınca ipekleri, kristalleri ve boncukları parmaklarımla kavradım ve onun peşinden uçtum.

Yedinci Bölüm

Uzaktayız

Maxine

Bu sefer eteğim dar olmadığı için ona yetiştim ve bu durum koşmamın sorun olmayacağı anlamına geliyordu, bunu yapmak zorundaydım çünkü bacakları çok uzundu ve takip ederken yeri hızla yiyip bitiriyorlardı, bu yüzden başka seçeneğim yoktu.

Ben peşindeyken salona girdi ve "Ne kadar çılgınca olsa da haklıymışsın baba. Onun bir ikizi var."

Edgar'ın bakışları bana

kaydı. Ama onlar...

Şimdiden şüphelendin mi?

Aman Tanrım.

Bu bir felaketti.

"Ve annesi intihar etmedi," diye devam etti Loren, bu sözler beni olduğum yerde durdurdu. "O hâlâ hayatta."

Ansley, "Kapıya doğru bir hamle daha yap Derryman, bu sefer Loren'i geri çağırmayacağım,"

diye uyardı. Kapıya doğru ilerlerken durmuş olan Baba Olmayan Baba'ya dönüp baktım.

Hem çıldırmış hem de bağlanmaya hazır

görünüyordu. Ama...

Bu dünyadan annem *kendini mi öldürdü?*

"Neyin peşinde olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Loren. "Ama sanatoryumda tanıştığın Maxine şu anda annesiyle birlikte esir tutuluyor, böylece bu Maxine Fleuridia'dan dönüp benimle evlenmek zorunda kalacak."

"Kızımın mı tanıştın?" Edgar Ansley'e sordu, sesi dehşete düşmüş gibiydi, o kadar dehşete düşmüştü ki, bu üç kelimeyle her şeyi ele vermişti.

Bunu Ansley'in konuşmadan önce ona attığı bakıştan anladım. Dük kolayca, "Geciktiriyordunuz," diye karşılık verdi. "Ben ertelenecek bir adam değilim. Birkaç müfettiş görevlendirdim. Kızınızı buldum. At kazası ve ardından gelen kafa travmasının hikayesini keşfettim. Ama çok güzel birkaç ziyaret gerçekleştirdik. Yaralandığı altı yaşında zamanın içinde donmuş olsa da, o çok sevimli."

At kazası.

Altıda.

Kafa travması.

Tamam, bu birkaç şeyi açıkladı.

Annemin bunu henüz anlayıp anlamadığını merak ediyordum.

"O Maxine mi?" Ansley Edgar'a sordu, sonra başıyla beni işaret etti. "Yoksa bu Maxine mi?"

Edgar burnunu havaya kaldırarak şöyle dedi: "Beni burada tutamazsınız. Şu anda uzakta olacağım. Ve *sen*," diye çıkıştı bana, "burada kapana kısılabilir ve son nefesine kadar pişmanlığınla yaşayabilirsin." Sonra gitmek için hamle yaptı.

Bu onun için pek de iyi olmadı çünkü yaklaşık beş saniye içinde kıcı bir sandalyedeydi ve Loren sandalyenin üzerinde ona doğru bakıyordu.

Buna tanık oldum ve filmlerde gördüğüm hareketler dışında böyle bir şey görmemiştim.

Müthişti.

"Ona bağlanma zilletine katlanmak ister misin?" diye sordu Baba Olmayan Baba, birine bir kadeh daha şampanya isteyip istemediğini sorar gibi bir ses tonuyla.

Tamam, harika değil.

Kötü...lanet...kış.

"Bu katlanılacak bir şey değil!" Edgar karşılık olarak bağırdı.

Ansley, "Konuşulduğunda konuşacaksın," dedikten sonra, "Ah, Eaton, yine çok üzgünüm ama yoğun bir gece geçiriyoruz. İlk olarak, kontes için bir soğuk kompres. İkincisi, lütfen kontun tüm personelinin alıkoyun. Bu çabada yaratıcı olmanız gerekiyorsa, öyle yapın."

Garip bir şekilde böyle bir emre yabancı görünmeyen Eaton, memnun bir heyecan ifadesi takındı.

"İdina değil. Onun bu işle bir ilgisi yok," diye araya girdim. "O sadece yolculuğumuzdan hemen önce işe alındı."

Ansley, "Hizmetçiye iyi bak," diye onayladı. "Ve son olarak..." Başını oğluna çevirdi. "Loren?"

"Maitland," diye homurdandı Loren.

Ansley'in dudaklarına alışılmadık ama çekici bir gülümseme yayıldı ve "Ve Maitland'ı çağırın, *acilen.*"

Maitland kimdi? Eaton

kaçtı. "Ummmm..."

Mırıldandım.

"Şimdi, canım, sen Maxine misin, yoksa başka bir adın mı var?" Ansley bana sordu. Tamam, burada her şey çok hızlı geliyordu ve benim de hızlı düşünmem gerekiyordu.

Ama bir ikizim olması onlara hiç de çılgınca gelmedi, gerçi paralel dünyayı bilmediklerini seziyordum ama Ansley onunla tanışmıştı bile. Ayrıca, annemin buralarda olmasına şaşırmadılar, gerçi bu dünyanın annesinin kendi canına kıydığı düşünülürse bu garipti.

Ancak, belki... sadece belki...

"Satrine," diye ilan ettim, annemin neredeyse bana verdiği ismi onlara vererek. "Benim adım Satrine. Maxine'in ikiz kardeşiyim." Ansley'e döndüm. "Annemi ve Maxine'i bulmamız gerekiyor. Onları tuttuğu yer hiç hoş değil ve Maxie'yi hastaneden çıkardı ve bir an önce geri dönmesi gerekiyor."

"Ah, canım," diye mırıldandı Ansley üzüntüyle. "Çok büyük bir sınavdan geçiyorsun." Kesinlikle öyleydim.

Ama kendim için üzülecek zamanım yoktu.

"Şimdi şehre geri dönmek istiyorum, lütfen."

Ansley kaşlarını çattı ve "Elbette. Bir ya da iki gün içinde geri döneceğiz-"

"Hayır, gerçekten, *şimdi*. Sadece, eğer mümkünse, lütfen bir araba getirin ve Idina ile ben-"

Ansley'nin kaşları birbirine çarptı. "Newton'a tek başına dönmeyi kastetmiyorsun herhalde." Newton.

Newton o şehrin adıydı.

Unutma Maxine, zihinsel olarak not ettim. Dikkatini ver, dinle, öğren ve bunu başarabilirsin.

"Durumlarının vahim olduğunu söylediğimde, efendim, bunu ciddi bir şekilde kastediyorum," diye paylaştım. "Kaybedecek zamanımız yok." Ansley Loren'e baktı.

Loren bizi izliyordu ama dikkatimizi çekince Edgar'a doğru baktı.

"Neredeler?" diye sordu.

"Git," diye burnunu çekti Edgar,
"doğruca cehenneme." Tamam,
burada cehennem kavramı vardı. Ya da
belki sadece lanet kelimesi?

"Bilgi verebilirsin ya da bu akşam için en içten dileğimi yerine getirebilirsin. Satrine'e götürdüğün
elindeki her kemiği teker teker kırmak. Seçim sizin, efendim. Verin lütfen," diye karşılık verdi Loren.

Tamam

en...

Kötü...

Kıç.

Edgar orada oturmuş, Loren'e ters ters bakıyordu ve sonra... *kahretsin...* sırtıttı.

"İhtiyati tedbirlerim var elbette. Maxine, benim işime yaramaz, o kadın..." tükürmeden
tükürür gibi bir ses çıkardı, bu hoş değildi ve beni kızdırdı, çünkü "o kadın" annemdi.

Ama daha bitirmemişti.

"Onları sadece ben, bizzat, serbest bırakabilirim. Ve eğer ben şahsen bunu yapmazsam veya
benden geldiklerini bilmeleri için belirli bir kodla düzenli iletişimler gönderirsem, onlara nasıl
davranılacağını paylaşan iletişimler, ortadan kaldırılmaları talimatı verildi."

Elendin mi?

Yüksek sesle, dehşet içinde bir nefes verdim.

Edgar'ın kafası sallanıyordu çünkü Loren onu boyun örtüsünden tutmuş, "Peki o zaman, göt herif,
bir yolculuğa çıkıyoruz," diyordu.

"Bırakın beni!" Edgar bağırdı.

Loren'in dayanabileceği tek şey buydu.

Crunch!

Surata yumruk.

Edgar da yerde elleri ve dizleri üzerindeydi.

Loren onu dizlerine kadar çekti ve elini Edgar'ın saçlarına koydu.

Crunch!

Suratına bir yumruk daha yiyen Edgar yüzüstü yere yığıldı.

"Öyle görünüyor ki..." Loren dişlerinin arasından, Baba Olmayan Baba'ya tiksintiyle bakarak,

"Durumunuz gözünüzden kaçıyor. Size tavsiyem, efendim, durumunuzu gözden geçirmeniz."

Ansley yumuşak bir sesle, "Evlat," dedi.

Loren kıpırdamadı ya da dikkatini başka türlü ifade edemeyeceği şekilde *ortaya* koyduğu formdan
ayırmadı.

Öfkeyle homurdanan Edgar ayağa kalktı, Loren'in ulaşamayacağı bir yere doğru ilerledi ve ateş
saçan gözlerini bana çevirdi.

"Onlar öldü!" diye çıkıştı. "Ve sen onları öldürdün."

"Hayır!" Ona doğru koşmaya başlayarak bağırdım.

Loren beni yakaladı ve vücuduna doğru çekti.

Edgar, "*Derhal* serbest bırakılacağım," diye bağırdı. Loren'e bir parmak salladı. "*Kızım*la
evleneceksin." Döndü ve Ansley'e bir parmak salladı. "Derryman Kontu'na saygılarını ve
referanslarını sunacaksın. Eğer bunu yapmazsan, dört gün içinde ikisi de *ölecek*."

"Blöf mü yapıyor?" Ansley hâlâ sakince konuşarak
sordu. "Bilemiyorum," diye cevap verdi Loren, aynı

sakinlikle.

Loren'in elinden kurtuldum, ona doğru döndüm ve Violet Crawley'i kanalize ederek, "Öyle olup olmaması umurumda değil. Ne diyorsa onu yap. Bunu sonra çözebiliriz." İşte o zaman kendimi kaybettim ve "*Annemi geri istiyorum!*" diye bağırdım.

"Sonra mı anlayacaksın?" Loren dikkatle sordu.

"Bilmiyorum, boşanmak, fesih, her neyse," diye cevap verdim.

Çenesi keskin bir şekilde yana eğildi.

"Onun çocuğunu doğuracaksın. Benim kanım Dalton olacak!" Edgar haykırdı. Bir feryatla bitirdi. "*Bu benim son mirasım!*"

Aman Tanrım!

Bu adam tamamen deliydi!

Ona doğru döndüm. "Yapabilir

misin, *baba?*" "Seni küstah-"

"Eğer bana bir daha hakaret

edersen, ben..." "Ne?" diye

ısırdı.

Gerçekten.

Hiç gücüm

yoktu. Hiçbir

şeyim yoktu.

Hiçbir şey yapamadım.

Ya da daha önemlisi, herhangi biri *için*.

Gözlerimi kapattım, başımı öne eğdim ve "Tanrım, sadece annemi istiyorum ve onu eve götürmek istiyorum" diye fısıldadım.

Olmadan önce hissettim.

Odadaki yangını.

Hayır.

Bir cehennem.

Başımı kaldırdım.

Ansley gürledi, "*Loren!*"

Loren'in Edgar'ı dizlerinin üzerine çökertmesini izlerken iki elimi boğazıma sardım ve sonra ağır bir kristal *obje* aldı, Edgar'ın elini yan sehpa dayamaya zorladı ve kristalin altını vahşice Edgar'ın elinin üzerine getirdi.

Kemiklerin kırıldığını duydum ve

irkildim. Baba olmayan baba

acıyla kükredi.

"Karinizi ve kızınızı serbest bırakmak için mi gidiyoruz?" Loren sordu.

"Seni bizzat Noctorno'nun huzuruna çıkarttıracağım," diye tehdit etti Edgar, kibri hâlâ yerindeydi ama artık acıya dönüşmüştü. "Kim olursan ol, aristokrasinin bir üyesine böyle davranılmasına göz yummayacaktır."

"Lütfen yap. Karınıza neden intihar süsü verdiğinizizi, onu yaralı kızınızla birlikte hapsettiğinizi, sözleşmemizden yirmi yıl önce serbest bırakılmam gerektiğini sakladığınızı, diğer kızınızın varlığını ancak haince sayılabilecek nedenlerle gizlediğinizi, sonra onu sosyal tırmanışınızı gerçekleştirmeye zorladığınızı ve ona elinizi uzattığınızı açıklamanızı izlemekten zevk alacağım. Tor'un kısa hükümdarlığında, aristokrasinin gücünü kötüye kullanmasına karşı oldukça hoşgörülü davrandı. Eminim *beni* büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktır."

Edgar dişlerinin arasından nefes alıyordu, bu da bana Loren'in derdini anlatmak için alaycı bir üslup kullandığını hissettirdi.

Görünüşe göre Kral Noctorno oldukça dürüst bir adamdı. "Şimdi Bellebryn'e gidelim mi?" Loren sordu.

Edgar yavaşça başını çevirdi ve Loren'e baktı. Sonra

fısıldadı, "Bunu ödeyeceksin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Seç. Bellebryn mi? Ya da Newton." Kristal şeyi bir santim kaldırdı. "Yoksa seçimini yapmak için daha fazla teşvike mi ihtiyacın var?"

"Newton," diye tükürdü baba

olmayan baba. Kapıda bir

soluk sesi duyuldu.

Siyah elbiseli, beyaz önlüklü ve siyah kurdeleli küçük beyaz şapkalı bir kadın kapıda durmuş,

gümüş bir tepside ıslak bir bez tutuyor ve dehşet içinde Loren ile Edgar'a bakıyordu.

"Kompresin, Satrine," dedi Ansley sessizce, hizmetçiye doğru ilerleyerek. Adam bezi aldı,

"Teşekkür ederim canım," diye mırıldandı ve kadın hızla uzaklaştı.

Bana getirdi.

"Gözünüz, leydim," diye talimat verdi. "Ve sonra, bu elbise ne kadar büyüleyici olsa da,

odalarınıza dönüp bir seyahat kıyafeti giymeniz gerektiğine inanıyorum. Görünüşe göre kısa bir

süre sonra gideceğiz."

Bezi aldım ve gözüme koydum. Vay

canına, iyi geldi.

Tamam, biri gitti mi?

Annem ve Maxine

güvende. Ve bir tane

kaldı.

Eve gidiyorum.

Kocaman bir nefes aldım.

Ve üç haftadır ilk kez... umut ettim.

Sekizinci Bölüm

Reunion

Maxine

"Leydim, uyanın. Buradayız."

Uyanmaya başladım ve arabanın etrafına bakındım.

Kuşluk vakti olduğu anlaşıyordu. Güneşli bir gökyüzü vardı ama (bana sormayın, bu dünyayla ilgili bir şeydi), günün tazeliğini hissettim.

Ve arabanın pencerelerinin dışında, geniş kaldırımın karşısında, bu kâbusa başladığım dört katlı devasa gri taşı (kahverengi taş yerine) gördüm.

Newton'daydık.

İzin verin size öğrendiğim şeyleri anlatayım.

Birincisi, Idina'nın rezerve edilmesinin bir nedeni vardı (ve bunu kendim bulmalıyım).

Babam ona zorbalık etmiş, onu tehdit etmiş ve benimle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar kendisine rapor etmesini istemişti.

Ondan çok korkuyordu ve benden hoşlanmakla kalmayıp bir süre leydi hizmetçiliği de yapmıştı (aslında son "leydi" si vefat etmişti ve üzüntüsü çekingenliğini daha da arttırıyordu), bu nedenle "Bildiğiniz gibi, ilişki kutsaldır. Hanımını ispiyonlayamazsın. Asla. Bunu sana yapmak istemedim ama onu nasıl reddedeceğimi bilemedim."

Bu da bunu açıklıyor.

Daha sonra, sadece doğanın çağrısına uymak için durduğunuzda, arabanızdaki atlar değiştirilirken hızlı bir fincan çay ve bir sandviç yiyip tekrar yola koyulduğunuzda, üç günlük bir yolculuk bir buçuk güne dönüştü.

Ondan sonra, Pinkwick House'a gittiğim daha gösterişli arabaya bindim, Idina ile bunu yapıyordum. Ansley ve babam olmayan babam arkadaki arabaya bindiler, muhtemelen Edgar'ın bir şey denemeyi düşünmemesi için fazladan insan gücü olarak yanlarında iki atlı vardı.

Bu da Edgar'dan ya da Ansley'den bilgi alamayacağım anlamına geliyordu, böylece önüme çıkan bu dalgada ilerlemeye devam edebilecektim.

Ancak, Idina uzaklaştı, çünkü hizmetçilerin diğer "büyükler" etraftayken "büyükleriyle" takılmadıkları çıktı (yine de, onunla ve Baba olmayan Baba ile olanları paylaştıktan sonra, vagonda bazı güzel sohbetler yaptık, uyumaya çalışırken itişip kakışmalar arasında, yani).

Çayımı yudumlayıp sandviçlerimi atıştırırken Ansley ile konuştum.

Neyse ki her şeyi çözüyordu (çevirisi: öğrendiklerini bildiklerine uyduruyordu, çoğu doğru olmasa bile ve onu aydınlatmadım, bu berbattı ve yalan söylüyormuş gibi hissettim, çünkü öyleydi ve süper havalı bir adam olduğu için bu eğlenceli değildi).

Maxine yaralandıktan sonra, Edgar'ın alçakça amaçları her neyse (Ansley bunu henüz anlamamıştı), annem ve ben Fleuridia'ya sürülmüştük ve Edgar annemin sahte ölümünü hazırlamıştı.

Bu arada, en sevdiği çardağın içine oturup onu ateşe vererek kendini öldürmüştü. Şimdi, ya kadın çok acı çekiyordu ve bu acının sona erdiğinden kesinlikle emin olmak istedi (gerçi bunu dayanılmaz derecede acı verici bir şekilde yaptı) ya da aslında kendini öldürmedi.

Doğruyu söylemek gerekirse, Edgar tam bir pislikti, onun bilmediğine dair şüphelerim vardı. Aslında ben de bazı şeyleri bir araya getiriyordum ve içimde o pisliğin onu öldürdüğüne dair bir his vardı. Ansley öldürmediğini biliyordu çünkü onu kurtarmak için yarışıyoruz.

Ancak şimdi kömürleşmiş bedeninin kendisine ait *olmadığını*, bunun yerine bir kadavra ya da Edgar'ın karısının yerine kullandığı zavallı bir "sokak çocuğu" (onun sözleriyle) olduğunu tahmin ediyordu. Bunu daha da ileri götürerek (kendi adıma, gerçekte bu dünyadaki annem ölmüştü ve bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu), ellerinde DNA ya da test edebilecekleri başka şeyler olmadığından, böyle bir şeyden paçayı sıyırması kolaydı.

Tüm bunlar olurken annemle birlikte Fleuridia'da sürgünde olduğumu düşünürsek, Ansley bu şeyler üzerine kafa yorarken, aptalı oynayabilirdim.

Ne yazık ki, at değiştirmek için sık sık durmazdık ve durduğumuzda da uzun süre durmazdık, bu yüzden bu dünyadaki annemin en sevdiği çardakta yanarak öldüğünü öğrenmek istenmeyen ama bilgilendirici bir haberdi.

Elimde olan tek şey de buydu.

Geçen seferden farklı olarak bu sefer uyumaya çalışmadığım ya da Idina ile konuşmadığım zamanlarda yolculuğa dikkatimi vermiştim.

Köy isimlerini bildiren tabelalar yoktu, ancak öğrenmenin yolları vardı (Sydawell olması gereken yerde Sydawell Mercantile'in üzerindeki tabela gibi). Ayrıca fırıncılar, kasaplar ve demirciler (tabii ki) ve kasaplar, terziler ve aşçılar için kiremitler gördüm.

Çoğu şey temiz ve ışıltılıydı ve Disney'in Fantasyland'i ile olağanüstü bir şekilde tasarlanmış bir rönesans festivalinin bir karışımına sahipti.

Görmek büyüleyici ve şaşırtıcıydı.

Ama görünüşe göre iyi haber, annemi geri almak ve Maxine'i olması gereken yerde güvende tutmak gibi bir şeyi başaracaktım.

Ancak, artık buna odaklanabildiğime göre, endişem daha büyük engelin bizi eve geri götürmek olacağıydı.

Bu da eve dönmenin bir yolunu bulana kadar bir süre orada nasıl kalacağımızı düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ben fırıncı, kasap ya da terzi değildim, annem de öyle.

Ama bu dünyada özgür olan bendim, bu yüzden biraz keşif yapmalı ve en azından nerede sıkışıp kaldığımız hakkında bir şeyler bilmeliydim.

Yani tam olarak ileriye planlayamasam da ileriye düşünüyordum.

Bu arada Loren, hizmetçiler Pinkwick House'da bavulları arabalara yüklerken kaçtı.

Parlak, bereketli kahverengi kürkü, burnu ve ayakları boyunca siyah gölgeleri olan büyük bir ata bindi. Çenesini bana doğru eğerek alçak sesle ve seksi bir şekilde "Kontes" dedi, sonra topuklarını bineğine vurdu ve uzun pelerini arkasında uçuşarak havalandı.

Çok sıcaktı.

O zamandan beri onu görmemiştim. Bu çok kötü oldu.

Bu, şimdiye kadar bir serseriydi.

Şu anda ten rengi pantolonu, lacivert paltosu, göğsü köpüklü beyaz gömleği (ve bu gömleği işliyordu), siyah yeleği ve siyah çizmeleriyle kaldırımda muhteşem bir şekilde yürüyordu.

Boyun örtüsü

yok. Tekrar
söylüyorum.

Sıcak.

Arabamın kapısına geldi ve açtı.

Birden, bir buçuk gün önce akşam yemeğinde yaptığım saç modelinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim.

Bir öncekine çok benzeyen bir "seyahat kostümü" olmasına rağmen, treni daha uzundu, somon rengindeydi ve ceketinin üzerinde ve zarif bir şekilde genişçe açılan eteğinin etrafında ipek kurbağalar vardı.

Bana elini uzattı, ben de tuttum ve merdivenlerden inmeme yardım etti. Ayağa kalktığımda ona baktım.

"Hey," diye fısıldadım.

Dudakları gibi başı da kıpırdadı ve yine fısıltıyla, "Hey," diye cevap verdi.

"Leydim, böldüğüm için özür dilerim ama... şapkanız," diye seslendi Idina.

Arkamı döndüğümde, arabanın kapısının dışında havada asılı duran, koyu renkli ipek bir bağla ya da kurdeleyle çevrelenmiş, üzerinde çeşitli fırırlar ve kıvrımlar bulunan ve bazı tüylerin dışarı çıktığı, çoğunlukla sert bir ağdan oluşan devasa somon balığı karışımından başka bir şey görmedim.

Loren uzanıp şapkayı alırken (çünkü bu garip bir şekilde uzanıp bana dokunuyormuş gibi hissettiriyordu) kızardığımı hissettim (kızarmak! Tanrım!), sonra şapkayı bana uzattı.

Onu aldım, başıma taktım ve şimdi Idina, açıkça titiz biri, kocaman, yaldızlı bir şapka iğnesi öneriyordu.

Loren onu da aldı ve tekrar bana uzattı. Alırken yanaklarım alev alev yanıyordu.

Bu beni neden utandırıyor?

Daha iyi bir soru.

Neden bu kadar samimi hissettirdi?

Çaba sarf etmem gerekti ama tamamen şapkayı başıma tutturmaya odaklandım çünkü bir tutam saça denk gelmezsem o tutam canımı yakacaktı.

Bunu başardıktan sonra, Ansley arkamızda durmuş olan arabadan biraz da çaresizce inerken, "Bu kadar iyi zaman geçirdiğimize sevindim, ama hemen annemin olduğu yere gidebilir miyiz?" diye sordum.

Bu sırada Ansley'nin içinde bulunduğu arabanın hızla uzaklaştığını gördüm. Etrafa bakındım.

Edgar yok.

"Babam nerede?" diye sordum.

Ansley, "Hapse götürülüyorum," diye cevap verdi.

Artık yüzüm kızarmıyor, yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum. "Ne? Neden? Neden? O-"

Loren sessizce, "Leydim," dedi ve ben de ona döndüm. "Maitland ve ben buraya geldiğimizde anneniz ve kız kardeşiniz saatler önce serbest bırakılmıştı."

Gözlerimi diktım.

"Kız kardeşinin doktoru arandı ve acilen gelecek," diye devam etti. "Annene bir hizmetçi, yemek ve banyo önerdik ama kız kardeşini bırakmıyor ve seni görene kadar hiçbir şeyi kabul etmiyor. Ona iyi olduğunuzu ve gelmenizin yakın olduğunu söyledim."

Eldivenli elimle gömleğinin köpüğünü kavradım. "Nerede o?"

"İçeride."

"Onu buraya mı getirdin? Nasıldı? O iyi mi?" "İyi mi?"

"Sağlıklı. İyi. Güçlü."

"Onu buraya biz getirmedi. O zaten buradaydı. Mahzenlerde hapsedilmişti." Yine bakakaldım, ama bu sefer konuşarak geçiştirdim.

"Ama o... onun nerede olduğunu göstermeden önce beni gözlerim bağlı bir şekilde bir araba gezintisine çıkardı." Loren, "Korkarım, eğer sana bunu yaptıysa, bu bir oyundu," diye mırıldandı.

"O... başından beri benimle aynı evde miydi?" Kısık bir sesle söyledim.

Böyle bir şey olabilir mi?

Orada mıydı?

Yanımda mıydı?

Ben Eliza Doolittling iken, o *bodrumda* acı mı çekiyordu? "Özür dilerim," dedi sakın bir ses tonuyla.

O sırada Loren gibi iri, uzun, güçlü ve Loren gibi yakışıklı (Loren kadar yakışıklı olmasa da) bir adamın, babam olmayan babamın evinin ön kapısından çıktığını fark ettim.

Ve kaldırımda durup Loren'le konuşarak ne halt ettiğimi merak ettim. Kalçalarım bağlı bir şekilde merdivenlere koştum, merdivenleri çıktım, yeni seksi adamın yanından geçtim ve eve girdim. "Anne!" diye bağırdım.

"Bebğim?" Sol tarafımdan duydum. Edgar'ın oturma odası.

Şu tarafa koştum.

Ve işte oradaydı, kirli, darmadağınık, onu hiç görmediğim kadar zayıf, bu dünyadan kalma kirli, beyaz bir gecelik içinde, Maxine de aynı durumda, onun yanına yapışmıştı.

Doğru, annem ve ben kıt kanaat geçinmiş, biriktirmiş, idare etmiş ve gerektiğinde kendi yağımızla kavrulmuştuk. Yardım etmek için on dört yaşında çalışmaya başlamıştım. Zor durumda değildik. Ama hayatta kalanlardık. Güçlüydük. Güçlüydük. Dayanırdık.

Ama o anda gözyaşlarına boğuldum.

Topallayarak ona doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım.

Maxine geri çekildi ama annem de ağlamaya başlayınca onu da yanımıza aldım.

Birbirimize sarıldık, feryat ettik ve şapkamın gözüne battığından oldukça emindim ama umurunda bile değildi.

Tutuşundan kurtuldum ama yüzünü ellerimin arasına aldım, gözyaşlarımdan arasından güldüm çünkü tam oradaydı, ona *dokunabileceğim* kadar yakındı ve ben *anneme dokunuyordum* ve ağladım, "Aman Tanrım! Çok endişelendim."

"Tatlım, ben iyiyim." Maxine'i kendine yakın tuttu. "*Biz*

iyiyiz." Maxine'e döndüm. "Maxie," diye fısıldadım.

"Merhaba."

Dudağını ısırarak ve anneme yakın durarak beni inceledi.

"Ama... gözüne ne oldu?" Annem sordu.

"Ben de iyiyim," dedim

ona. "Kızım," diye

uyardı.

İçimi çektim. "Sana söylemememe gerek olduğunu

sanmıyorum, herif tam bir pislik." Gözleri ıslı ıslı parlıyordu.

Tamam, kötüyü geride bırakıp iyiye dönme zamanı. Bir

adım geri attım ve ellerimi çırdım.

Maxine sıçradı.

Annem Maxine'i tutmaya devam etti ve başını yavaşça salladı.

Doğru, ani hareket ya da gürültü yok.

Not edildi.

"Tamam, banyo. Yoksa önce yemek mi? Ve kıyafetler," dedim zoraki sakın bir sesle. Annem bu sefer beni tamamen içine aldı. "Aman Tanrım, kızım, ne giyiyorsun?" Oh.

Bekle.

Annem benim gibi ortalıkta dolaşmamıştı. Hayır.

Bekle.

Döndüm ve Loren, Ansley ve yeni seksi adamın geniş kapı aralığında durup buluşmayı izlediklerini gördüm.

Doğru.

Bunu yapmalıydım, hem de hemen.

Maxine'i korkutmamaya dikkat ederek içeri girdim ve ağzımı annemin kulağına dayadım.

"Ben Satrine," diye fısıldadım. "Bu benim ikiz kardeşim ve diğer kızınız Maxine. Dünyalar hakkında bir şey bilmiyorlar. Edgar'ın senin intiharını uydurduğunu düşünüyorlar. Yirmi yıl boyunca benimle birlikte Fleuridia'ya sürgün edildin. Edgar şimdi hapse girecek. Bir Rönesans festivalinde yaşıyoruz, ya da daha çok bir Viktorya festivalinde, aslında ikisi de, ama gerçekten iyi bir festival. Gerisini dinleyicilerimiz olmadığında anlatırım."

Geriye doğru sallandım, annemin gözlerini yakaladım, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu ve sonra yüksek sesle, "Tabii ki, önce banyolar" dedim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sen iyiysen ben de iyiyim," diye cevap verdim. "Gerisini sonra hallederiz." Bakışlarımı tuttu.

Sonra, Tanrı'ya şükür, yavaşça başını salladı ve Maxine'e dönerek yumuşak bir sesle, "Banyo yapmak ister misin güzelim?" diye sordu.

"Evet, anne," diye ürkekçe cevap verdi. Anne mi?

Oh.

Tabii ki.

Annesine benziyordu. Çünkü öyleydi.

Tanrım, bu çok *berbattı*.

Annem bana, "Onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum," dedi.

Idina arkamdan, "Ben her şeyle ilgileneceğim Kontes," dedi.

Annemin dikkati tekrar bana döndü, çenesini eğdi ve "*Kontes?*" diye sordu. Ben de "*Devam et*" dedim.

Yüksek sesle dedim ki, "Idina'yı takip et. Sana biraz yiyecek alıp yukarı getireceğim. Tamam mı?" Annem başını salladı.

Onlarla birlikte odadan çıkıp merdivenlere doğru yürüdüm ve onları Idina'ya teslim ettim, o da onları merdivenlerden yukarı çıkardı.

Ayak ucunda durdum ve onlar gözden kaybolana kadar izledim.

Çabucak oturma odasına geri döndüm.

"Kendine geldiğinde sizi resmen tanıştıracayım," dedim Ansley'e.

"Elbette," diye cevap verdi hafifçe eğilerek.

Benden beş santim kısa olduğu için onu ne kadar "kendine döndürebileceğimi" bilmiyordum.

ve yirmi beş kilo daha hafif (belki de şimdi otuz beş gibi, lanet Edgar) ve zengin insanlar için kıyafetler sipariş üzerine üretiliyordu ve kimse duymadan ona anlatmam gereken bir sürü şey vardı, ama bunu daha sonra çözecektim.

"Gidip hepimize çay yapayım," diye karar verdim.

Loren, "Evin hizmetkârları hâlâ burada leydim," diye belirtti.

Kendine gel kızım.

"Tamam, tamam, o zaman çay söyleyeyim."

Edgar'ın bir şey istediğinde her zaman çektiği kordona gittim ve çektim. Onlara geri döndüm.

"Yani onları izleyen adam...uh, adam-er-guard?" Loren

hızla, "Etkisiz hale getirildi," dedi. "Etkisiz hale mi getirildi?"

"Aşağıda kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyor. Cenaze levazımatçısını çağırdık. Hemen temizlenir," dedi yeni seksi adam.

O anda ne yaptığımdan emin değildim ama bunu yaparken ağzımın açık kaldığını biliyordum. Yeni seksi adam bir koltuğa doğru ilerlerken, "Loren yaygara koparmayan bir adamdır," dedi.

ve kendini yanlamasına içine attı, uzun, sağlam bir bacak bir kolun üzerine atıldı, diğeri yere uzandı.

Bedenim ve gözlerim sertçe onun sesini ve hareketlerini takip etmeye başladı.

Loren, "Sizi dostum Maitland Baronu Marlow Gladstone ile tanıştırmama izin verin," dedi.

"Errrrrrmm..." Ansley'nin evindekine çok benzeyen bir kıyafet giymiş bir kız, elbisesinin gri olması ve şapkasında kurdele olmaması dışında, kapıda duruyordu.

Bana baktı.

Evet, gizli tutuluyordum.

Yemek servisi yapılıyordu, ancak ben her zaman görüş alanımın dışındaydım ve koridorlar ben içindeyken temizleniyordu.

Baba olmayan baba işini şansa bırakmıyordu.

"Bize biraz çay getirebilir misin?" diye sordum. "Ve çörek, reçel, krema, bu tür şeyler," diye ekledim, çünkü açlıktan ölüyordum.

"Mükemmel, sabah onda kremalı çay. Bunu sevdim, Lore," dedi Marlow Gladstone. Fantastik.

O çayları sadece belli bir saatte yapıyorlardı.

Her neyse.

Bir anlamda evin hanımıydım, en azından şimdilik, bu yüzden istediğimi yapabilirdim ve bunu sabahın onunda yapıyorduk.

"Evet, şey... leydim?" diye sordu hizmetçi kız, gerçekten de leydisi olup

olmadığımı sorduktan sonra. Başımla onayladım.

Koşarak uzaklaştı.

Adamların hepsi bana bakıyordu.

"Babam beni görmesine izin verdiği kişiler konusunda cimriydi," diye açıkladım, en azından bu bir yalan değildi. "Ah," diye mırıldandı Ansley, sonra kendi yerine oturdu.

Loren başka bir kapı pervazını süslemeye karar verdi, ki bu iyi bir karardı, bunu yaparken harika görünüyordu. Yine de, bunu yaparken gözlerinin benden hiç ayrılmaması rahatsız ediciydi.

Ta ki kafası aniden dönene kadar.

"Affedersiniz."

Kapıda, *Aristocats*'taki kötü adamla aynı kıyafeti giyen ve hafiften sinirli görünen bir adam belirdi. Ama bana şaşkınlıkla bakarken tüm nezaketini kaybetmişti.

"Leydi Maxine?" diye nefes aldı.

"Hayır, Leydi Satrine," dedim, sanki daha iyi bilmesi gerekiyormuş gibi (yapana kadar numara yap, kızım). "Peki ya sen?"

"Kim olduğunuzu bilmek isterdim," diye karşılık verdi.

"Edgar Dawes'in diğer kızı," diye cevap verdim, sanki ona hatırlatıyormuşum gibi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde tam bir kafa karışıklığı. "Diğer-?"

"Ben cevap verdim. Sıra sende," diyerek sözünü kestim.

"Carling." Omuzlarını dikleştirdi. "Bu evi ben yönetiyorum."

"O zaman annemle kız kardeşimin banyodan sonra giyecek uygun bir şeyler bulmalarını sağlayacaksın, ama daha da önemlisi doyurucu bir yemek hazırlayacaksın," diye emrettim.

Yüzü soldu. "Annen..."

"Babam sahte ölüm düzenledi. Üzgünüm, bunun bir çok olduğunu biliyorum. Ama bunu atlatmanızı ve onlara göz kulak olmanızı istemek zorundayım. Babam onları alt kata hapsetti ve-"

Uzaklara baktı ve kendi kendine tısladı, "Aşağıda biri olduğunu biliyordum. Aşağıda her zaman bir şeyler oluyor."

Bu kulağa hoş gelmedi.

"Evet, haklıdınız," diye buyurgan bir tavırla belirttim. "Ve sen, sen onun odasındaydın," diye devam etti. "Yine evet," diye onayladım.

"Metreslerinden biri olduğunu düşündük," diye paylaştı. İck.

Devam ediyoruz!

"Değildi. Onun kızıydı. Benim kızımdı. Şimdi, kötü idare edildiler. Onlarla ilgilenmeliyiz." Yüzünü başka bir şey kapladı.

Hayranlık uyandıran bir şey. Umutlu.

"Leydi Corliss... *burada* mı?"

"Evet," dedim usulca. "Ve Maxine."

"Maxine'inin yanında," diye fısıldadı ciddiyetle.

Midem sıkışmıştı.

Burada doğru olmayan bir şey vardı, trajik ve korkunç bir şey.

Carling, parlak ayakkabılarının topuklarının birbirine vurduğunu duyduğum anda dikkat kesilerek beni bu düşüncelerden uzaklaştırdı ve şöyle dedi: "Geç moda oldular ama bu evin hanımının gardırobunu asla atmadık. Ortaya çıkarıldığını göreceğiz. Tazelendiğini göreceğiz. Ve hemen modacıyı çağırıp hanımefendiyle acilen ilgilenmesini söyleyeceğim. Kontesi olduğu gibi giydireceğiz-"

"Carling," diye seslendim. "Evet, leydim?"

"Şimdilik sadece kıyafet ve yiyecek, lütfen?"

Başını salladı. "Hemen, madam. *Tout de suite*."

Ve sonra koşarak gitti.
Doğru, bunu atlattım.

Ve bundan sonra olacıklardan önce bir molaya ihtiyacım vardı.

Kanepeye doğru ilerledim ve neyse ki elbisem o kadar dardı ki, üzerine zarifçe çökmekten başka bir yol yoktu.

Bunu ben yaptım.

Şapka iğnesini çıkardım, önümdeki masanın üzerinde duran bir kaseye attım, şapkayı süpürdüm ve denize gönderdim.

Sonra yere yığıldım, başımı kanepenin arkasına yasladım ve aşırı bir duyguyla tavana doğru "Tanrı'ya şükür bitti" dedim.

"Eğer onu istemiyorsan, adamım, resmen dans kartının üstüne adımı kazıyacağım." Lanet olsun.

Seyircilerimi unuttum.

Bunu nasıl yaptım?

Ayağa kalktım ve konuşan Maitland'a döndüm.

Gözleri benim üzerimdeydi ve ben uzanmayı bıraktığımda boğazından erkeksi bir ses çıkardı ve itiraf etmeliyim ki bu sesi çok özel bir yerimde hissettim.

"Kardeşim," diye hırladı Loren.

Bu *birkaç* özel bölgeden vurdu.

Maitland gözlerini benden ayırdı ve Loren'e doğru pişmanlık duymadan sırtıttı.

"Özür dilerim, bir an kendimi unuttum," diye mırıldandım.

"Unut gitsin," diye izin verdi Maitland.

"Bana kan kadar yakınsın, lütfen nişanlığının üzerinde nefes nefese kalmayı bırakarak seninkini dökmemem için bana yardım et," diye ipek gibi uyardı Loren.

Onun

... Ne?

Daha da doğruldum.

"Demek kararını verdin," dedi Ansley. "Verilecek başka

bir karar yok," diye yanıtladı Loren. Maitland, "Bana

mantıklı geldi," diye belirtti.

Loren, "Bunun için ne gerekiyor, elbise, çiçekler, tapınak, hiçbir fikrim yok,"

diye devam etti. Ansley, "Üç hafta içinde bittiğini göreceğiz," diye açıkladı.

Loren'in bakışları üzerimde

toplandı. "Mükemmel," diye

mırıldandı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Düğünümüz," dedi Loren hemen. "Üç hafta içinde gerçekleşecek. Ve tek bir ricada bulunmak istiyorum." Ben nefesimi tutarken durakladı ve sonra, "Şapka yok."

Demek sırada *bu* vardı.

Kahretsin.

Dokuzuncu Bölüm

Anlaşma

Loren

Şüphelendiği gibi, onu bekletmedi.

Kanepeden fırladı ve o güzel kıcı sallanarak, aslan gözleri ateş saçarak ona doğru ilerledi.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim majesteleri?" diye rica etti. "Bana Loren diyebilirsin Satrine, çünkü birkaç hafta içinde karım olacaksın," diye cevap verdi.

Kadın onun yanında durdu, söylediklerini duymazdan geldi ve davet etti.

"Babamın çalışma odası mı?"

Onun cevabını beklemedi, koridorda ilerlemeye devam etti.

Loren, gözlerini odada gezdirip Maitland'ın sırttığını ve babasının gülümsediğini görmeden önce, uzun dakikalar boyunca onun kıcının hareketini izlemenin zevkini tattı.

Sonra onu takip etti.

Eliyle kapının üzerinde durdu ve adam kapıyı açtığında kapıyı kapattı. Döndü ve ağzını açtı.

Hâlâ eldivenli olan elini kaldırdı ve avucunu ona doğru uzattı. "Bu sefer ilk ben gideceğim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Elbette" diye mırıldandı.

İhtişamlı göğsünün yükselmesine neden olan derin bir nefes aldı.

Yumuşak bir sesle, "Yardımlarınız için ne kadar minnettar olduğumu size açıklamama gerek yok sanırım. Annem ve Maxie özgür ve güvende ve hepimiz yeniden bir aradayız. Bu fedakârlığı yaparak bana ve aileme bakmaya devam etmeyi düşünmenizin bile ne kadar büyük bir onur olduğunu ifade edecek kelimeler bulamıyorum. Ama sizi temin ederim ki, annem ve ben bir süredir yalnız yaşıyoruz. Buna alıştık. O Maxie'yi... şey... *arkasına* aldı ve birlikte olduğumuz sürece iyi olacağız."

Loren, "Kralın bir düşmanı bile ülkenin kanunlarını çiğnemekten hüküm giydiğinde sahip olduğu mülkleri kaybetmez," diye cevap verdi.

"Ben... üzgünüm?" diye sordu.

"Yargılanacak. Suçlu bulunacak. Bir süre hapis yatacak. Ve muhtemelen yüklü bir para cezasına çarptırılacak. Ancak hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyecek ve ödeyeceği para cezası dışında, içeri girdiğinde sahip olduğu her şeye sahip olarak çıkacak. Ve hapiste olduğu sürece bu mallar üzerinde hak sahibi olacaktır."

"Pekâlâ," dedi sessizce.

"Yani, karısını ve kızlarını hiçbir şey yapmadan geri göndermek isterse, bunu yapabilir." Güzel, etkileyici yüzü, ağzından "Aman Tanrım" çıkmadan önce anladığını belli etti. "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

Omuzlarını dikleştirmeden önce bir süre öylece durdu ve "Sorun değil. Annem ve ben daha kötü durumdaydık."

Bu ilginç bir haberdir. "Öyle

mi?"

"Babam bizi lüks içinde yaşatmadı. Bakımımız konusunda cimriydi. Önemli değildi. Ben ona sahiptim, o da bana. Hayatta kaldık. Yine başaracağız."

Tanrılar, o bir şeydi.

Ve belki de bu, neden her şeyi bir hizmetkâr çağırmak için kanlı bir kordon çekmeden yapmaya çalışmakta ısrar ettiğinin bir açıklamasıydı.

"Satrine-"

"Çok naziksiniz, Lord Remington-"

"Loren."

"-Ama bundan sonrasını ben

hallederim." Hayır.

Yapmazdı.

Hayatında hiç bu kadar dengeli ve enerjik, eşsiz bir duygu derinliğine sahip, mizah duygusu olan ve kişiliğine açık bir doğallık katan bir kadınla tanışmamıştı.

O her zaman kendisiydi.

Türünün tek örneği.

Ve ona sahip olacaktı.

"Benimle sözleşme yaptınız. Kişisel olarak bu konuda hiçbir söz hakkınız yok." Başını salladı. "Ben değilim, Maxine."

"Maxine sözleşmenin şartlarını yerine getirmekten aciz, aynı şey senin için söylenemez."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ama sana söz verilen ben değilim."

"Hayır, Derryman Kontu'nun kızıydı, ki siz de öylesiniz." Yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

Tanrım, onu öpmek istiyordu.

"Bu sözleşmeyi okuyacağım," diye ilan etti.

Yalan söylediği için böyle bir şey yapmayacaktı. Ayrıca ona sahip olacaktı.

Ve hiçbir şey, kendisi bile onun yoluna çıkamayacaktı.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz," dedi.

"Babam annemle düğünlerinden bir hafta önce tanıştı, üç kez onun yanında bulundu ve ona delicesine aşık oldu ve hala onun ölümünün yasını tutuyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

Şehvetle, bu eylem yapıldı.

Aşık olsalar, görürlerdi.

"Yumuşak ama

güçlüsün."

"Efendim," dedi aceleyle geriye doğru hareket etmeye başlarken. Çünkü adam ona doğru ilerliyordu.

"Kurnaz ve zekisin," diye devam etti, onu kapıdan uzaklaştırmak için geniş bir hareket yaparak. "Lord Remington."

"Loren."

"İ-"

"Kusursuz giyiniyorsun."

"Kıyafetlerimi ben

seçmedim." "Umurumda

değil."

"Ummmm..." Babasının masasının önündeki bir sandalyeye çarpana kadar bunu sürdürdü, yanlış yönü düzeltti ve şu anda vücuduyla masaya yaslanmıştı.

"Sana bakmayı seviyorum," diye mırıldandı onun ağzına, bakmayı sevdiği pek çok şeyden biriydi bu at.

"Ekselansları."

Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve hırladı, "*Loren*."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, göğsü hızla inip kalkıyor, onunkine sürtünüyordu. "Küstahça konuşmamı bağışlayacağına eminim," dedi. "Ama senin de oldukça güzel bir kışın var.

Bazıları ellerim için yaratılmış."

"Vay canına," diye nefes

aldı. "Mm," diye mırıldandı.

"Ailem şu anda tam bir karmaşa içinde," diye hatırlattı

ona. "Bunu düzeltmek için istikrar gibisi yok," diye

karşılık verdi.

"Hawkvale hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hem de hiç.

Burada büyümedim." "Ve bu önemli mi?"

"Kız kardeşim-"

"Evet, Maxine hakkında konuşalım. Eğer baban seni bırakırsa, ki bırakacağından eminim, onun bakım masraflarını kim karşılayacak?"

"Bok," diye ağzından kaçırdı, garip bir kelimeydi, belki de yanlış kullanılmıştı, ama her halükarda Hawkvale'de bunun bir karşılığı olduğu için, anlamadığı bir kelime değildi.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı.

"Güçlü bir evliliğin, kafa travması nedeniyle bakıma ihtiyacı olan bir kadının temelleri üzerine kurulabileceğinden emin değilim."

"Daha azına şekil verdiklerini gördüm."

"Benim geldiğim yerde aşk için evlenilir."

"Fleuridia'nın böyle hayali düşünceleri var ama bu onların sağlam olmadığı anlamına gelmez." "Her şey için bir cevabınız var mı?"

"Benimle evlenmemek için gerçek, sağlam bir nedenin var mı?" Bu onu şaşırttı.

Sırıttı.

Onun ağzının şeklini izledi.

Kahretsin, *onu öpmesi*

gerekiyordu. "Satrine."

Gözleri onunkilere kaydı. Ve

sonra onu yok etti.

"Kendini bana karşı borçlu hissetmeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Teklif ettiğin şey kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha güzel. Ve bunun için minnettarım. Ama yıllar geçiyor ve düşünceler kaçınılmaz olarak oluşuyor. Pişmanlıklar da öyle. Sen iyi bir adamsın, çok sevimli ve koruyucu. Senin gibi iyi biriyle evlenmeyi hak ediyorsun. Ailesine bakmak için senin parana ve korumana ihtiyacı olan bir kadınla değil."

"Kralınki hariç, krallıktaki tüm aristokrat evlilikleri tarif ettiniz ve o da kötü niyetli bir dişi tanrı tarafından ülkeye veba getirme umuduyla ayarlanmıştı."

"Ne?"

"Sorunlar." "Oh,

evet. Onlar."

Eliyle kalçasını kavradı. Gözlerini

tuttu.

Ve fısıldadı. "Evlen benimle."

Vücudu kısmen onunkinin içinde eridi.

"Tanrım, bu çok tatlı, ateşli ve romantikti. Reddedilmesi *imkânsız* gibisin," diye mırıldandı. "O zaman beni reddetme."

Adamın boğazını inceledi.

"Satrine."

Bakışları onunkilere kaydı.

"Bana bir söz ver," dedi. "Neymiş o?"

"Benden asla nefret

etmeyeceksin." "Bunu

neden yapayım ki?"

"Sadece... söz ver."

Loren mükemmel bir karakter yargıcıydı.

Hatta uzman bile diyebiliriz.

Bu yüzden "Söz veriyorum" diye cevap vermekten hiç

çekinmedi. "Tamam o zaman, hadi yapalım."

Lanet olsun...*evet*.

"Bir öpücükle mühürlendi," diye mırıldandı başını eğerek.

"Tanrım, eğer düşündüğüm kadar iyi öpüşüyorsan, *ölmek* üzereyim," dedi, ağzının düşmesini izlerken.

Ağzını onunkine dayadıktan sonra gözlerini ona dikti ve uyardı: "Hazırlan tatlım. Ama emin ol, seninle işim bittiğinde seni yeniden canlandıracağım."

Kadın miyavladı ve adamın sikinde hissederek otomatik olarak ona doğru eğildi. Başını eğdi ve onun ağzını aldı.

Dudaklarını açtı, dilini kabul etti, sonra daha derin emdi. Lanet olsun.

Bunu biliyordu.

Muhteşem.

Kollarını ona doladı ve onu yukarı, vücudunun derinliklerine çekti.

Kollarını onun boynuna doladı, sıkıca tuttu ve kendini daha da açtı. Hiç şaşırmadı, verdi. Her şeyini verdi.

Ve hepsi oydu.

Tatlı ve ekşi ve cömert ve sıcak ve keskin ve baş döndürücü.

Aletinde olup bitenler onu çok ileri götürmeden önce, dudaklarını onunkilerden ayırdı, başının dibindeki elini kullanarak onu geriye yatırdı ve burnunu çenesinden geçirip boğazından aşağı indirdi.

Kokusu da en az kendisi kadar sarhoş ediciydi. Evet, lanet olsun, doğru kararı vermişti. Kız da öyle.

"Kendimi canlanmış hissetmiyorum Loren," diye soluk soluğa tavana seslendi.

Başını kaldırdı, onunkini düzeltti ve ona, şişmiş dudaklarına ve boğucu gözlerine gülümsedi ama sol gözünün altındaki renk değişimini görmezden geldi.

"Yüzmek mi?" diye sordu.

Şaşkın gözleri kısıldı. "Böbürlenmek mi?"

"Nişanlım, ağzım onun ağzındayken o kadar yaklaştığında oluyor ki, sanki beni içine çekmeye çalışıyor."

"Uyarı, lordum, ne kadar yakışıklı olduğunuz önemli değil, kibirli olmak iyi bir görünüm değil."

Onu daha da yakınına çekerek kahkahalarla kükredi.

"Kendini beğenmişin teki. *En kötüsü*," diye yakındı, adamın omuzlarını hiç de güçlü olmayan bir şekilde iterek. "Canlanmış hissediyor musun?" diye sordu.

"Düğünümüzde şapka takacağım."

Takmazdı.

Ona istediği her şeyi verirdi. O böyle biriydi.

Bunu ruhuna kadar biliyordu. Bu yüzden onu seçmişti.

Böylece onu geri verebilirdi.

"Mutlu olacağız Satrine," diye söz verdi.

Yüzüne bir gölge düştü, sonra da "Sen nasıl istersen, dukeling" diye mırıldandı. "Bunun bir kesik olduğunu düşünüyorsun, ama vücudunu hala benimkine bastırarak neredeyse her şeyi söyleyebilirsin,

ve zerre kadar umurumda olmazdı." Uzaklaşmaya çalıştı.

Onu yakınında tuttu.

"Sizi köşeye sıkıştırmak yok demiştiniz," diye belirtti. "Masa konusunda hiçbir talepte bulunmadınız." İşte o zaman zafer kazandı.

Çünkü güzel gözleri kocaman olmuştu.

Ve sonra.

Tanıştıklarından beri ilk kez... Onu kollarında tutarken...

Kadının kahkahalara boğuluşunu izledi.

Onuncu Bölüm

Günün Birinde

Satrine

"Neye gidiyorsun?" "Anne, sakin ol," diye fısıldadım.

Saten ve dantelden oluşan bir gecelik giymiş, volta atıyordu.

Onun yatağına uzanmıştım, bacaklarım altımda kıvrılmıştı, üzerimde hemen hemen aynı şeyler vardı, ama benimkinde dantel yoktu ve Edgar'ın birkaç şeyi gözden kaçırdığı belliydi, çünkü annemin yatak örtüleri muhteşemdi, benimkiler ise sadece harikaydı.

Maxine, doktorun uyumasına yardımcı olmak için bize verdiği "cereyan" nedeniyle annemin yatağında ışık gibi sönmüştü.

Evet, doktor geldi ve gitti.

Bunu, annem Maxine'in hastaneye geri dönmesine izin vermeyi kesin bir dille reddederken yaptı.

Loren, Ansley, Maitland, doktor ve ben onu izlerken, Carling'in kirişlerden (ya da her nereden) çıkardığı bir kıyafet giymişti, fena değildi ama benimkilere benzemiyordu (benimkiler daha çok Viktorya dönemi Külkedisi'ydi, onunki daha çok *Tehlikeli İlişkiler cadalozuydu*), "O artık benim. Onu geri aldım. Ne yaptığımızı öğrenebilmemiz için eğitim ayarlayacağız. Ne yaptığını bilen bir hemşire tutacağız. Düzenli randevular için size geleceğiz, böylece ihtiyacı olan bakımı almaya devam edecek. Yapmayacağımız şey, onun tekrar gitmesine izin vermek."

Kahretsin, annem bu dünyanın Corliss'i olmak istiyordu.

Doktor bundan heyecanlanmış görünüyordu ve "Sizin için çok üzüldü," dedi.

Annem, "O iş bitti," diye karşılık verdi.

Doktor, "Sevdikleriyle birlikte istikrarlı bir ortamda olmak ona harikalar yaratacak," diye devam etti. "Harikulade!" Annem elini havada döndürerek ağladı. "Hepimiz hemfikiriz!"

Sonra yumruğunu gökyüzüne kaldırıp "Bir daha asla aç kalmayacağız!" diye haykırmadan hemen önce durdu ki bu biraz abarttığı anlamına geliyordu ama neyse.

Görünüşe göre, kızı olmayan kıızıyla birlikte yaklaşık bir ay boyunca zindanda hapis kalmak ve yulaf ezmesi ve et suyundan oluşan yemekler annemi kırmaya yetmemiş.

Bilmem gerekirdi.

Belli ki banyolarını yapmışlar, yemeklerini yemişler ve giyinmişlerdi. Sonra annem Maxine'i birkaç eskiz defteriyle birlikte pencere kenarına yerleştirdi, Ansley, Loren, Maitland ve doktor gelip gitti.

Annem Maxine'e döndü.

Onunla gitmek ve "kız kardeşimi" tanımak istedim ama Loren bunu yapamadan beni kenara çekti.

"Yapılacak çok şey var," dedi. Ben düğün düşünüyordum.

"Eminim."

"Emniyete gidip ifade vermemiz gerekiyor." Oh, iyi o zaman.

Düğün değil.

"Baban ve ben Şimdi hallederiz. Seni ve anneni yarın alırız." Başımı salladım. "Tamam."

"Başka düzenlemeler yapmamız gerekecek."

Elimden geldiğince hızlı bir Şekilde bir cadı bulup Loren'in paÇayı sıyırmasına izin vereceğimi düşünerek bunu zorlamamalıydım ama yine de.

Umarım bu dünyada Őakayıklar vardır.

"Sen ağzımdan ne kadar hoŐlandıĐını gösterirken Carling babamla sohbet etti." Gözlerimi kıstım. "Biraz eĐlenmemiŐ gibi değildiniz bayım."

Gözlerinde tembel ve seksi bir bakışla, "Ah, gerçekten de öyle," diye fısıldadı. Klitorisim zonkladı.

Vay be.

Zihinsel not: Geri dönüŐte benden daha iyiydi. "Merhaba, süslü Markiz. Carling?"

ŐŐte böyle. Geri dönüŐte çok daha iyiydi. Sırttı.

Tanrım, beni öldürecekti.

Muhteşem, normalde.

Mutluyken ayaklarını yerden keserdi.

SırtıŐı kayboldu ve Şöyle dedi: "Şimdilik değil ama Carling endişe verici bazı Şeyler paylaştı. Annenin dönüŐü sansasyon yaratacak. Senin varlığın da  yle. Ama benim, babamın, hatta Marlow'un seninle kalması uygun olmaz."

"Yazık," diye mırıldandım.

"Pardon?" diye sordu.

"Um... hiçbir Şey. Fransızca," dedim umutla. "Ne?"

Lanet olsun!

"Fleuridian," diye

düzelttim. " yle mi?"

"Fleuridce konuŐabiliyor

musun?" "Akıcı bir Şekilde."

Ah cehennem.

"Yolumuza devam edelim, olur mu?" Yan  ızdım ve "Kalamazsın" dedim.

"Annen uygun bir refakatçi olabilir ama buradan iki blok ötede bir evimiz var.

Kalmamız *için* hiçbir sebep yok, özellikle de benim için, bir sebep dışında. Yeterince ilgi göreceksiniz, daha fazlası için sebep yaratmamıza gerek yok."

 ffetli olduklarının bir kanıtı daha. Hiç eğlenceli değil.

"Doğru," diye cevap verdim.

" n ve arka kapılarda korumalar olacak." Bekle.

"Neden?"

"Baban pek iyi arkadaŐlık etmezdi ve düzenli olarak kötü ziyaretçileri olurdu."

"Harika," dedim tavana doğru.

"Satrine," diye seslendi.

Tanrım, o güzel sesiyle bana gerçek adımla hitap edememesinden nefret ediyordum.

Ona dönüp baktım. "Bu

iş yakında bitecek."

"Tamam."

"İşte o kelime. Ne anlama geliyordu?" Dostum,
gardımı almam gerekiyordu.

Ve bu da berbattı.

"Annemle benim uydurduğumuz bir dil. 'Her şey yolunda', 'iyi' ya da 'güzel' anlamına geliyor. En
azından bu sefer öyle."

İşte ikinci kez. Anında yalan söylemekte iyiye gidiyordum (Tanrı yardımcım
olsun). Dudakları kıvrıldı. "Tamam."

Evet, beni

öldürüyordu. Ona

gülümsedim.

Eğildi ve alnımdan öptü, bu son derece sevimli ve tatlıydı. Geri çekildiğinde,

"Buluşmanızın tadını çıkarın. Saat dokuzda kahvaltı için döneceğim." "Tamamdır."

Bana ateşli bir gülümseme ve muhteşem bir göz kırpma fırlattı, sonra da çekip gitti.

Maxine'le çok fazla vakit geçiremiyordum çünkü bodrum katındaki hapishaneden çıkıp bu evde
annem ve benimle yaşamaya alışmaya çalışırken aşırı uyarılmaya ihtiyacı yoktu. Annem onun
değişmeziydi, bu yüzden annem onun yanında kaldı.

Yine de gitmeden önce doktor zamanla bana ısınacağına dair güvence verdi. Sadece sabırlı
olmalıydım.

Bana gelince, evi kontrol etmeye, Idina'nın iyi olduğundan emin olmaya ve satabileceğimiz ya da
çalabileceğimiz şeyleri araştırmaya başladım, böylece bir şeyler ters giderse kendi cep harçlığımızı (ve
sonra birazını) alabilirdik ya da kiralık bir cadı bulduk ve onu gerçekten işe almak için paraya
ihtiyacımız olacaktı. Kütüphanede Fransızca/Fleuridce öğreten iki kitap buldum. Ayrıca
hizmetkârların neredeyse havada dans ettiği gerçeğiyle de başa çıktım ("Ding Dong, Kral Öldü,
Yaşasın Kraliçe!" gibi kesin bir his vardı).

Sonunda, akşam yemeğini annem ve Maxine ile paylaştım (çekingen ve sessizdi, ama haklıydım,
gerçekten tatlıydı), sonra yatmaya hazırlandım.

Bu da bizi bugüne getirdi.

Ve anneme Loren'le evleneceğimi söyledim.

"Tamam bebeğim," dedi annem volta atarken, "adam muhteşem, vay be, *ne?* muhteşem, ama
bu iyi bir fikir değil."

"Biliyorum. Bu yüzden alternatif bir planım
var." Durdu ve bana "*Dökül*" der gibi baktı.

"Babam olmayan babamın satabileceğimiz birkaç eşyasını çalacağız ve bunun dışında elimizde ne
varsa aşıracağız ki bizi kesmesi durumunda yoksul kalmayalım, ki Loren bana kesebileceğini söyledi
ve onun büyük bir pislik olduğunu düşünürsek kesecek de."

"Kahretsin," diye mırıldandı annem.

Aptal olmadığımı bilmek güzel. O da bunu düşünmemiştii. "O
zaman bir cadı bulacağız."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Bilmiyorum. Bu dünya çok acayip. Muhtemelen vitrinleri vardır. Kasabayı dolaşacağız.
Etrafa sorun."

"Demek istediğim, nasıl bir tane bulacağız, neye ihtiyacımız olduğunu açıklayacağız ve o olmadan

eve döneceğiz?

Başka birine paralel evrenden geldiğimizi söylediğimiz için başka bir cadının laneti her şeyi boka mı çeviriyor?"

Oh adamım.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Ellerini kalçalarına koydu, Maxine'e baktı, sonra bana baktı. "Tatlım, sanırım burada sıkışıp kaldık."

İçimde kalbimin sevinçle çarpması gibi şüpheli bir şey oldu, ama sadece belli etmedim, bu duyguyu kabul bile etmedim.

"Peki ya Keith?" Başka

tarafa baktı.

Evet, Keith'i severdi. İyi, sağlam bir adamdı. Ona doğru davranan ilk kişilerden biriydi.

Gerçekten doğru.

"Anne, eve gideceğiz."

Geri döndü. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. İki gün önce seni kurtarmak imkansız görünüyordu. Şimdi, kurtuldun ve saten giyiyorsun. Pes edemeyiz."

"Ve yakışıklı biriyle evlenerek işleri karmaşıklaştırmak mı? Bunun ne faydası olacak?"

"Yardımcı olacağını söylemedim. Sadece yapacağımı söyledim. Ya da yaptığımı düşünmesine izin verdiğimi." "Neden?"

"Çünkü benimle evlenmek istiyor ve Edgar'ın elini benim için kırdıktan sonra..." Gözümü işaret ettim, "*bunu*."

Annemin yüzü sertleşti.

"Güzel," diye tersledi. "Ama biliyorsun, kilitli bir kapıyı kırarken bile *hiç ses* çıkarmadan alt kata geldi. Tesadüfe bakın ki ben de kapıya uzun uzun bakıyordum, ki bunu yapmaya meyilliydim, ve onu içeri girerken yakaladım. Bizi izleyen o pisliğin yanına sokuldu ve zzzzzziiiiip, boğazını kesti."

Vay

anasını.

Eek!

"Gözünü bile kırpmadı," dedi. "Gözünü bile kırpmadı. Adam yere düştü. Anahtarlarını kaptı. Neyse ki uyumakta olan Maxine görmesin diye arkadaşı üzerine bir battaniye örttü. Sonra parmaklıklara geldi, kapıyı açtı ve "Nasılınız hanımefendi?" dedi. Ben Loren Copeland, Remington Markisi ve kızınız beni sizi almam için gönderdi. ""

"Soğuk," diye mırıldandım titreyerek, ama aynı zamanda tamamen sıcaktı ve gurur (ve anında onları inkar ettim) ve merak (ve anında onları da inkar ettim) ve belki de gıdıklanma (çünkü bu kötü bir şeydi ve bu kısmı inkar etmedim) duyguları yaşadım.

"Buz." Başını iki yana salladı. "Korumamızın gözü hep Maxine'in üzerindeydi. Çok yaklaşıyordu. Ona dokunuyordu. Onu korkutuyordu. An meselesiydi, özellikle de Edgar ve sen gitmişken, yani Edgar bizi düzenli olarak kontrol etmeye gelmiyordu. Ve bana karşı pek nazik değildi. Yine de."

Annem uyandı, gözleri bana kilitlendi. Sonra

bir uyarı fısıldadı, "Maxie..."

"*Satrine*," diye tısladım. "Ve bu tamamen berbat. O adam Maxine'e tecavüz edecekti ve sana sert mi davrandı?"

"O artık çoktan öldü. Nişanlın boğazını kesti." Bu

konuda hiçbir sorunum yoktu.

Ki bu çılgıncaydı.

Geriye düşüp Maxine'e çarpmamak için kendimi tuttum ve onun yerine öne doğru düşüp

"Tanrım, deliler şehrindeyiz" diye inledim.

Bakışları tekrar Maxine'e kaydı. "Küçük bir kızken attan düşüp kafasını mı çarptı?"

Annem aşık olmuştu.

Bu da şaşırtıcı değildi.

"Evet," diye usulca onayladım, ona bir saniye verdim ve sonra devam ettim. "Anne, emniyete gitmemiz gerekiyor. Hikayemizi açıklığa kavuşturmalıyız. Fleuridia. Nerede yaşadığımızı. *Nasıl* yaşadığımızı. Babam olmayan babam bizi nasıl geri getirdi. Ne yapacağını ve söyleyeceğini kim bilebilir?"

Geldi ve yatakta önüme oturdu. "Söyleyebileceği pek bir şey yok bebeğim. Tıpkı ona benziyorsun. Ve çalışma odasındaki portreye tıpatıp benziyorum. Eğer kimse bizim dünyamızı bilmiyorsa, o zaman başka nasıl bir açıklaması olabilir?"

O resmi Loren beni aptalca öptükten sonra, dışarı çıkarken fark etmiştim. En azından bu bizim için iyiydi.

"Onu indirmeliyiz," diye ısrar ettim. "Yirmi yıl boyunca. Ya da sadık kalabileceğimiz bir taslak. Ve onun dünyasında yaşamak ve bunu bir hanımefendi gibi yapmak konusunda hızlandırılmış bir kurs almanız gerekecek. Ve üzülerek söylüyorum ki bu kısım da bu gece başlamak zorunda. Loren kahvaltı için saat dokuzda burada olacak."

"Ondan

hoşlanıyorsun."

"O seni kurtardı."

"Hayır, sen ondan

hoşlanıyorsun."

"Çok seksi.

"*Hayır*, sen ondan

hoşlanıyorsun." Allah

kahretsin!

"Evet," diye fısıldadım. "Ondan hoşlanıyorum."

Onda hiç görmediğim bir ifade takındı. Üzgün, endişeli, mutlu ve umutlu bir karışım. Bu ifadeyi kesinlikle anladım.

Yaşamak.

"Her zamanki gibi haklısın, benim parlak kızım," dedi yumuşak bir sesle. "Başka seçeneğimiz yok. Bunu her seferinde bir gün yapacağız."

Evet.

Bu kadar.

Her zaman yaptığımız şey buydu. Elini tuttum ve bırakmadım.

Ve tekrarladı, "Evet, anne. Her seferinde bir gün."

Annem sonra iddiasını tekrarladı.

"Sen, ben ve şey... Maxine."

Sıkıca tuttum ve tekrarladım.

"Sen, ben ve bizim Maxine."

On Birinci Bölüm

Derryman Kontesi Satrine

Bu dünyadaki bir sonraki günümüzün başlangıcı için birkaç not.

Birincisi, ortaokuldayken, yapmam gereken büyük raporlar veya projeler hakkında paniğe kapılırdım. Nedenini hiç bilmezdim. Sadece bir engeldi.

Bu ne zaman olsa, annem benimle birlikte kazardı. Her zaman yanımda olurdu.

A-B öğrencisiydim, çoğunlukla B alırdım (kuşkusuz birkaç tane de C almıştım). Okulu sevmezdim, ancak annem bana eğitim almanın gelecekteki istihdam, açık bir zihin geliştirmek ve gerekli olduğunu düşündüğü şeyi beslemek de dahil olmak üzere çeşitli nedenlerle ne kadar önemli olduğunu vurguladı: yaşam boyu öğrenme sevinci.

Ayrıca, bu işte iyiydim.

Yine de annemle yaptığım her rapor ya da proje A alırdı.

Liseye başladığımda bu engeli aşmıştım ve birinci sınıftan son sınıfa kadar her dönem kendi başıma onur listesine girdim.

Başka bir deyişle, annem ve ben, sabahlıklarımızı giymiş, paralel bir evrende, babamın değil babamın kütüphanesinde bütün gece çalışarak, sadece emniyette başımıza geleceklerle değil, o dünyada başımıza geleceklerle de yüzleşmek için son büyük projemize daldık.

Kıçını tekmelemek için.

Ve belki de biraz gözlerimiz kararmış bir şekilde, tam da bunu yapmaya hazır bir şekilde güne başladık. İkincisi, Carling'in modisti aramasına izin vermeliydim.

Annemin zabıtaya giderken giymek zorunda olduğu kıyafetin kocaman etekleri vardı, üst etek de dahil, ağır işlemeler ve kabarık kollar. Benimki kadar harika değildi ve arabanın penceresinden dışarı baktığımızda, kaldırımlarda dolaşan kadınların giydiklerine hiç benzemiyordu.

Ve herkes biliyordu ki, bir rolü canlandırmak zorunda olduğunuzda, uygun bir kostümünüz olmalıydı.

Bu arada, bu sefer tamamen menekşe rengindeydim. Seyahat kıyafeti değil (başka bir deyişle, küçük ceket yok), açık hava kıyafeti. Uzun takma kollar, çenemin altındaki deriyi gıcıklayan yüksek yaka, çenemden ayak parmağıma kadar dantelle kaplı ipek, dizlerimin yanlarında kalın grogren kurdeleler dikilmiş, eteklerin kalın büzgüsü dışarı taşmıştı.

Tren çok saçmaydı.

Ve bu elbiseyi seçtim çünkü onunla birlikte gelen şapka elimdeki en büyük şapkaydı. Kocaman bir fiyonk içinde siyah ipuçları olan menekşe rengi, bir sürü devekuşu tüyü ve büyük rozetler (evet, bunların hepsi).

Evden çıkmadan önce giydiğim anda Loren gülmekten kırıldı. Tam da bu yüzden bu seçimi yapmıştım.

Ancak şimdi, annem ve ben emniyetteki bir odada bir masada oturuyorduk, önümüzde çay dolu tabaklar içinde zarif porselen çay fincanları vardı ve iki ayrı dönem draması için iki farklı seçmeye çağrılmayı bekliyor gibiydik.

Aklımda tuttuğum not: Eve döndüğümde ilk işim Carling'e hemen modacıyı çağırmasını söylemek olacaktı. Annemin bu dünya için giydirilmesi gerekiyordu. Ve babamızın parasına erişimimiz varken ondan faydalanmamız gerekiyordu.

Bu, hastane o gün Maxine'in kişisel eşyalarını iade etse de, ona bir ton daha fazla elbise (ve terlik ve her neyse) alacağı anlamına geliyordu.

Ben de kendi gardırobumu zenginleştiriyordum.

Bizi bu dünyaya o getirdi, bu dünyada var olmamızın bedelini de ödeyecekti. Öyle ya da böyle.

Şimdilik konsantre olmam gerekiyordu.

Çünkü orada müfettişle yalnız değildik. Tanıklarımız vardı.

Marki ve dükkânımızda nöbetçi gibi duruyorlardı.

Müfettiş, önünde pirinç düğmelerle iliklenmiş göğüs panelli siyah üniformasını giymiş, karşımda oturuyordu.

Elinde kalaylı bir dolmakalem vardı, yıpranmış deri bir klasörün içindeki bir tomar kâğıdı tutuyordu ve "Başlayalım mı?" demeden önce uzun saniyeler boyunca gözümün altındaki morluğa baktı.

Annem ve benim bir planımız vardı.

Olabildiğince derinlemesine araştırmış ve her şeyi bloke etmiştik.

Bu dünyayı daha iyi tanıyordum, bu yüzden liderliği ben alacaktım.

Ama annem bir anneydi.

Kız(lar)ının sağlığı, refahı ve güvenliği tehlikedeydi. Bu nedenle, anlık olarak, söz konusu planı bozdu ve yönetimi devraldı.

"Evet, gerçekten. Diğer kızım bensiz evde. Her iki kızım *da* son zamanlarda ve *hayatları boyunca babalarının* ellerinde çile ve sıkıntılara katlandılar. Bu yüzden izin verin de *kocamla* ilgili tüm *şikâyetlerimi* paylaşayım ve bunu bir an önce yapayım ki sevgili kızımı alıp onunla birlikte diğer sevgili kızımın yanına dönebileyim, çünkü *ikisinin* de bana ihtiyacı var."

Bir başka "Bir daha asla aç kalmayacağız!" anına hazırlanıyordu, bunu hissedebiliyordum. "Anne-" diye araya girmeye çalıştım.

Bana döndü, uzandı, eldivenli parmaklarını benimkilere doladı, benimle göz göze geldi ve elimi sıkıktı.

"Sevgilim, lütfen."

Oh kahretsin.

Müfettişe geri döndü ama elimi bırakmadı.

"Dikkatli olun, efendim. Kocam mükemmel bir aktördür. Bunu biliyorum, çünkü *beni kazandığında* her nefesinde rol yapıyordu."

"Leydim," diye mırıldandı müfettiş, daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama annem ona fırsat vermedi.

"Ona sadece ikizleri verdiğimde değil, daha önce, *çok daha önce*, maske kaymıştı. Ama sözlerime dikkat edin, ona kızlarımı verdiğimde her şey dağıldı. Ben, bugün bile bunu anlamıyorum. Benim kızlarım ne bu evrende ne de başka bir evrende doğan ilk ikizler değildi."

"Başka bir şey" deyince dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama onlara karşı alışılmadık, *sağlıksız* bir tiksintisi vardı. Onları bir sapkınlık olarak görüyordu. Bu delilikti. Satrine'i ilk emzirmemden sonra gönderdi. Buna inanamadım. *Yıkılmıştım*. Yalvardım, yakardım ama hiçbirini dinlemedi. O gittikten sonra, Satrine'in varlığını bile kabul etmedi. Kız onun hayatından çıkmıştı ve o da bu dünyadan çıktığını düşünüyordu. Ama benim için varoluşumun en kötü anıydı." Hassas bir nefes aldı. "Ne yazık ki, başkalarına da sahip olacaktım."

"Kontes," müfettiş tekrar içeri girmeye çalıştı.
Tamamen başarısız oldu.

"Bir çocuğumdan mahrum kalınca, diğerine ilgi gösterdim. Ancak o, kocam dışında hiçbir annenin, hiçbir ebeveynin tahammül edemeyeceği bir kaza geçirdi. Ama o benim bebeğimdi. Diğer çocuğumu kaybettiğimde Satrine'imnin nerede *olduğunu* bile bilmiyordum. Onun için her gün yas tuttum ve kaybından dolayı kardeşini daha çok sevdim. Sizi temin ederim ki, nefes aldığım sürece, durumu ne olursa olsun Maxine'imi sevmek ve onunla ilgilenmek için *her türlü niyete* sahiptim. Büyük talihsizliğime bakın ki, bu seçenek acımasızca elimden alındı."

Elini sıktım. Sesini alçaltmadı.

"Ben Fleuridia'ya götürüldüm. Maxine de *annesinin değil* başkalarının ona baktığı soğuk ve ıssız hastanelere götürüldü. Hiç kuşkunuz olmasın, bunu çok iyi yaptılar ve onlara minnettarım. Ama ben *onun annesiyim* ve ben olmalıydım. *Tek* tesellim Satrine'imi benimle birlikte göndermesiydi. *Sonunda* diğer kızıma kavuşmuştum."

Loren ve Ansley'nin arkamda yer değiştirdiklerini duydum, onu bir kez daha sıktım ama Leydi Corliss'in işi başından aşkındı ve artık onu durdurmak mümkün değildi.

"Yakın zamana kadar ölümümü planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de, sonunda, bu onun davranışlarını açıklıyor. Önümüzdeki yirmi yılı Maxine için endişelenerek ama Satrine'imle geçirecektim. Fazla bir şeyimiz yoktu. Bizi gözlerden uzak bir kulübede, halktan uzakta tuttu ve birbirimizden başka kimseyle iletişim kurmamıza izin vermedi. Bunun sebebinin beni kimsenin görmesini istememesi olduğunu biliyorum. Ve belki de Satrine'i."

Vay canına.

Bunu biz bulmamıştık.

Dahiyane bir fikirdi!

"Bizi izleyen birileri vardı ve eğer bir başkasına ulaşmaya çalışırsak ya da kaçmaya kalkışırsak, ki kızımı da yanıma aldım, geri getirilerek ve çok ihtiyacımız olan bir şey elimizden alınarak cezalandırılırdık. Satrine büyürken yeni giysiler almak, bir ay boyunca bize ayrılan unu alamadığımız için ekmeğimizin olmaması, lambalarımız için yağ alamadığımız için ışığımızın olmaması, ateşimiz için yakıtımızın olmaması gibi şeyler."

Sanki bir sonraki anı onu bunaltmış gibi burnunu çekti.

"Bize erzak sağlayan nazik bir karı koca vardı. İçinde bulunduğumuz duruma çok üzüldüklerini saklamadılar. Vadi'nin dilini konuşuyorlardı ve onları sık sık oturup çay içmeye, hızlı bir tube oyununa ya da öğleden sonra bir dramın tadını çıkarmaya ikna edebiliyorduk."

Dram mı?

"Ama onlar bize onun tarafından gönderildi ve sert bir azar işitmediğimiz tek etkileşim onlardı." Sesi sanki sonradan aklına gelmiş bir şeyi söylüyormuş gibi değişti. "Ve birkaç yalnız gezginle arkadaş olduk."

Kendine geldi, neyse ki "yalnız gezenler" yolunda dolaşmadı ve sesi alçaldı.

"Ve ne yazık ki Edgar nadiren de olsa ziyaret etmeyi bir görev olarak görüyordu. Ancak onu görmeyeli gerçek anlamda *yıllar* olmuştu. Belki de hapsedilmemizin sona erdiğinden şüpheleniyorduk. Bizi unutmıştı ve özgür olmak için harekete geçebilirdik. Onun yetersiz desteği olmadan kendi yolumuzu bulmak için planlar yapmaya başlamıştık. Ancak, her zamanki alçakça zamanlamasıyla, birkaç ay sonra geldi ve Satrine'in nişanında Maxine'in yerine geçmesini istedi. Belli ki" - burnunu kaldırdı - "reddettik." Sonra Loren'e döndü ve mırıldandı: "Alınmayın, ekselansları."

"Alınmadım leydim," diye mırıldandı Loren.

Dudaklarımı birbirine bastırmaya geri döndüm. Annem müfettişe döndü.

"Umarım Edgar'ın reddimizi kabul etmediğini açıkça belirtmesi ve sonrasında yaşadığımız onursuzlukları ayrıntılı olarak paylaşmama gerek yoktur. Sadece burada ve şimdi, travma ne olursa olsun, *sonunda iki kızıma* sahip olmanın her anına değdiğini söyleyeceğim. Ona ne yapmanız gerekiyorsa yapın.

Birlikteyiz. Yani ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Arkasına yaslandı, gözleri hala müfettişteydi ve ben ayağa fırlayıp "Brava!" diye bağırma isteğimle savaştım.

Bilinmeyen-şimdiye kadar-ikiz olayı, tamam. Anne-sahte-ölüm olayı, (biraz) tamam. Baba olmayan babanın tam bir pislik olması, tamam.

Fleuridianca konuşmayı bilmiyoruz, tamam.

Muhtemelen sıradan kadınlar gibi davranmıyoruz, tamam.

Gerçek bir zayıflığı olmadan zayıf, savunmasız kadın kartını oynamak, tamam.

Endişelenmemeliydim.

Annem hep böyle yapardı.

O As'ları boşuna almadım, tek söylediğim buydu.

Müfettiş konuşmak için ağzını açtı.

Ve kapı duvara çarparak açıldı.

Hepimiz sıçradık ve Loren'in vücudunun sıcaklığını aniden sırtımda hissettim.

Ama Carling içeri daldı, ardından kaba saba giyimli iki adam geldi, biri yapılı ve oldukça yakışıklı, diğeri ince ve uzun boylu, nazik bir yüzü vardı.

Onları kırmızı yüzlü, öfkeli bir polis memuru takip ediyordu. "Sesimizi duyuracağız!" Carling ilan etti.

"Carling, ne oluyor?" Annem sordu ve umarım ses tonundaki gerginliği sadece ben duymuşumdur.

Carling bir adım öne çıktı, kadını selamladı, doğruldu ve "Leydim, izin verir misiniz?"

dedi. Müfettiş, "Birbirinizi tanıdığınızı hissediyorum," dedi.

"Gerçekten!" Carling bağırdı. "Ben Rutherford Carling! Derryman Evi'ni işleten *sekizinci* kuşak ev sahibiyim!"

Müfettiş, "Tahminimce söyleyecek bir şeyiniz var," dedi.

Carling, "Leydimin daha fazla keder ve trajediyle rencide edilmesine izin vermeyeceğim," diye ilan etti.

Vay be.

Carling biraz cesurdu.

"Yapmayacak mısınız?" diye sordu

müfettiş. "Hayır," diye tersledi

Carling. "Yapmayacağım." Ve adam

geri adım atmıyordu. Anneme döndü

ve yüzü yumuşadı.

"Özür dilerim ama söylenmesi gerekiyor," dedi

usulca. "Korkarım söylenmeli," diye mırıldandı

annem.

Carling bana baktı.

"Leydim," diye fısıldadı.

"Carling," diye fısıldadım, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dikkatini müfettişe çevirdi.

"Genç hanımefendinin yüzünde gördüğünüz şey, işverenimin çalışanlardan birine yaptığı ilk işaret değil.

Onun sevgi dolu bağılılığına ve ilgisine sahip olması *gereken* kadınlar." Annemin parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı.

Bu hiç iyi değildi.

Gerçek Leydi Corliss...

Ve belki de Maxine?

Bağlanmaya uygun olan Carling'e baktım ve anladım. Başımı eğdim.

Loren'in eli omzuma kıvrıldı.

Carling sözlerini şöyle sürdürdü: "Ancak sizi temin ederim ki, onun işlediği suçların en *küçüğünün* bu olduğunu dehşetle paylaşıyorum."

Ne?

Başımı kaldırdım.

"Hayır, kaba bir işveren olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum, hatta çoğu zaman kaba olmaktan da öte acımasızdı, özellikle de yanında çalışan ve benim sorumluluğumda olan kadınlara karşı, ama onlara yardım edecek gücüm yoktu."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Hayır," diye devam etti Carling. "Referans vermemesinden bahsetmiyorum, bu yüzden insanlar isteseler bile onun yanından ayrılamazlardı, çünkü asla başka bir iş bulamazlardı ve sözleşmeli hizmetçiler gibi ona bağlı kalmak zorunda kalırlardı."

Bunun üzerine annem ve ben nefes nefese kaldık.

"Hayır, Beacher'ın" -yakışıklı adama döndü- "ve Hagley'in" -diğer tarafa döndü ve çenesini ince adama doğru salladı- "*hem* mükemmel seyisler *hem* de mükemmel biniciler olarak, lord hazretlerini küçük kızını o iri ve ne yapacağı belli olmayan ata *bindirmemesi* konusunda uyardıkları gerçeğinden bahsediyorum."

Oh... *Tanrım!*

Annem oturduğu yerden fırladı.

Herkes ona baktı.

Ayağa kalktım, yaklaştım, sıkıca tuttum, kül rengi, perişan yüzüne baktım.

"Anne."

"Carling, yapma," diye fısıldadı Carling'e.

"Üzgünüm leydim, bilinmesi gerekiyor," diye cevap verdi. "Öyle," dedi müfettiş nazikçe.

Carling aceleyle devam etti, Tanrı'ya şükür hikâyede ilerledi.

"Onu suçladı, her zamanki gibi. Kim suçlamaz ki?" Carling herkesin cevabını bildiği bir soru sordu, bu yüzden kimse cevap vermedi. "Kadının küstahlığı karşısında öfkeden deliye dönmüştü. O *asla* yanlış bir şey yapmadı. Yapabileceği hatalar için *asla* sorumluluk almadı. Dürüst olmak gerekirse, yirmi yıl boyunca, sırf karısının kızını geri vermesini talep etmesini engellemek, yaptıklarının arkasında durmak ve belki de yaptıklarından bir *parça* pişmanlık duymak için onu o çardakta öldürdüğünü düşündüm."

"Lanet olsun," diye nefes aldım.

Carling havayı kokladı ve anneme baktı.

"Kendi canına kıymadığını biliyordum. Bir kere o çardağı çok seviyordun. Leydi Maxine'i emzirmek için oraya götürdün. Eğer bu dünyadan ayrılmayı gerekli görseydin, bunu asla orada yapmazdın. *Asla.*"

Pekâlâ, iyi haber, Carling bir anlamda bizim hikâyemizi doğruladı.

Kötü haber, orada olmamız Edgar'ı yanlışlıkla cinayetle temizlemiş olabileceğimiz anlamına geliyordu.

"Maxine'in yanına dönmem gerek," diye mırıldandı

annem. "Anne," diye fısıldadım.

Bana baktı. "Ben iyiyim." İyi

değildi.

Bu dünyanın babası, bu dünyanın benini, artık benim kadar onun da kızı olan benini incitmişti. Onu suçlamadım ve buna şaşırmadım. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim.

Ama bu işleri daha da

karmaşıktı. Hem de çok.

Artık üçümüzü de evrenimize geri götürmem gerektiği kesindi ve Maxine bununla nasıl başa çıkacaktı?

Ansley, "Eğer ihtiyacınız olan şey elinizdeyse, müfettiş, kontese evine kadar eşlik etmek isterim," dedi.

"Kontes Derryman'dan gerçekten de öyle hissediyorum. Yine de gitmeden önce Leydi Dawes ile birkaç kelime konuşmam gerekecek."

"Ben Satrine ile kalacağım, baba. Leydi Corliss'i al," dedi Loren.

"Arabayı geri göndereceğim," dedi Ansley ve sonra annesine döndü.

"Leydim?" Ansley'in uzattığı dirseği tuttu ve fısıldayarak, "Minnettarım, ekselansları," dedi. Kapıya doğru yürümelerini izlerken Loren yanımda duruyordu.

Ama annem orada durdu.

Annem parmaklarını onun iki koluna doladıktan sonra yanağına bir öpücük kondurduğunda Carling'in şaşkınlıktan kaskatı kesilmesine bakakaldım.

"Sen iyi bir adamsın, Rutherford Carling," dedi sessizce.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve bu duygudan hem memnun hem de rahatsız bir şekilde beceriksizce kıpırdandı. "Becher, Hagley, teşekkür ederim," diye devam etti.

"Anne," dedi Becher.

"Leydim," diye mırıldandı

Hagley.

Onlara başıyla selam verdi, Ansley'e başıyla selam verdi ve Derryman'ın Yedinci Kontesi başı dik bir şekilde kapıdan içeri girdi.

Ve gittiler.

On İkinci Bölüm

Şehir Loren'in

etrafında dönün

"Sevgili kalbim," diye seslendi.

Arabada onun yanındaydı, gülünç şapkası karşılarındaki koltuğun üzerindeydi, başı dönüktü, gözleri pencereden dışarı bakıyordu.

Ruh hali... bilinmiyor.

"Satrine," diye fısıldadı Satrine cevap vermeyince.

"Onun... ona zarar verdiğini bilmiyordum," dedi pencereye. "Ya da... *ona*."

Loren bu düşünce karşısında dişlerini sıktı ve bakışlarını kendi penceresinden dışarı çevirdi.

Kadın, "Tanrım, onun *ölmesini* istiyorum," diye bağırınca geri döndü. Kadının dikkati ona yöneldi.

"Bu korkunç mu? Bu beni ondan hoşlanıyor mu yapar?"

"Hayır, tatlım. Sen kırgınsın. Bugün çok çirkin şeyler duydun ve başka çok çirkin şeylere katlanmanın üzerinden çok geçmedi."

"Biliyorsun, *onsuz* her zaman iyiydik. Biriktirip biriktirip idare etmek zorunda olmamızın bir önemi yoktu. Ama o yüzünü gösterdiği an, oh *nooooooooo*." Son cümleyi uzattı. "Her şey bir anda cehenneme döndü."

El sepeti içinde cehennem mi?

Annesiyle birlikte inzivaya çekildiklerinde yarattıkları bu dil, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendisi ve annesi kadar eğlenceli ve zekiceydi.

"Onun her vücut bulmuş hali kötüdür," diye tükürdü.

"*Saf kötülük*." "Satrine-"

"Kız kardeşimi yaraladı ve annemi dövdü!" diye bağırıldı.

Loren kızın yüzünün solduğunu, çökmeye başladığını, arkasını dönmeye çalıştığını ama bunun yerine kendini onun kollarına çekilirken bulduğunu gördü.

Hıçkırıklarını tutmaya çalışırken vücudu sarsıldı.

"Eğer onu serbest bırakırsan," diye mırıldandı, "kendini daha iyi hissedeceksin." "O çok güzel."

"Annen mi?"

"Evet, aynı zamanda Maxine."

Gülümsedi. "Tabii ki sevgilim, tıpkı sana benziyor." Uzaklaştı ve onunla göz göze geldi.

"Asla yakışıklı bir adamla tanışmayacak, bir masaya sırtını dayamayacak ve aptalca öpülmeyecek."

Sözleri ne kadar hoş olsa da (hatta "aptalca öptü" kısmı bile, garipti ama belli ki bir iltifattı), yine de yüzündeki gülümsemeyi silip süpürdü.

"Asla bir baloda dans edemeyecek, asla bir at arabası kullanamayacak ve asla, bilmiyorum... onun yüzünden asla yapamayacağı o kadar çok şey var ki, hepsini söyleyemiyorum bile."

"Satrine-"

"Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ne yapabileceğine karar verdi... *altı yaşında*... ve sonuçları ne olursa olsun bunu yapacaktı."

Loren sadece verilecek bir cevap olmadığı, haklı olduğu ve bu durumdan dehşete düşmekte haklı olduğu için değil, aynı zamanda bunu dile getirmesi gerektiği için de sustu.

"Biri yüzüne vurduğunda ne kadar acıdığını biliyor musun?" diye sordu. Ağzının gerildiğini hissetti, çünkü biliyordu, ama onun da biliyor olması onu çileden çıkarmıştı.

"Acıyor Loren, hem *de çok*. Ve buna dayanabilirim. Ama bunu *anneme* o yaptı." "Bir daha hiçbirinize zarar veremez."

Ön tarafa doğru oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak, "O kadar çok lanet olası elbise ve şapka ve kurdeleler ve terlikler ve botlar ve... ve... *aklıma ne* gelirse alacağım ki... böylece bizi keserse, yıllardır giymediğimiz kıyafetlerimiz olacak. Bir barakada yaşıyor olsak da umurumda değil."

"Ancak, bir kulübede yaşamayacaksınız," diye hatırlattı ona. "Kuzey Toprakları'nda nerede olduğumuza bağlı olarak bir kasaba evinde veya bir kır malikanesinde veya bir şatoda veya bir kalede yaşayacaksınız."

Ona baktı. "Unutmadım tatlım. Ama dramımı bölme."

Tatlım.

Mm.

Bu hoşuna gitti.

Şimdi de şaka yapıyordu.

Kararsızdı ama bunu daha çok sevebilirdi. "Kaç tane mülkünüz var?" diye sordu. "Çok," diye cevapladı.

"Topla beni."

"Pardon?"

"Bana bir ipucu ver."

Zihinsel bir sayım yapmadan önce, annesiyle yıllarca sadece birbirlerine eşlik ettikten sonra geliştirdikleri tuhaf dil üzerinde kısa bir süre daha düşündü.

Sonra dedi ki, "Altı. Üzgünüm, hayır.

Sekiz." Kadın bakakaldı.

Sırıttı.

"Aisles'ın kilometrelerce dışındaki üç odalı bir kulübeden bir adım önde *olduğu* söylenebilir," diye espri yaptı.

Sırıtmaya devam etti, çünkü hayatı boyunca ilk kez servetinin ve ayrıcalığının büyüklüğü bir anlam ifade ediyordu.

"Gerçekten de öyle denebilir, sevgilim."

Kadın ona doğru daha dikkatli döndü.

"Mesele şu, benim yakışıklı, asil nişanlım, bütün bunlarla işim bitti. Şimdi sıra sende." Kafası karışmıştı.

"Pardon? Benim sıram mı?"

"Benim dramam. Güle güle. Artık resmen her şey benimle ilgili değil. *Seni* tanımanın zamanı geldi." Loren boynunun gerildiğini hissetti.

"Eve dönmeden önce birkaç dakikamız var, bana yakışıklı Remington Markisi Loren Copeland hakkında bilmem gereken bir şey söyle," diye bastırdı.

"Şu anda, senin yanıdayken neredeyse her zamanki halim gibi, seni öpmek istiyorum."

Tatlı dili alt dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı, o da ona daha fazla döndü, ama "O değil. Başka bir

şey."

Doğru.

Başka bir şey daha.

Peki ya sizin sorduğunuz ve benim cevap veremediğim, babamın haklı olup olmadığını merak etmeme neden olan ve yıllarca Kral Baldur'un son takipçilerini o zamanki prensim, şimdiki kralımın bana emrettiği şekilde ortadan kaldırarak yaşadığım için tehlikeye karşı bir bağımlılığım olduğu gerçeğine ne demeli?

Bu nedenle, sonrasında yaptığım şeylerin çoğu da sizin kulaklarınız için değil, çünkü ya macera arıyordum, ya kadınlara daldım, yanlışları genellikle acımasız yollarla düzeltiyordum ya da ya sadece tuttuğum şirket yüzünden ortaya çıkan ya da neden olduğum kavgalara katılıyordum. Hem erkeklerin suratına vurma hem de kendi suratıma vurulma konusunda engin deneyimlerim var. Dolayısıyla, vermenin ve almanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum, zira aynı şeyi babanıza da yaptığıma şahit oldunuz.

Her şeyin sonunda, son on iki yıldır gücü hak için kullandım, ölüm ve yıkım yarattım ve şimdi... sen varsın ve seninle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Loren?"

"Babam çoğu zaman tatillerde beni okuldan bir ya da iki gün, hatta bir hafta erken alırdı, çünkü ikimiz için planladığı büyük bir macera vardı ve buna uygun zamanı ayırmamız gerekirdi. Bellebryn'e gitmek, böylece körfezde bir kalyona pilotluk yapabilecektim. Tüm diyarların en iyisi olan turnuvalarına katılmak için Paisall'a gitmek. Hatta kayak yapmak için Lunwyn'e ya da Benies'e yelken açmak, çünkü Fleuridian'ın ısıtılmış çikolatası çok lezzetli, Lunwyn'de bulabileceğinizden bile daha iyi, gerçi bu babamla benim aramda hararetle tartışılan bir konu."

"Hangi taraftasın?" diye sordu usulca.

"Benies. Babam beni oraya sadece karşılaştırma yapabilmem için götürdü. Yanlış olduğunu düşündüğü bir sonuca varmış olmam onu kızdırıyor. Yine de onunla paylaşmadığım şey, Benies'i o zamanlar başka her yerden daha çok sevdiğimdi, çünkü on beş yaşındaydım. Dolayısıyla anatomimin sadece bir bölümüyle düşünüyordum ve Beniesienne kadınları dekolte bölgelerini sergilemekte bir sakınca görmezler."

Ona küçük bir tebessüm etti.

Elini tuttu, ona yaklaştı ve eldivenli parmaklarının onunkilerle oynamasını izledi. "Sahip olduğumuz tek şey biziz. Babam yaptı, biz de en iyi şekilde değerlendirdik."

"Bu konuda bir şeyler biliyorum," diye fısıldadı.

Tanrılar aşkına.

O yaptı.

Bakışlarını ona doğru kaldırdı.

"Artık beni öpebilirsiniz lordum," dedi.

Tanrılara şükürler olsun.

O yaptı.

Araba durduğunda onun içinde boğuluyordu ve başını kaldırdığında onun da aynı durumda olduğunu gördü.

O her zaman arzulanan biriydi.

Onun üzerinde yarattığı arzuyla sersemlemişti, karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

"Bence şoförümüze şehrin etrafında bir tur atmasını söylemeliyiz," diye önerdi.

"Sanırım sizi ilk kez perdeleri kapalı bir vagonda bankta oturtmak istemiyorum, böylece hem rahatsız olursunuz hem de sizi görmek zorlaşır," diye karşılık verdi.

Kaşlarını çattı.

Ağzını onunkine değdirdi. Uşağı

kapıyı açtı.

Kadın dışarıdaydı, şapkasını unutmuştu, bu yüzden şapkayı içeri taşıyan o oldu.

Ona sırtıyordu, girişte yürürken omzunun üzerinden bakıyordu, ellerini başının iki yanına kaldırmış, dönüyordu, bir yandan da "Düğün şapkamdan tüyler, fiyonklar, *dereleler, dereleler* dolusu tül aktığını hayal ediyorum," diye alay ediyordu.

Loren cevap olarak elindekini oturma odasına fırlattı. Kadın güldü.

"Satrine, bebeğim! Sen misin?" Annesinin sesi koridorun sonundan geliyordu ve Loren hayatında hiç bir kadının bağırdığını duymamıştı.

Bu konuda öze/ bir şey vardı.

Bu kadınlar -her ikisi de- görkemli ve zarıftı ama yine de sanatsızdılar.

Şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı.

"Evet anne," diye seslendi.

"Buraya gel, olur mu?"

Loren'e elini uzattı, o da tuttu ve sesin geldiği yere doğru yürüdüler. Babasının çalışma odasına.

Birlikte içeride durdular, çünkü ikisi de aynı anda gördükleri her şeyden etkilendiler.

Loren'in babası onun arkasında, hemen yan tarafında dururken Corliss masada oturmuş, boynunu defterlere gömmüştü.

Maxine odanın bir kenarındaki koltuğa kıvrılmış, sinirle olmasa da bir parmağı saçlarında dolaşarak olanları izliyordu. Annesi yanındaydı, bu nedenle oldukça memnun görünüyordu.

Ve görünüşe göre tüm ev personeli (seyis ve uşak hariç) odanın diğer tarafında bir sıra halinde hazır olda bekliyordu.

Corliss içeri girdiklerinde başını kaldırdı ve "Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi gitti."

Loren daha ayrıntılı rapor verdi ve bunu babasına yaptı. "Birden fazla suçlama var. Adam kaçırma. İstismar.

Haraç. Zorlama. Yargıç kefalet konusunda kafa yoruyor ama müfettiş, Tor'un soylularına yönelik bu tür davranışlara ilişkin son kararları göz önüne alındığında, duruşmasından önce ve kesinlikle bir süre sonra ışığı göreceğinin şüpheli olduğunu söylüyor."

"Muhteşem," diye yanıtladı Ansley.

"Devam ediyoruz!" Corliss, bakışları hâlâ kızının üzerindeyken bunu ilan etti. Ardından, "Tatlım, zengin olduğumuzu biliyor muydun?" dedi.

"Anne-"

"Pis, *kokuşmuş* zengin gibi. Ansley öyle diyor."

Satrine'in bir sonraki "Anne" deyişinde tuhaf bir uyarı notu var gibiydi.

"Açıkçası, bankaya hesaplarını bana kapatması için haber gönderene kadar işlerin halledilmesi gerekiyor. Ansley kontrol etmesi için birini gönderdi ve Edgar'ın henüz bir şey yapma şansı olmadı.

Hâlâ iyiyiz. Bir miktar para çekiyorum. Ansley kasası olduğunu ve parayı bizim için orada tutabileceğini söyledi. Yani ne olursa olsun elimizde olacak."

Eli hâlâ Satrine'in elinde olan Satrine bir adım öne çıktı ve bir kez daha denedi. "Anne."

Ama Corliss'in dikkatini kaybetmişti.

"Carling," diye seslendi.

Carling öne çıktı ve omurgasını öyle bir dikleştirdi ki Loren kendi omurgasında bir sancı hissetti. "Tam buradayım leydim," diye açıkça belirtti.

Corliss, "Ekselansları benimle birlikte defterleri inceledi ve size çok az ödeme yapıldığını paylaştı," diye açıkladı.

Çalışanlar arasında bir civıltı oldu ama Carling'in tıslamasıyla sustular. Carling'in Corliss'e söylediği tek şey "Leydim," oldu.

"Bu olmaz." Önce defterlere, sonra da Carling'e baktı. "Sadakatiniz için hepinize yüz pound ikramiye veriyorum."

Hiçbir tıslama *bunun* neden olduğu civıltıyı durduramayacaktı.

"Dük bana hepinizin pozisyonlarınıza göre en az yüzde on beş daha az maaş aldığınızı söyledi. Her biriniz maaşlarınız için bir üst kademeye getirileceksiniz. Ben de buna fazladan yüzde on ekleyeceğim."

Karışık sesler, soluklar ve birkaç sessiz tezahürat vardı.

Loren babasının dudaklarının titremesini izledi.

Corliss sözlerine şöyle devam etti: "Carling, personelini alıp bu konuyu onlarla görüşmeni ve uygun olup olmadığına bakmanı öneriyorum."

Carling, "Olur leydim," diye söze girdiğinde sesi boğuk çıkmıştı, zira bu sözün kabul edilebilir olduğu kesindi.

Bir kolunu defterlerin üzerinde gezdirdi ve "Sen ve ben bu defterleri inceleyeceğiz ve personelim her üyesinin uygun şekilde ücretlendirildiğini göreceğiz" dedi.

"Çok memnun olurum leydim."

"Ve lütfen her personele yılda iki gün fazladan ücretli izin ve her hafta fazladan bir öğleden sonrayı da boş bırakın. Ansley, personel sayımızın az olabileceği önerisini de ekledi; bu da hepinizin sadece az maaş almakla kalmayıp, aynı zamanda bu evin işleyişini sağlamak için yukarıda ve öteye gitmeniz gerektiği anlamına geliyor. Bu nedenle, siz ve ben, personelin boş olduğu zamanlar için başka birini işe almamız gerekip gerekmediğini konuşacağız ya da ekleyeceğiz, böylece ücretlerinizin iş yükünü daha uygun seviyelere ayarlayabilirsiniz."

Carling öksürdü, burnunu çekti, "Özür dilerim," diye mırıldandı ve sonra normal sesiyle, "Nasıl isterseniz öyle olacak, hanımefendi," dedi.

Ayağa kalktı ve gülümsedi. "Çok memnun oldum. Bunu hemen yapabilir misiniz, ayrıca modisti de çağırır mısınız?" "Hemen, Kontes Derryman," dedi Carling akıllıca.

"Öyle bir şey yok, ben sadece Leydi Corliss'im, kızlarım Leydi Maxine ve Leydi Satrine." Corliss bakışlarıyla Carling'i delip geçti. "Artık burada bir aileyiz, Carling. En sonunda."

Kalabalık arasında burnunu çekenler oldu ve Carling'in sesi kalınlaşarak, "Gerçekten de Leydi Corliss," dedi.

Nefesini burnundan içeri çekti ve hepsine hitap etti.

"Zaman ayırdığınız ve tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim. Lütfen şimdi bir fincan çayın tadını çıkarın ve Carling ile görüşmelerinizi yapın."

Loren, Satrine'i yoldan çekerek dışarı çıkmalarını sağladı.

Son giden Carling oldu ve kapıyı kapattı.

Satrine konuşurken o da Corliss'e döndü.

"Ansley bana, biz olsak da olmasak da, ona ne olursa olsun, evin Edgar buradaymış gibi yönetileceğini söyledi. Yapılması gerekiyordu çünkü yapılması gerekiyordu ama kaybedecek zaman yoktu. Ben dışarı atılmadan önce kitaplar ayarlanacak ve ev halkı, özellikle de Edgar'ın işe karıştığımdan haberi yoksa, o zaman kitaplarda belirtildiği gibi yönetilecek. Böylece personel için her şey yoluna girecek."

"Harikasın anne," dedi Satrine garip bir şekilde.

Corliss, "Biliyorum tatlım," diye cevap verdi. Kıkırdamaya başladılar.

Maxine de onlarla birlikte kıkırdadı.

Loren, Corliss'e hoşgörüyle bakan efendisine baktı. Evet.

Bu kadınlardan herhangi biriyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ezilmiş, istismar edilmiş, ihmal edilmiş, söm   lm  ş ve sonunda tanımadıkları insanlara bakıp kıkırdayan kadınlar.

Ve Loren uzun zamandır ilk kez kendi kararıyla ilgili çekinceleri vardı.        Satrine Dawes cesaret ve cesaretti, o ise kan ve       .

Ve Loren onun daha iyisini hak ettiğini d      yordu.

On Üçüncü Bölüm

Gelecek Satrine'i

Tartışacak

Yeni bir günlük elbise giymiştim, Maxine de öyle.

Bir fincan çay ve bir tabak bisküvi (diğer bir deyişle kurabiye, lezzetli olanlar) ile kanepenin bir köşesine kıvrılmış, kitap okuyordum.

Okuduğum kitap Lunwyn ve Middleland arasındaki savaşla ilgiliydi ve her iki ülkeyi Lunwyn'e yeniden bağladı.

Yerel bir kitapçıda aradığım bir kitaptı (söylemeye gerek yok, annem ve ben bir şeyleri yakalamak için çok fazla okuma yapıyorduk) çünkü Ansley bana, kralın hizmetindeki rolü nedeniyle Loren'in eski Middleland'de (şimdi yine Lunwyn) biraz zaman geçirdiğini söylemişti. Sadece Middleland'in yeniden kurulmasını değil, aynı zamanda yıllar önce Hawkvale'den fethettikleri toprakları geri almaya çalışan komplocuların da izini sürüyordu.

Maxine pencerenin önünde şövalesinin başında oturmuş, annemin ona aldığı bir sürü boyayı etrafa saçmış, evin karşısındaki güzel parkın resmini çiziyordu.

Bu arada kız kardeşim gerçekten iyi bir ressamdı. Yaptığı şeyler izlenimci görünüyordu. Uzman değildim ama müzelerde bunun yarısı kadar bile güzel olmayan şeyler görmüştüm.

Önümde, masanın üzerine serpiştirilmiş, annemin dönüşünü bekleyen, üzerinde düşünüm için inceleyip karar vereceğimiz çeşitli çiçek aranjmanlarının çizili olduğu bir sürü kalın kağıt vardı.

Onları görmezden geliyordum çünkü Middleland Kralı Baldur'un nasıl bir pislik olduğuyla meşguldüm ve tahttan indirildikten sonra onu yeniden tahta çıkarmak isteyenler bir yana, nasıl olup da herhangi bir takipçiye sahip olabildiğini merak ediyordum.

Annem çalışanlara büyük zamlar yaptıktan ve babam bu dünyadaki çeşitli suçlardan dolayı hapse girdikten iki hafta sonraydı.

O cepheden gelen haberlere göre, kefalet teklif edilmemiş.

Yine de, henüz (ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda endişeliydim) babamın fonlarıyla ilişkimiz kesilmemişti.

Bununla birlikte, artık bir önemi yoktu.

Annem daha sonra yalnız kaldığımızda bana yaptığı çekilişin, "Ansley bana kendi evimizi satın almamıza, personel almamıza ve ölene kadar bunu yaparak olduğum hanımefendiye yakışır bir hayat yaşamama yeteceğini garanti ediyor. Bunun yanı sıra Maxine gidene kadar ona bakacağım. Yine de, sen ve Loren bunu yapmak için etrafta olacağınızdan, bu endişeyle kendimi rahatsız etmemem gerektiği konusunda beni temin etti."

Başka bir deyişle, görünüşe göre bu dünyada sonsuza kadar yaşamaya devam edecektik ve bu da zihnimdeki yükü hafifletiyordu.

Çünkü cadılar sadece zona çıkarmıyordu, Minerva-he-tanrı-ülkedeki veba olayından sonra cadılık yapmanın yasak olmadığını keşfetmiştik, ama insanlar bu konuda gergindi.

Yani, bir cadıyı nasıl bulacağımı konuşmaya çalıştığımda Idina neredeyse kendinden geçiyordu. Topuklu ayakkabılarımı birbirine vurup eve gitmek isteyemezdim.

Annemle bunu resmi olarak konuşmamış olsak da, uzun süre orada kalacakmışız gibi görünüyordu.

Gerçekten mi?

Gerçekten umursamadım.

Maxine'in neye ihtiyacı olduğunu anlamak için doktoruyla birkaç kez görüştük ve harika bir hatun olan bir hemşire tuttuk, ancak ona pek ihtiyacımız yoktu çünkü Maxine yerleşik ve memnundu. Annem ve ben her zaman birimizin yanında olmasını sağlıyorduk, böylece Maxine'in istikrarı vardı ve Maxie ve ben birlikte kıkırdamıyor olsak da, bana kesinlikle alışmıştı (şu anki durumumuzdan da anlaşılacağı üzere).

Bir de annemin Leydi Corliss olmaktan zevk aldığı gerçeği vardı.

Ayrıca, personel "ailemiz" karşısında mest oldu ve çalışırken ısıklık çaldılar (şaka yapmıyorum, bazıları mırıldandı ve diğerleri şarkı söyledi).

Evin perdeleri açılmıştı (hem gerçek hem de mecazi anlamda, babam karanlıktan hoşlanmazdı). Bir ton biblo ve ıvrır zıvrır (ne kadar pahalı olursa olsun, gösterişli ve bunaltıcıydı) ortadan kaldırılmıştı. Annem sıcak tutan örtüler (sonbahar yaklaşıyordu) ve parlak yastıklar satın almıştı (annem çok fazla alışveriş yapıyordu, ama o da ben de hiç alışveriş yapmamıştık, işte böyle). Ayrıca bazı mobilyaların yerini değiştirmiş ve diğer parçaları da yeniden döşenmek ya da artık istemediği için açık artırımla satılmak üzere kaldırtmıştı. Hatta iki odayı daha açık ve parlak renklerle yeniden boyatmıştı.

Burası, kötü adamların gizlendiği karanlık, boğucu kötülük yuvasından peri prenseslerinin yaşadığı aydınlık bir cennete dönüşmüştü.

Harikaydı.

Kendi adıma, Loren'i emniyette her şeyin olup bittiği gecenin ertesinde birlikte yediğimiz akşam yemeğinden beri (sadece o ve ben değil, hepimiz) görmemiştim.

Akşam için ayrılmadan önce mini bir öpüşme seansı yaptık ve sonra bana "katılması gereken bir işi" olduğunu ve "en geç iki hafta içinde" geri döneceğini söyledi.

Şimdi, bir ikilem içindeydim.

Çünkü orada sıkışıp kaldığımızı düşünüyordum.

Ben de annemin bu durumdan memnun olduğunu düşünüyordum çünkü kontes olmak ve zengin olmak hiç de berbat bir şey değildi ama aynı zamanda Maxine'e tapıyordu.

Bu arada, Kontes Come Alive'ı kontrol etmek için mektup gönderen ya da kapıya dayanan eski dost ve tanıdıkların akınıni atlatmayı başarmıştık, çünkü Kontes "eve dönmek için ayaklarının üzerinde durduğunu" ve sevgili kızı Satrine'in Remington Markisi ile düğünü sırasında "sosyeteye yeniden gireceğini" paylaşmak gibi mükemmel bir bahanesi vardı.

Bunu yapmak için yeni bir sekreter tuttu; Palma adında dul bir kadındı ve sevimli kızı çalışma odasında gezinirken yarı zamanlı olarak çalışıyordu ve herkese bunu açıklayan mektuplar yazdı ve düzinelerce daveti geri çevirdi.

Şimdilik.

Evet.

Her zaman olduğu gibi, her zorluğu olduğu gibi kabul ediyorduk.

Doktorlara göre Maxine, ailesinin bakımı altında çiçek açıyordu. Paramız hazırды.

Loren'i çok sevdim (yine de onu daha yakından tanıma fırsatına sahip olmak isterdim).

Ve onun yokluğu nedeniyle düğün iki ay ertelenmişti, bu yüzden doğru yapmak için daha fazla zaman vardı, ama aynı zamanda bir çıkış yolu bulmam için de zaman vardı, ki bu da gelecek gibi görünmüyordu.

Ama sonuçta, eğer kalırsak ve ben ateşli adamımla evlenirsem, evliliğimiz tamamen bir yalan üzerine kurulu olacaktı.

Bana gerçek adımla bile hitap etmedi.

Açıkçası, Maxine'in pencereden uzaklaştığını hissettiğimde aklımın kitabımdan uzaklaştığını fark ettim.

Yanımda oturdu, yakın değildi (oraya varıyorduk, ama birbirimize benzememizin onu korkuttuğunu düşündüm).

Resimleri karıştırdı, bir tanesini çıkardı ve bana gösterdi.

Güzel gözleri (gözlerimiz aynıydı ama yine de onunkiler daha güzeldi) benimkilere kaydı ve sessizce, "Sanırım bu, Sattie," dedi.

Sattie.

Bana hiç böyle hitap etmemişti. Evet, oraya varmak üzereydik.

Ona gülümsedim ve ani bir hareket yapmadım, sadece resme baktım.

Bu dünyanın gelinleri buket taşımazdı. Koridorda yürürken, gelin adayının dirseğinden başlayıp iki elinin üzerinden geçerek kadının dirseğine kadar uzanan ve onları birleştiren yaprak ve çiçeklerden oluşan bir çelenk taşırlardı.

Oldukça radikaldi.

Çok güzel olmasına rağmen Maxie'nin beğendiği benim seçimim olmazdı. Okalıptüs yaprakları, krem ve pembe tatlı güllerden yapılmış gibi görünüyordu ve dolgunluk vermek için bazı minik ponpon yeşil şeyler sıkıştırılmıştı.

"Bayıldım," diye fısıldadım. Dudakları kıvrıldı.

"Çizdiğin resmi daha çok seviyorum," dedim ona.

Bakışları şövaleye kaydı, sonra tekrar bana döndü ve utangaç bir ifadeyle, "İşim bittiğinde ister misin?" diye sordu.

"Bu dünyadaki en değerli varlığım olurdu." Bunu söyledim ve ciddiye dim.

Gözleri ısındı, yanakları pembeleşti ve her ikisini de görmek hem kaderin bir hediyesi hem de Derryman'ın Yedinci Kontu Edgar Dawes'tan daha fazla nefret etmek için bir lanetti.

Koridordan aceleci ayak sesleri geliyordu.

İkimiz de oraya baktık ve ön kapının açıldığını ve annemin "Bakın kedi içeri ne sürüklemiş!" diye seslendiğini duymadan hemen önce Carling'in sallanarak durduğunu gördük.

Dünyanın en gösterişli güzellik yarışmasının galibi gibi görünüyordu ve elinde dört devasa, tek tek kâğıda sarılmış, farklı renklerde süsenlerden oluşan dikenli sap demetleri taşıyordu.

"Sevgili Carling," diye selamladı. Carling kızardı.

Annem sıırttı.

"Bunları alabilir misin?" Çiçekleri uzattı. "Lütfen onları suya koyun. Biraz sonra saplarını kesip düzenlemek için aşağı ineceğim."

Ve işte oldu.

Bu Lady Corliss olayından çok hoşlanıyorum.

Sonra dramatik bir şekilde giganto şapkasını çıkardı ve neredeyse...

Loren'e çarpıyordu.

"Aman Tanrım!" Kitabımı bir kenara fırlatarak ağıladım.

Kanepeden atladım, boşluğa doğru koştum ve kendimi ona attım.

Başını kendime doğru çektim ve ona her şeyimi verdim.

Kolları beni sımsıkı sardı, ağzıma doğru hırladı ve tabii ki tüm bu nefislikle anında ısındı.

Belli belirsiz annemin dudak büktüğünü ve "Çocuklar"

diye mırıldandığını duydum. Ayrıca bir adamın

boğazını temizlediğini duydum.

Loren ağzını çekti. Surat

astım ve nefes nefese

kaldım.

Gitmeme izin verdi ama elimi tuttu ve beni koridorda sürüklemeye başladı.

"Geri döneceğiz," dedi.

"Bana aldırmayın," diye cevap verdi Maitland. "İyi olacağım, çünkü hayatım sadece bu dersi çalışmaktan ibaret oldu.

parkın *olağanüstü* resmi."

Maitland'ın bana göz kırptığını görmek için omzumun

üzerinden baktım. Sonra Loren beni çalışma odasına

çekti.

Beni etrafında

döndürdü. Vücuduna

çarptım. O da kapıyı

çarptı.

Tekrar başladık.

Tanrım, onu çok az

tanıyordum. Ama onu

özledim.

Ağzı benimkinden ayrılıp kulağıma gittiğinde ben masaya yaslanmışım, o da bana yaslanmıştı.

"Siktir," diye homurdandı.

"Neden durdun?" Dırdır ettim.

"Çünkü seni ilk olarak bir arabaya bindirmeyeceğim ve seni ilk olarak bir çalışma odasında bir davenportun üzerinde tutmayacağım."

Başını tuttum ve kendime çektim. Tekrar

öpüştük.

O bitirdi... tekrar.

"Selamına aşık olduğumu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum, sevgili kalbim, ama

konuşmalıyız." "Tamam," diye cevap verdim, ağzını kendime çektim ve onu tekrar

öptüm.

İnledi ve içime daha çok bastırdı. Ve

daha sert, eğer ne dediğimi anladıysan.

Nefis!

"Sevgilim" diye mırıldanarak başını

kaldırdı. "Maxie düğün çiçeklerimizi

seçti."

Tüketen lezzetinden yüzeye çıkmamı sağlayacak bir şekilde başını daha da uzaklaştırdı.

"Maxie?" diye sordu.

"Evet. Pembe ve kremalı tatlım ro-"

"Satrine, bu senin düğünün. Onun değil." "I-"

Başını iki yana salladı. "Götlük yapmıyorum. Kız kardeşini de dahil etmek istediğinden şüphem yok. Ve yapacağız da. Ama bu sahip olacağın tek düğün, bu yüzden ne *istiyorsan* onu yapmalısın."

"Aman Tanrım," diye söylendim. "Beni iki haftalığına terk ettiğin için sana kızgınken harika olmayı bırak."

ve beni öpmeyi bıraktığın için."

Sırıttı, içeri daldı, alt dudağımı ısırды, bu çok sıcaktı, mini bir orgazm yaşadım, sonra geri çekildi.

"Yine kendini geri çekiyorsun," diye yakındım. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Dünyanın sonu mu geliyor?"

Tekrar sıritti. "Bildığım kadarıyla değil."

"O zaman bekleyebilirler" diye mırıldanarak onu kendime çekmeye çalıştım.

Kaldırıldığımda haykırdım ve kığım babamın masasının kenarına dikildi, ama iyi nedenlerden dolayı değil.

Loren beni orada bıraktı ve bir sandalyenin arkasında durmaya başladı. Yeni pozisyonu karşısında gözlerimi kısmıştım.

"Ben bile yapamıyorum," dedim.

"İyi olmayı öğrenene kadar da öğrenemeyeceksin."

Islak bir battaniye gibi davranırken nasıl ateşli olabilirdi ki?

"Uyarı, Muhteşemlik Markisi, ben çok nadiren iyiyimdir."

İfadesi değişti, çok da küçük olmayan bir orgazm yaşadığımdan emindim ve sonra ifadesi yumuşadı.

"Konuşmamız gereken bir gelecek var, sevgilim."

Yarısını bile bilmiyordu ve beni öldüren şey, bunu asla bilemeyecek olmasıydı.

Çünkü büyük ihtimalle orada sıkışıp kalmıştım ve çok az tanıdığım bu harika adamla evlenmeye tamamen razıyım.

Ama ona asla ama asla gerçek benle ilgili bir şey söyleyemezdim.

Sadece muhtemelen bana inanmayacağı için değil, bunu yaparsam kendime ve anneme lanet edeceğim için. "Sanırım artık dinliyorum," diye homurdandım.

"İlgilenmem gereken iş Kral Noctorno'nun beni çağırmasıydı." "Dalga geçmek yok mu?"

"Şapşallık mı?" diye sordu.

"Küfredecektim," diye itiraf ettim.

"Benimleyken kendin olabilirsin, Satrine." Evet.

Doğru.

Bunu yapabilirim.

Satine.

"Kraldan gelen bir çağrı hakkında konuşabilir miyiz, benim ağzım bozuk değil?"

Başını salladı. "İşte bu yüzden ne yaptığımı söyleyemedim. Tor aradığında, bazen konuşmak istediği konular gizli olabiliyor."

"Doğru," diye fısıldadım.

Belalı, diye düşündüm.

"Bu seferki birkaç şey hakkındaydı, bunlardan biri de babandı."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Babam mı?"

Loren bir kez daha başını salladı. "Suçlarının niteliği, cüretkârlığı ve kapsamı nedeniyle yargıç bir kuş gönderdi."

Güncelleme: Telefonları ya da telgrafları yoktu, kuşları vardı. Posta güvercinleri gibi, ama onun yerine kuzgunlardı ve vurulmadıkları sürece mesajlarını iletmede neredeyse hiç başarısız olmadılar

savaş zamanında falan.

Bir güncelleme daha: Bunu bir kitaptan öğrenmiştim. Ayrıca modacı Madam Toussaint anneme "Benies'e bir kuş göndermemi ister misin?" diye sorduğunda da öğrenmiştim. Onların ipeğine *ihtiyacın var*. Firenze'den. *Muhteşemdir*. Buraya gelmesi belki altı hafta sürer, yani kuş siparişimizle birlikte geldikten sonra, bu yüzden on hafta diyeceğiz, ama buna çok değecek."

Ek güncelleme: İpek için bir kuş gönderdik.

Son güncelleme (şimdilik): Kuşların bana şarkı söylediğinden ve farelerin arkadaşım olduğundan bahsettiğimde Ansley'nin bana öyle bakmasının nedeni, bu dünyada hayvanların sizinle konuşuyor olmasıydı. Kuşlar. Kediler. Fareler. (Size söylemiştim! Burası gerçek hayatta Disney'di!) İlk başta annem ve benim başımıza bir sokak kedisi geldi. Maxie ile sokakta yürüyorduk. Çıldırıldı. Bu Maxine'i çıldırttı. Carling bize bir pastaneye kadar eşlik ediyordu. Hepimiz çıldırınca o da çıldırdı. Çok büyük bir şeydi.

Sonunda, bir oyun oynuyormuşuz gibi yapmak zorunda kaldık ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yuttular.

Bekle, bir güncelleme daha: Annem o kediye sahiplendi, çünkü kedi bizimle eve gelmek istedi.

Adı Bay Popplewell'di (Bay Popplewell'e göre). Kızıl ve biraz beyazdı. Annem onu tavuk ve balıkla doldurduğu için onu aldığımızdan beri en az beş kilo almıştı (ve başlangıçta ince değildi). Onunla birlikte uyurdu. Maxine'in üzerine titrerdi. Ve benimle kucaklaştı.

Çünkü, tahmin edersiniz ki, Maxine ve ben onu tavuk ve balıkla da doldurduk.

"Yargıç bir kuş mu gönderdi?" Ben sordum.

"Tor bir kuşu geri getirdi ve babanın mal varlığına erişimini dondurdu. Sen, annen, karar verdiğin herhangi bir temsilci dilediğinize erişebilirsiniz. Baban, belki de duruşması bitene kadar mal varlığıyla ilgili hiçbir karar veremez."

"Kutsal inek," diye nefes aldım.

Bu, Baba Olmayan Baba'nın neden harekete geçmediğini açıklıyor.

Loren gülümsedi. "Evet. Bu daha önce görülmemiş bir şey. Ama onunla buluşmaya gittiğimde Tor'un hâlâ kesinlikle hoşnutsuz olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle tahmin ediyorum," dedim. "Ama duruşması bitene kadar 'belki' derken neyi kastettiniz?" "Tor savunmasını bizzat dinlemek için buraya geliyor."

Kral, babam olmayan babamı yargılamaya mı geliyordu?

"Kutsal inek bin kere. Gerçekten mi?" diye sordum.

Loren'den daha fazla gülümseme ve baş sallama. "Onunla tanışacak mıyım?"

"Korkarım başka seçeneğiniz yok. O ve Cora Newton'a vardıktan sonra bizi akşam yemeğine bekliyor olacaklar."

Bu daha da iyi olmaya

devam etti! "Kraliçeyle de mi

tanışacağım?" "Kesinlikle."

Bu harikaydı!

"Sizce hapisteyken babamın mal varlığına erişimini donduracak mı?"

"Edindiğim izlenim, Tor'un soylularının ülkeyi yönetiyormuş ve istedikleri zaman istedikleri her şeyi herhangi bir sonuç olmaksızın herkese yapabilirlermiş gibi davranmalarından dolayı hayal kırıklığına uğradığı yönünde. Babası iyi bir adamdı, iyi bir kraldı ama gelenekçiydi. Krallığındaki akranlarının her zaman olduğu gibi gerçek bir cezasızlıkla hareket etmelerine izin verme eğilimindeydi. Tor ise çok

daha modern bir kral."

Vay

canına. Ne

kadar

güzel.

Loren sözlerine şöyle devam etti: "Ve açıklamasını ılımlı bir şekilde yapmak için elinden geleni yaptığını düşünüyor, ancak

Örneğin baban gibi. Bu yüzden bir örnek oluşturmaya çalışıyor." Hayatım boyunca gülümsememi durduramadım.

Loren geri verdi.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok, sevgilim. Ama babanın duruşmasından önce Tor'un ruh hali önemli ölçüde iyileşmezse ya da Derryman uygun bir savunma bulmazsa, korkarım işler onun için iyi görünmüyor."

"Güzel," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Ama...

"Bir dakika, siz insanların kafasını falan mı kesiyorsunuz?" diye sordum. "Artık değil," diye cevap verdi.

"*Bence* bu iyi."

Kıkırdadı.

"Tamam, bu *neredeyse* beni öpmeyi bırakmana değdi."

Çerçevesi garip bir şekilde kilitlendi ve gözleri benimkilere dikildi. Sonra dudakları "Sen olağanüstüsün" dedi.

Aww.

"Ne kadar güzel bir söz," diye karşılık verdim.

"Beni yanlış anladınız, Leydi Satrine Dawes yakında Copeland olacak. Pek çok kadın tanıdım, yakın ve uzak yerlere seyahat ettim ve *siz olağanüstüsünüz.*"

Vay anasını.

Kalbim yerinden fırladı, gözlerim ona kilitlendi ve durumum daha da karmaşık bir hal aldı. Çünkü bu adama aşık oluyordum.

Hızlı.

Çünkü bu adam inanılmazdı.

İnanılmaz.

"Harika olmayı bırak," diye uyardım, burnum sızlıyor, gözlerim bulanıklaşıyordu. "Seni özledim," dedi usulca.

"Müthiş oluyorsun," diye uyardım.

Bana nazik bir gülümseme verdi.

Hassas bir nefes aldım.

"Konuşacak daha çok şeyimiz var, sevgilim," diye paylaştı.

"Pekâlâ," dedim tereddütle, çünkü beni iyi anlamda karıştırıyordu, ki bu kötü bir şeydi. "Tor nişan ve düğün planlarımızdan haberdar. Babama haber göndermemin nedenlerinden biri de Düğünü geciktiren şey, Tor'un Derryman işini hepimizin Dalwin Kalesi'ne gidebilmesi için zamanında halletmek istemesiydi. O ve Cora düğüne katılacaklar."

"Yowza," diye cevap verdim.

"Bana da bir seçenek sundu ve bunu seninle tartışmam gerekiyor, çünkü bu seni de etkiliyor."

İlginç.

"O varlık mı?" diye sordum.

"Bana konseyinde bir koltuk teklif etti bile. O sadece benim kralım değil, onu bir dost olarak görüyorum ve o da benim için aynı şeyleri hissettiğini açıkça belirtti."

"Dünyamı sarsıyorsunuz, Majesteleri."

Başını salladı, ağzı seğirdi ve devam etti.

"Sanırım etrafında güvenilebileceği danışmanlara ihtiyacı var. İşini Bellebryn'de yapıyor.

yaşamak için zor bir yer olmayacaktır. Batı kıyısında ve orası çok güzel." Her yer güzelmiş gibi görünüyordu, bu yüzden ona inandım.

"P e k a l a ."

"Alternatif bir seçenek olarak, bana istediğim bir yerde büyükelçilik teklif etti.

Fleuridia, Lunwyn, hatta Korwahk, Airen ya da Wodell."

Babamın ofisinde bir küre vardı. Annem ve ben onu dikkatle incelemiştik.

Bu yüzden tüm bu yerlerin nerede olduğunu biliyordum (Lunwyn kuzeyde, Fleuridia güneyde, Korwahk çok güneyde, başka bir kıtada ve Airen ve Wodell Yeşil Deniz'in batısındaki Triton kıtasındaydı).

"İkisi de onurlu, haksız mıyım?" diye sordum.

"Kesinlikle." Başını salladı. "Büyük olanlar."

"Ne yapmak istiyorsun?" Sorguladım.

"Yirmi yıldır Fleuridian kırsalında تنها bir kulübede tıklıp kalmış değilim. Bu yüzden ne yapmak istediğinizi bilmeyi tercih ederim."

Şey...

Cehe

nnem

.

Ben de Fleuridian kırsalında gözlerden uzak bir kulübede sıkışıp kalmamıştım.

Aslında sadece iki ay önce annem, Keith, arkadaşım Holly ve ben bir tekne kiralamış ve Pleasant Gölü'nde mutlu bir gün geçirirken yüzmüş ve güneşlenmiştik.

"Bu senin işin olacak," diye

takıldım. "Bu senin hayatın

olacak," diye karşılık verdi.

"*Bizim hayatımız*," diye

düzelttim.

Ve işte o zaman oldu. Loren'in

bunu söylemesiyle başladı:

"Dürüst olmak gerekirse Satrine, ne yaptığım umurumda değil. Bunların hiçbirinin gerçek bir anlamı yok. Politika bizden binlerce yıl önce oynandı ve insanlar gerçek bir değişim görmeden binlerce yıl sonra da oynanacak. Bu yüzden bir önemi yok. Wodell'den başlayıp eve doğru yol alabiliriz. Mistikler'e ve dünyanın dört bir yanına gidebiliriz. Sen nasıl istersen. Ama Newton'a vardığında bir cevap isteyecektir."

"Dönüşünün sevincini yaşarken," diye başladım temkinli bir şekilde, "ağır konulara girmekten çekiniyorum tatlım. Ama bu oldukça karamsar bir bakış açısı ve bence belki de neden böyle bir bakış açısına sahip olduğunu tartışmalıyız."

"Bunu çürütebilir misiniz?" diye meydan okudu.

"Babamın mal varlığına erişimi şu anda dondurulmuş durumda çünkü yeni kral doğru ve yanlış önemsiyor."

Çenesini kapattı.

Ona başka bir örnek verdim.

"Babamın sahip olduğu faytonu sürmeyi öğrenmek istiyorum ve *sen* bana öğreteceksin çünkü senden önceki erkekler farklı düşünse bile, kadınların araba kullanabileceğini bildiğini tüm kalbimle biliyorum."

"Sitrine-"

"Birlikte vakit geçirebilir miyiz, sadece sen ve ben, lütfen?" Ne demek istediğini anlatmak için çalışma odasının etrafına göz gezdirdi.

"Geri döndüğüne göre annem seninle vakit geçirmek isteyecektir. Onun kızıyla evleniyorsun.

Birbirimizi tanımamız gerek. Onun da seni tanıması gerek. Maxine'in sana alışması gerek. Maitland neden burada bilmiyorum ama merhaba bile demedim. Şimdi benim için zamanı değil

size uzun vadede dünyanın iyi olduğuna dair bolca kanıt sağlayacaktır."

"Baban bir narsist ve yozlaşmış biriydi. Tüm hayatın boyunca bu kişilik kusurları yüzünden acı çektin. Ve karşıma geçip bana dünyanın iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Annem vardı," diye fısıldadım.

"Hayatının altı yılı," diye karşılık verdi. "Ve evet, hadi bir araya gelelim, sadece sen ve ben, bebekken ve sonrasında yarım on yıldan fazla bir süre boyunca annenin göğsünden sürgün edildiğin o yılları paylaşabilirsin. O dönem hakkında tek kelime etmedin ve neden etmediğini çok iyi bildiğimi hissediyorum."

Sürgün edilmediğim için bunu tartışmak zor olacağından yanlış anlamıştı.

Muhtemelen bu yüzden irkildim.

Bunu kaçırmadı ve "Kesinlikle" diye ısırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve çok daha nazik bir şekilde, "Bu benim ayıbımdı, sevgilim. Bundan asla bahsetmemeliydim. İstersen paylaşırın, istersen paylaşmazsın."

"Sadece sen ve ben vakit geçirebilir miyiz?" diyerek geçiştirdim. "Elbette tatlım," diye fısıldadı.

"Aklımın nerede olduğunu biliyorsun, Maxine'i de yeni geri aldım. Şu anda The Mystics'te olmak istemiyorum."

Mistikler, bu arada, doğruya doğru gidiyorlar. "Elbette."

"Tekrar öpüşmeye başlayabilir miyiz?"

Bana şefkatli bir bakış attı ve bana doğru ilerledi. Çenemi kavradı ve kibarca reddetti.

"Annen ve kız kardeşinle vakit geçirmem gerekiyor."

"Doğru."

"Ve Maitland tek başına asla uzun süre iyi değildir. Kolayca bela bulur." "O benim oturma odamda. Orada bulunacak bir sorun yok."

"Şimdiye kadar Maxine ile duvarları boyuyor olabilir." Yumuşak bir şekilde güldüm.

"Bana aldırma, sevgilim," dedi sessizce. "Yol yorgunuyum. Sana dönmek için acele ettim. Yarın kendim olacağım."

Tamamen yalan söylüyordu.

Gerçi "acele ettim" kısmı çok tatlıydı. "Tamam."

"Tamam," diye yanıtladı.

Gülümsedim ama o kadar endişeliydim ki, tam olarak bunu kastetmemiştim. Loren de aynısını yaptı.

Ama onunkini kastetmemesinin farklı bir nedeni olmasından korkuyordum.

Bölüm On Dört

Leydi Corliss Her Şeyi

Biliyor Loren

"Harika göğüsleri ve olağanüstü bir götü var ve sadece bunu paylaştığım için değil, aynı zamanda ilk gördüğümünden beri onu sık sık hayal ettiğim için gazabınızı lanetliyorum. Saçlarının ihtişamına soneler yazmak için defalarca harekete geçtim, ama neyse ki şiir dünyası için, bir tanesine başlayacak zamanım olmadı. Sizi gördüğü anda kollarınıza atılıyor ve dilini boğazınıza sokuyor. O tam bir mükemmellik. Ve şu anda sizin, ama iki aydan kısa bir süre sonra, ikinizden birinin nalları dikeceği güne kadar resmen sizin olacak. O yüzden burada oturup birini öldürmek istemiş gibi görünmenizden duyduğum şaşkınlığı ifade etmeme izin verin."

Loren bardağında yuvarladığı viskiyi geri attı ve Marlow durduktan sonra konuşmadı.

Ne yazık ki bu, Marlow'un yeniden başlaması anlamına geliyordu.

"Ve elin onun eteklerindeyken neden onunla birlikte olmadığına dair kafam daha da karıştı."

Sadece gözlerini arkadaşına çevirdi.

"Müstakbel eşim hakkında bu şekilde konuşmayı bıraktığınız için teşekkür ederim."

Marlow, "Ben de sana düşünceli bir pislik gibi davranmayı bırakıp bana sorunun ne olduğunu söylemen için teşekkür edeceğim," diye karşılık verdi. "Beş gündür Newton'dasın. Şehre varır varmaz Minerva'nın kendisi dirilmiş gibi onun evine koşun ve peşine düştün. Çalışma odasında onunla keyifli bir yarım saat geçirdiğini *umuyorum*. Daha sonra onunla, çekici annesiyle ve çekici kız kardeşiyle öğle yemeği yedik. Sonra o akşam Huxtable ve Soucott'a katılıp, mıknatısları zarlari kendi lehine zıplatan ve Huxtable'ın cüzdanından banknotları fırlatan şerefsiz bir oyun adamına meydan okumak için onunla samimi bir akşam yemeğinden yalvardın."

Loren boş bardağına kaşlarını çattı.

Marlow melemeye devam etti.

"Ertesi gün yine annesi ve kız kardeşinin eşliğinde parkta piknik yaparken nişan resmi olarak duyuruldu. Bütün gazetelere, muhtemelen üç ülkeye ulaştı. Kral düğüne geliyor, Tanrı aşkına. Ona özgürce kur yapabilirsin. Artık bir refakatçiye ihtiyacın yok. Aslında, onu evinize taşıyabilir, yatağınıza götürebilir ve düğününüz kadar yüzeye çıkmayabilirsiniz, ki açıkçası ben sizin yerinizde olsaydım, yapacağım şey bu olurdu. Ama eminim çok keyifli geçen o piknikten beri onun her davetini geri çevirdin ve onu bir kez bile görmedin.

Ancak, seni tanıdığımda benimle bu büyülü müessesede oturmak için zamanın var. Bir fahişe almaya niyetin yok. Yine de nişanlının kulaklarına burada oturduğunun ulaşmasını isteyebilirsin, böylece *senden* dilenmek için bir nedeni olur."

Külotlu, göğüslerini açıkta bırakan korseli, jartiyerli, çoraplı ve topuklu katırlı bir kadın kaşlarını kaldırarak yanından geçti.

Loren de başını boş bardağına doğru eğdi. Başını

salladı ve Marlow'a baktı.

Başını salladı. Bara

doğru ilerledi.

"Hediyeler gönderdim," diye mırıldandı Loren.

"Krallığımızdaki ikinci en zengin kadına, Cora'dan sonra, lanet kraliçemiz Gracious'a mı?" Marlow alay etti.

Loren dikkatini tekrar arkadaşına çevirdi.

"Lütfen bana bir iyilik yap ve siktir git."

"Uçurumun kenarındaydım, atlamaya hazırdım ve sen beni geri çektin." Loren dişlerini sıktı ve tekrar viski bardağına baktı.

"Hayatını mahvetme işine devam ettiğin açıkken iyiliğine karşılık vermeyeceğimi mi sanıyorsun?" Marlow itti.

"O benim için fazla iyi."

"Şu anda kanlı tahtın sekizinci sırasındasın." Kadın geldi ve viskiyi adamın önüne koydu.

Boş bardağını uzatırken ona bakmadı bile.

"Satrine için bunun bir önemi yok," dedi, sonra likörü dudaklarına götürdü ve sağlıklı bir doz geri attı.

"Hayır. Ama *sen*

biliyorsun." Loren

hiçbir şey söylemedi.

"İzinsiz olarak iki buçuk yıl boyunca o lanet ormandaydık. Sayımızın yarısı olan beş adamımızı ve henüz bir çocuk olan izcimizi kaybetmiştik. Faaliyetlerimizden kimsenin haberi yoktu ve eğer fark edilirse, asla ifşa etmeyeceğimize yemin etmiştik. Bizler teker teker öldürülen suikastçılardık. Birçok kez eve asla dönemeyeceğimi düşündüm, bu neredeyse bir mantra haline gelmişti. Sen de aynı şeyi düşünmediğini söylersen yalan söylemiş olursun. Bir kez bile bir eve girdiğimde bir kadının kollarına koşacağını düşünmedim. Ya da daha iyisi, durup aynı şeyin *sizin başınıza* gelmesini izlemeyi."

Loren biraz daha viski içti.

"Devam etmek zorundaydık. Eğer hepsini bulamazsak, Tor peşimizden daha fazlasını gönderemezdi. Kraliçe Aurora onun bir ölüm timi gönderdiğini öğrenirse, en büyük müttefikimizle ilişkilerimiz boka sarardı. Ve Frey'in Tor'un oyununu destekleyeceği gerçeği ne olursa olsun, o onların hükümdarı değildi. Ve *ejderhaları var*. Tor zor bir seçim yaptı. Başarmak zorundaydık. Halkımız ve onlarınki buna bağlıydı. Başardık Lore ve eve döndük. *Evinde ol. Ve mutlu ol.*"

"İnanıyorum ki kardeşim, sen de benim yanımdaydın ve dans eden zarlاریyla o oyunbaz adama meydan okuyordun," dedi.

"Benim de düğün çelengini seçen güzel bir kadını yok." Tekrar arkadaşına döndü.

"Karanlık çöktüğünde ne olacak?"

Marlow'un kaşları havaya kalktı. "Anladığım kadarıyla hayatının altı yılında ailesinden koparılmış, sonraki yirmi yıl boyunca da birkaç ihtiyacı bir yana, tek bir lüksü bile olmadan yaşamış. Karanlığı içine sindiremeyen bir kadın mı bu?"

"Hayatları boyunca ellerine kılıç almamış ya da bu diyara sadakatle eğilmemiş üyelerin bulunduğu bir konseyde elçi olamam ya da oturamam."

"O zaman Tor'a bunun senin için olmadığını

söyle. Aldırmayacaktır." "Bana ihtiyacı var."

"Tor inatçı kibriyle tüm Kuzey Toprakları'nı tek başına yönetebilir. Neyse ki biz asları için onu dengeleyecek Cora var." Marlow yaklaştı ve sesi alçaldı. "Tor'un sana ihtiyacı yok kardeşim. Ne

yaptığını biliyor. Ne verdiğini biliyor. Seni görevden almak için gözünü kırpmaz ve kim olduğun ve yaptıkların için sana sevgisini ve saygısını vermeye devam eder."

Loren viskisini tekrar bardağında döndürmeye başladı.

Ta ki Marlow, "Babanın bıraktığı görevi üstlen," diyene kadar. Loren,

"Sessiz ol," diye fısıldayarak uyardı.

"Tor, Ludlum'un dönemindeki operasyonları devam ettirmek istiyor, başlangıçta bu onun fikriydi.

Ve eminim ki sizi işe almaktan mutluluk duyacaktır. Muhtemelen sizden çok fazla şey istediğini bildiği için bunu önermemiştir."

Loren gözlerini kardeşine dikti. "Sessiz ol dedim."

"Tanrı aşkına, bunu zaten yapıyorsunuz. Kral arkanızda olsaydı yerel zabıtalarla çok daha az sorun yaşardınız."

"Yapabilir

misin-?" Bunu

hissetti.

Konuşmayı kesti.

Başını çevirdi.

Ve yaklaştıklarını gördüm.

"Çok hoş. Ben de bu gecenin sıkıcı geçeceğini sanıyordum," dedi Marlow.

Loren'in parmakları bardağın etrafında sıkıca kapandı.

Gelmeye devam ettiler.

Ve içinde bulunduğu ruh haliyle buna fazlasıyla hazırды.

* * * *

Satrine

Şarabımdan sağlıklı bir yudum aldım ve anneme "Demek geldiğimiz nokta bu" dedim.

Şarap kadehini yemek masasının üzerine, Bay Popplewell'in üzerine çökmüş, tıkindığı ton balığı kasesine çok yakın bir yere koydum ve sayarken parmaklarımı tutmak için ellerimi kaldırdım.

"Şüphesiz, bir aydan fazla bir süredir ne arayan ne de soran var,

işimin sonu geldi." Annem bardağını kaldırdı ve "Benimki de." dedi.

"Tüm arkadaşlarım, senin arkadaşların, ailemiz, Keith, Mary Teyze, çeşitli tanıdıklar, belki haber medyası, kesinlikle polis, ortadan kaybolduğumuz konusunda uyarıldı. Korktular, bize ne olduğunu anlamak için sayısız kaynak harcadılar, başımıza gelebileceklerden dehşete düştüler ve eğer sağlıklı ve mutlu bir şekilde geri dönersek, 'Paralel bir evrende çılgın ve tuhaf bir tatil geçirdik' diyemeyiz. Aman *Tanrım*! Bir ara sen de denemelisin. Aslında, neden ortadan kaybolduğumuza dair hiçbir mazeretimiz yok."

"Aynen öyle, kızım," diye onayladı annem ve bir yudum geri çekti.

"Babam muhtemelen o zümrütleri nakde çevirdi, tüm parayı şarap, kadınlar ve poker için kullandı ve muhtemelen bizi nasıl geri alacağını bulmaya çalışıyor, böylece bizi dolandırmaya ya da tekrar satmaya çalışabilir."

"Pislik," diye mırıldandı annem, ikimize de biraz daha şarap doldurmak için şişeye uzanırken.

"Buradaki cadılar neredeyse yeraltına çekilmiş durumda, bu yüzden bir tane bile bulamayız. Ama bulsak bile, ona ya da ona... burada cinsiyet ayrımı yok, millet, ne yapmalarını istediğimizi söyleyemeyiz."

"Evet," diye onayladı annem.

"İki evrende de yaratılmış en muhteşem adamla nişanlıyım ama onu çok az tanıyorum. Ve şimdi, bir

sebepten dolayı, benden kaçıyor."

"İtiraf etmeliyim ki," diye mırıldandı annem. "Bu çok garip."

"Kral ve kraliçeyle tanışacağız. Onlarla ve nişanlımla akşam yemeği yiyeceğim,

Tekrar etmekte fayda var, onu çok az tanıyorum ve o muhteşem, lanet olası sinir bozucu yüzünü hiç görmezsem onu daha iyi tanıyamam. Ve söz konusu muhteşem, az tanınan, delicesine sinir bozucu adamla olan düşünümeye geliyorlar."

"Bu konuda biraz heyecanlıyım bebeğim," dedi annem.

Gözlerinin içine baktım. "Eve gitmiyoruz, değil mi?"

Gözlerimin içine baktı, sarhoştı ama bir sonraki söylediğinde ciddi olmayacak kadar da sarhoş değildi.

"Kız kardeşin bu yolculuğa çıkamaz. Bizim dünyamızda kendini kaybeder. Biz de onu bırakamayız." "Evet," diye kabul ettim.

Bay Popplewell bir şeyler atıştırmayı bitirdi, yuvarlanarak bir şeyler yaptı, yani kâsesini masadan aşağı tekmeledi, sonra da yan yattı, şişko göbeği önündeki parlak tahtanın üzerinde parlıyordu.

Annem bunu hoşgörüyü izledi.

"Mmmrrrrm, teşekkür ederim, Mmmmmmmuuuummy," diye mırıldandı Bay Popplewell, sonra patisini yalamaya başladı.

Annem bana döndü.

"Beni bilirsin. Her şeyin bir nedeni olduğunu düşünürüm tatlım. Eğlenceli değildi ve evde olanlardan, değer verdiğimiz insanların nereye gittiğimizi bilmemesinden, asla öğrenememesinden nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Ve babandan katlanarak daha fazla nefret ediyorum çünkü buna o sebep oldu. Ama bence burada olmamız gerekiyordu. Buraya gelene kadar kimsesi olmayan Maxie için burada olmamız gerekiyordu. Ve bence *senin de* Loren için burada olman gerekiyordu."

Dudaklarımın arasından nefesimi üfledim ve "Pek sayılmaz" dedim.

Başını salladı, bir yudum aldı ve diğer eliyle uzanıp Bay Popplewell'in kulaklarının arkasını kaşıyarak mırıltısının daha da yükselmesini sağladı.

Sonra cevap verdi, "Bilmiyorum. O adamda bir şeyler var." "Nereden biliyorsun? Onu hiç görmüyorsun."

Tekrar ayık bir şekilde bana odaklandı ve şöyle dedi: "Bunu söyleyebilirim çünkü ben senin annemim. Bence sen şimdiye kadar yaratılmış en harika varlıksın. Ama yine de çuvalalayabilirsin. Hepimiz yapabiliriz. Biz de insanız. Ama ona göre yapamazsın. Sanki ona "Bir saniye bekle." diyecekmişsin gibi bakıyor. Bir koşu gidip dünyanın hala döndüğünden emin olmalıyım. Hemen döneceğim."

Ve işte yine o sıçrayan kalp. "Bana öyle bakmıyor."

"Sen benden çıktın. Seni bedenimden besledim. Sıyrılan dizlerini temizledim. Buraya gidemeyiz. O yüzden hızlıca söyleyeceğim. Hewantsinmylittlegirl's spants. *Kötü.*" "Anne!"

"Ama mesele bu değil."

"Eğer bu doğruysa, neden burada değil?"

Omuz silktili. "*Bana* bir erkeğin aklının nasıl çalıştığını mı soruyorsun?" Şarap kadehini fırlattı, şarabı neredeyse masaya döküyordu ve Bay Popplewell'i kesinlikle alarma geçirdi. "Bu duruma düşmemize en başta benim erkek seçimlerim neden oldu."

"Burada olmamızdan sen sorumlu değilsin."

Gözlerimi kaçırdı.

Bay Popplewell tekrar yerine oturdu. "Anne, bana bak."

Bana baktı ve şöyle dedi: "İyi olacağız. Paramız var. Birbirimize sahibiz. Ve

Şimdi Maxie var. Satrine'i severim. Kıç tekmeliyor ve şapka takıyor. Sen de kendine bu ismi verdin çünkü sana bu ismi vereceğimi söylemiştim ama baban sana Maxine demek istedi ve bu isim berbat olmaktan çok uzaktı, ben de bu ismi seçtim. Ama babanın yaptıkları yüzünden acı çeken pek çok insan var ve bu acı onları asla terk etmeyecek. Yok olup olmadığımız sorusu onlar için asla cevaplanmayacak. Ve ben onu seçtim. Yani yirmi dört yaşında yanlış adamı seçerek kötü bir seçim yaptığımı biliyorum. Ben ilk değilim, hiç değilim. Sonuncu da olmayacağım. Yine de çok ağır, bebeğim."

Evet, tamamen ağır.

"Anlıyorum anne," dedim nazikçe.

"Bu yüzden sana odaklanıyorum. Ben de Maxine'in hayatına yeterince şey girdiği gerçeğine odaklanıyorum, bizi önemseyen insanların bize ne olduğunu asla bilmemesi çok da iyi bir değiş tokuş değil. Ama o bizi anlıyor. Ve o mutlu. Dediğim gibi, sanırım burada olmamız gerekiyordu. Ama sonuçta buradayız.

Ve her zamanki gibi, yaptığımız şeyi yapıyoruz. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ve bunun için bizimle gurur duyuyorum." Ben de duydum.

"Seni seviyorum

anne." "Ben de

seni, kızım."

"Ama Leydi Corliss olmaktan ne kadar zevk aldığını söylemeyi unuttun," diye takıldım.

"Evet, guuuuuuuurrrrl, bundan biraz hoşlanıyorum."

Gülmeye başladım.

Durduğumda gülümsüyor olsa da gözleri ciddiye. "Korkuyor.

Kendine gelecektir."

"Bana korkacak bir adam gibi gelmiyor."

"Bazı insanlar için en korkutucu şey aşkı ve mutluluğu bulma olasılığıdır." "Onun da öyle olduğundan emin değilim."

"Annesi öldü, tatlım, ve kız kardeşi. Ansley bana on bir yaşına geldiğinde ikisini de kaybettiğini söyledi. Sen onun hayatındaki bir sonraki büyük ve önemli kadın olacaksın. Ben olsaydım, seni *korkunç* bulurdum."

Vay anasını.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Çok akıllısın, benim muhteşem anneciğim." "Leydi Corliss her şeyi bilir."

Tekrar gülmeye başladım.

Bu sefer annem benimle birlikte yaptı.

On Beşinci Bölüm

Gölgeler

Loren

Marlow, "Sanırım şu anda skor on ikiye on kardeşim, ne yazık ki senin lehine, ama ben kazanıyorum," dedi.

Doktor yan tarafındaki deriyi bir iğneyle deldiğinde Loren irkildi.

Sonra Marlow'a baktı, arkadaşının gözü çoktan şişmiş, neredeyse kapanmak üzereydi ama morarma çoktan başlamıştı. Yüzünü üstünkörü temizlemiş olmasına rağmen her iki burun deliği de kurumuş kanla kaplıydı. Üst dudağında da derin bir kesik vardı.

Loren çenesinde bir darbe aldığı yerde biraz sıcaklık hissetti ama hepsi bu kadardı.

Yan tarafındaki hançer yarası hariç.

Bu nedenle Loren, "Bu nasıl hesaplanıyor dostum?" diye sordu.

Marlow da kollarını göğsünde kavuştururken irkildi, ki birkaç vücut darbesi aldığı için bunu yapardı (düzeltme, Loren'in çenesindeki ısı o değildi, ikisi de vücut darbeleri almıştı, ancak görünmüyorlardı, bu yüzden sayılmadılar).

Marlow bunu "Yatağımda sırtüstü yatmıyorum" diyerek yaptı.

Loren içini çekti, çünkü bu durumda konuyu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Marlow alçak sesle, "Winnow Dupont bir sorun olacak," diyerek alay etmeyi bıraktı. Loren bir kez başını salladı ve "Winnow Dupont zaten bir sorun" diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Daha fazlasını söylemek üzereydi ki yatak odasının kapısı açıldı.

Marlow belini bükerek arkasına baktı ve Loren'in babasının granit gibi bir yüzle içeri girdiğini görmesine yetecek kadar yer açtı.

Lanet olsun.

Ansley kenara çekildi.

Ve işte Satrine, başının üzerinde bir pelerinin başlığı, kıvrımları omuzlarında büyüleyici bir şekilde duruyordu, pelerinin siyah kadifesinin geri kalanı yere kadar bir çarşaftı.

Aniden doğruldu, yüzünü buruşturdu ve doktor tısladı, "Kıpırdama!" Ansley ve Satrine yatağın ucunda durdular.

Nişanlısının gözleri doktorun çalışmasındaydı.

Babasının gözleri de ona dikilmişti.

Loren efendisine, "Bana onu aramadığını söyle," diye homurdandı.

"Bu akşamki dönüşünüzden sonra, eylemlerinizin sizi sevenlerin zihinlerinde ve duygularında yankı bulduğu gerçeğini tam olarak anlamadığınızı fark ettim. Bu nedenle takviye kuvvet aradım."

Dişlerini sıktı, iğne tekrar etini delerken bile bunu yapmamak için kendini zorladı, çekimin kesik iki tarafı birleştirdiğini hissetti ve dikkatini Satrine'e çevirdi.

"Sevgilim," diye seslendi.

Bakışlarını bu bakımlardan ona doğru kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

Bir şey olmadığını söylemek üzereydi ama yine engellendi.

Bu sefer Marlow tarafından.

"Genelevdeydik, gördün mü?"

Başını kardeşine doğru çevirdi ve ısırdı, "Marlow."

Marlow ona bakmadı bile.

"Viski içiyorduk. Birkaç hafta önce Lore'un *başka bir* genelevde vakit geçirdiğini bilmiyorduk..."

Daha da doğrulup, "Marlow, sessiz ol," diye kırptı.

"Ekselansları, kıpırdamayın," diye tersledi doktor.

Marlow Loren'i görmezden gelmeye devam etti.

"...kendine küçük bir bela getirmişti. Bunu kasıtlı olarak yaptı. Aynı müesseseye devam eden bir

arkadaşı vardı, onun favorisiydi ve orada oynamayı sevdikleri bir oyuna karıştı, buna şantaj demek daha uygun olur."

"Kardeşim, sessiz ol," diye emretti Loren, yine boşuna.

"Bu nedenle, bu arkadaş sevdiği ve yakında evleneceği kadını da kaybetti. Buradaki adamımız" -

Marlow elini Loren'e doğru uzattı- "bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini hissetti ve bunu yaptı.

Düzenli olarak yaptıkları dolandırıcılığa müdahale etmesinden pek memnun olmadılar ve bu akşam,

arkasındaki beyin, hoşnutsuzluğunu paylaşmak için bazı adamlar gönderdi. Ne yazık ki Marki'nin

bazı işleri yarım bırakmak gibi korkunç bir huyu var, özellikle de kötü adam bizim güzel cinsimizden

olduğunda ve bu gece bu ihmalin acısını çektik. Yine de, Lore'un benden daha fazla acı çektiğini

belirtmek isterim."

Satrine, Marlow konuşurken sözsüz bir şekilde ona bakıyordu ve o susunca da durmadı, bu

yüzden Loren onu tekrar çağırdı.

"Satrine, sevgilim, lütfen beni aşağıda bekle. Doktor işini tamamladıktan sonra terbiyeli bir

şekilde yanınıza geleceğim."

O konuşurken Satrine'in gözleri ona dikildi ve konuşmasını bitirdiğinde de gözlerini

ayırmadı. Uzun, ağır dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonra başını iki yana çevirdi ve yumuşak bir sesle, "Beyler, nişanlımla yalnız konuşabilir

miyim?" diye sordu.

"Elbette," diye homurdandı babası.

Marlow'un yüzü acıyla gerildi ama kısa bir selam verip "Leydim," derken yüzündeki buruşukluğu

bastırdı.

İki adam da gitti, Marlow arkalarından kapıyı kapattı.

Loren Satrine'e dönüp baktığında onun çoktan kendisine, daha doğrusu çıplak göğsüne baktığını

gördü.

Ağzını açtı ama yine engellendiği için şansının değişmediğini fark etti.

"Şunu açıklığa kavuşturmama izin verin," diye devam etti o yumuşak sesiyle, dikkati adamın

yüzüne yöneldi. "Bu gece bir genelevdeydin."

"Sevgili kalbim-"

"Ve birkaç hafta önce gittiğiniz *başka bir* genelevde kızdırdığınız haydutlar tarafından saldırıya

uğradınız."

"Satrine-"

"Ancak, bu gece, dün gece, ondan önceki gece, ondan önceki gece ve daha nicelerinde *olmadığın*

yer benim yakınımıdaki herhangi bir yerdi."

Doktor sempatik, kardeşçe bir homurtu çıkardı. Loren

sessizliğe gömüldü.

Hiçbir şey söylemedi.

Doktor artık dikilmiş olan yarasına alkol dökerken tıslayarak nefes aldı. Adam şişenin kapağını kapatıp bir kenara koydu ve Satrine'e baktı.

"Leydim, bu ricam uygunsuz bir zamanda geldi, farkındayım. Ancak bandaj konusunda bana yardımcı olabilirsiniz çok yardımcı olursunuz."

Hepsinin canı cehenneme.

Başını salladı, öne çıktı, pelerininin ön kıvrımlarını geriye attı ve ellerini kaldırarak saçındaki kukuletaı düşürdü.

Loren ayağa kalktı ve doktora bandajı karnının etrafına sarıp bağlamasında yardım etti.

Ka

pal Her zamanki gibi olağanüstü kokuyordu.

ı. Bu yapıldığında kadın hemen geri çekildi, doktor çantasını topladı ve eğilerek "İyi şanslar" diye fısıldadı. Sonra doğruldu ve Satrine'e şöyle dedi: "Eğer lütfedip iyiliğinizi kazanırsa, en azından bir hafta boyunca dinlenmesini sağlamanızı rica ediyorum. Yorucu bir şey olmasın. İyileşmenin yerleşmesine izin vermeli."

Loren onun başıyla onaylamamasını endişe verici buldu. Sadece onaylamak için çenesini eğdi.

Doktor gitti ve Loren ayağa kalktı.

"Sanırım dinlenmen gerektiğini söylediğini duydun,"

diye belirtti. Bu durumla sırtüstü yüzleşmiyordu.

Ayrıca buna göğsü açık bir şekilde karşı koymuyordu. Gövdesine aldığı darbelerin çoktan morarmaya başladığını biliyordu ama bilmese bile bakışlarının o bölgelere düşmesi ona bunu söylerdi.

Hızla soyunma odasındaki gardıroba doğru yürüdü, yeni bir gömlek aldı ve ona dönerken gömleği başına geçirdi.

Onu bıraktığı yerden kımıldamamıştı. Birkaç adım ötede durdu.

Ne diyeceğini bilemeden, çünkü onu çok iyi tanı mıyordu, bu nedenle yüzündeki garip boş ifadeyi nasıl okuyacağını bilmiyordu, sadece "Sweeting" diye fısıldadı.

"Bu arkadaşının sadece viskisini yudumlamak için gözde genelevine gitmiş olması umudunu yitirdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. Loren cevap vermedi.

"Anlıyorum," dedi, sesi yine yumuşaktı.

"Talihsizliği kendi başına getirmedi değil. Getirdi. Asıl büyük yanlış onların yaptıklarıydı.

Dolandırdıkları tek kişi o değildi, Satrine."

"Kendi çöküşünün mimarının gerçekten de arkadaşınız olduğunu anlamınıza sevindim," diye cevap verdi. "Şimdi, bu gece katıldığınız bu kuruluştaki görmeye niyetli olduğunuz başka alçakça maskaralıklar olup olmadığını bilmek istiyorum."

Buna da bir cevabı yoktu. En azından iyi bir cevap.

"Bir arkadaşım ile vakit geçiriyordum," diye homurdandı.

Adam onun yutkunmasını izledi, yüz ifadesinde dayanılmaz derecede trajik bir şey vardı ve sonra şöyle dedi: "Bildiğin gibi aristokrasiyle ilgili her şeyi bilmiyorum Loren. Ama anladığım bir şey varsa, o da senin görevinin bir varis yetiştirmek olduğudur."

Konuşmanın gidişatı hiç iyi değildi. Ona doğru bir adım attı.

Durur gibi yaparak aceleyle bir adım geri attı.

"Nasıl bir av olduğunuzu bilmediğinizi hayal bile edemiyorum, efendim," dedi. "Herhangi birine sahip olabilirsiniz

istediğın kadın."

"Ben hiçbir kadını istemiyorum. Seni istiyorum." "İstiyor musun?"

Boktan.

Ondan kaçma şeklini göz önüne alırsak, bu yerinde bir soruydu.

"Satrine, sevgilim-"

"Bir kadınla birlikte miydin?" diye fısıldadı.

"Hayır, değildim. Bu akşam orada bulunma amacım da bu değildi." Kaşları kalktı. "Bu akşam mı?"

Sikeyim.

Çok zekiydi ve çoğu zaman çekici olduğu halde sinir bozucu olabilmesi sinir bozucuydu.

"Katılmadığımı iddia edemem, aşkım, ama bu seninle tanışmadan önceydi. Sonra değil. Ve bir daha asla," diye söz verdi.

"Özlemiş görünüyorsunuz, Majesteleri," diye fısıldamaya devam etti, ama sözleri artık acı veriyordu. "Artık sana ihtiyacım yok."

Vücudunda, yanında, o gece aldığı her darbeye hissettiği acı, bu sözlerin içinde yarattığı acıyla kıyaslanamazdı.

"Babam bizimle ilişkisini kesse bile, geleceğimiz için ihtiyacımız olan tüm fonları temin etmeyi başardık. Artık benimle beni ve ailemi korumak için evlenmiyorsun. Ama daha da önemlisi, ben de artık *seninle* bu nedenlerin hiçbirini için evlenmiyorum."

Loren zihni bulanıklaşırken hareketsiz kaldı.

Onunla evlenmesinin sebebini anlamak dışında.

Onu.

"Çiçeklere karar verildi," diye paylaştı. "Benim elbisem, annemin elbisesi ve Maxine'in elbisesi şu anda hazırlanıyor. Menü belirlendi. Babamın duruşmasını bekliyoruz ve sonra Dalwin'e gidiyoruz. Ama gitmemize gerek yok."

Ona doğru bir adım daha attı ve "Satrine-" diye mırıldandı.

Görünüşe göre, o gece pek çok tam cümle kuramayan kadın, onun sözünü keserek geri çekildi.

"İstedğin şeye sahip olmanı

istiyorum." "Sana zaten söyledim, o

sensin." "Sen daha iyisini hak

ediyorsun."

"Senden daha iyisi yok."

"Şu anda bunu bilmiyorsun ama bu doğru değil. Seni benden uzak tutan her neyse, bu içgüdülerine güvenmeni ve senin için doğru olan kadını bulmanı tavsiye ediyorum."

Bu sözler endişe vericiydi ama şu anda önceliği olan başka bir sorunu vardı. Kadın eteklerini toplamış ve gitmeye hazırlanıyordu.

Takip etti.

Adam kadının açmakta olduğu kapıyı çarptı, kadın ona doğru döndü ve adam elini kadının başının yanındaki kapıda tuttu, vücudu ileriye doğru kaçmasını engelledi. Diğer elini ise pelerininin kıvrımlarına sokarak parmaklarını kadının beline doladı ve onu tamamen içine hapsetti.

"Lütfen geri çekilin," dedi boğazına doğru.

"Özür dilerim leydim, ama şu anda kaprislerime boyun eğmekten başka seçeneğiniz yok." Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı.

Amber ıssızlık içinde yüzüyor.

Buna o sebep oldu.

Midesi bulandı.

Bu nedenle, sonraki sözleri, gırtlaktan ve sefil bir şekilde, içinden kopup gelmiş gibiydi. "Gitmeme izin verme."

Dudakları aralandı.

"Elim kayıyor Satrine, bırakma beni." "Neye tutunuyorsun?"

"Bu dünyada iyi olan her şey üzerine."

Onun acı dolu soluğunu duydu ve karnına hafifçe dokunduğunu hissetti. "Loren."

"Sevgilim, sana eşlik etmek istemiyorum çünkü karanlık tarafından tüketilmeni istemiyorum."

"*Senin* karanlığın mı?"

"Gerçekten."

"Sen karanlık değilsin, tatlım."

"Asla bilemeyeceksin, çünkü içimde yaşayan gölgeleri sana asla söylemeyeceğim."

Bir elini adamın çenesine götürdü ve "Bebeğim" diye inledi.

Alnını onunkine yaklaştırdı ama gözlerindeki tutuşunu kaybetmedi. Ve hayatında ilk kez yalvardı.

"Gitmeme izin

verme." "Sen iyisin,

Loren."

Temaslarını kesmeden başını salladı.

"Ne kadar harika olduğunu nasıl göremezsin?" diye sordu.

"Seni istememin nedeninin bu olduğunu söylemek isterim. Doğru olmasa bile beni buna

inandırıyorsun. Ve belki de kısmen öyle. Çoğunlukla sen, annen ve hatta Maxine bana yaptığım

şeyleri neden yaptığımı hatırlatıyorsunuz. Ayrıca bana gücün hem cesur hem de nazik olabileceğini hatırlatıyorsunuz. Bana sönmeyen ışıklar olduğunu hatırlatıyorsunuz. Ve buna ihtiyacım var."

"O zaman senin olsun."

Lanet tanrılar adına.

Gözlerini kapadı ve alnını onun omzuna koydu. Kadın iki elini

de adamın boynunun yanlarına doladı.

"Umarım bunun bir parçası da beni... eninde sonunda baştan çıkarmak istemendir," diye şaka yaptı. Nefes aldı ve gözlerini yakalamak için başını kaldırdı.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Gülümsemesi titrekti ama oradaydı ve o da oradaydı.

Ayrıca artık gitmeye çalışmıyordu.

Loren'in rahatlamasına izin vermesinin tek nedeni de buydu.

"En azından o kesik iyileşmeye başlayana kadar, etin ve kanınla adaleti sağlamak için şehirde koşuşturmayacağına söz verebilir misin?" diye sordu.

"Karşılığında beni terk etmeyeceğine söz verersen sana bu sözü veririm."

"Seni bırakmayacağım bebeğim," diye fısıldadı.

"Bu geceyi kastediyorum. Yani

şimdi." Gözleri kocaman oldu.

Onu yanlış anladı.

"Hiç kuşkun olmasın, sevgilim, seninle çift olmayı çok istiyorum, ama bu gece olmayacak,

Çok fazla viski içtikten sonra, dayak yiyip içtiğimi söylemiyorum bile. Yine de uyurken yanımda olmanı istiyorum."

"İnsanlar konuşmayacak mı?"

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti, çünkü onlarca yıldır tecrit edilmişti ve bu nedenle dünyasının birçok yolunu bilmiyordu, ama annesi gönderildiğinde bir yetişkindi ve kesinlikle biliyordu.

Elbette bunu kızına açıklamıştır.

"Bekleyen ittifakımız gazetelerde ilan edildi," diye hatırlattı ona.

"Evet, Ansley sekreterinin hazırladığı taslağı bize gösterdiğinde annem ve ben ifadeleri onayladık." Belki de annesiyle bu konuyu konuşmamışlardı, çünkü ona söz veren o değildi, ama Maxine. Satrine'in bir ittifak kuracağını hiç düşünmemiş olabilirler.

Ve o zamandan beri çok şey olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu nedenle, onu eğitmek ona kalmıştı.

"Edep, size kur yaparken centilmence davranmamı gerektiriyor, ancak birlikteliğimiz resmiyet kazandığında, yani ilan edilip kamuoyuna açıklandığında, birlikte bir yaşamın tüm tezahürleriyle ne anlama geleceğini keşfetmekte özgürüz ve hatta teşvik ediliyoruz."

Yine kocaman gözler ve "Vay canına."

O akşam olanlardan sonra buna inanamadı ama dudaklarının seğirdiğini hissetti.

"Evet... *vay canına.*"

"Hızlı iyileşiyor musun?" diye sordu. İşte onun Satrine'i.

"İstiyorum."

Ona doğru eğildi ve sırtarak cevap verdi, "Mükemmel."

Ve işte kurtarışı.

Onun

kurtarıcısı.

Onun

Satrine'i.

On Altıncı Bölüm

Gevşek

Dudaklar

Loren

İlk başta Satrine'in hareket ettiğini hissetti.

Ve sonra yan tarafını oyan acı geldi.

Gözlerini açtı ve hâlâ gecenin karanlığını paylaşan bir karanlık gördü ama Satrine'in kıpır kıpır olduğunu hissetti.

"Rahat değil misin tatlım?" diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Tamam tatlım, neden bariyerlere ihtiyaç duyduğunu anlıyorum ama *sen* de korseyle uyumaya çalışıyorsun." Bunun üzerine uyandı.

"Bu elbiseyi çıkarmam lazım," diye bitirdi.

Günaha karşı koyma çabasıyla kıyafetleriyle uyumalarına karar vermişti. Bu nedenle, adam botlarını ve çoraplarını, kadın da terliklerini çıkarmıştı.

Ve üzerlerine yorgan çekilmiş olan yatak örtülerinin üzerindeydiler; bu örtüler, akşamın olağandışı soğuk olması durumunda genellikle ayak ucunda katlanmış olarak dururdu.

Her gün bu giysiyle işkence gördüğünü unutmuştu.

"Siz kadınların neden bu zımbırtıya katlandığınızı hiç anlamadım," dedi.

"Sana aşık olduğumu biliyordum."

Şaşkına dönen Loren'in elinden bir şey gelmiyordu ama sözlerinin içinden akıp gitmesine izin verdi; bu sözlerin ışığı uzun zamandır karanlık olan yerleri anlık ama parlak bir şekilde aydınlatıyordu.

Bunu, elini boynunun arkasındaki en üst düğmeye götürmeden önce yaptı.

Bir sonraki düğmeyi ilmeğinden kurtardı ve ardından, pratik bir kolaylıkla, parmaklarını aşağı doğru kaydırmak ve tüm düğmeleri tek seferde serbest bırakmak için parmaklarını tam olarak açtı.

Bunu başardıktan bir saniye sonra kadın ona karşı ürperdi ve "Belki de kıyafetlerimizi çıkarmamalıyız" dedi.

Karanlığa doğru sırttı ve ikisini de yorganın altından çekip ayağa kaldırdı.

Kadının elbisesinin ipeğinin hızla yere döküldüğünü duydu. Sonra onu döndürmek için kalçalarını kullandı ve sırtındaki saten bağcıkların uçlarını buldu. Onları çekiştirdi ve gevşetti, neyse ki ne yaptığını göremiyordu. Hissedebilmek yeterince kötüydü.

Korseyi başının üzerinden çekmesine izin vermek için geri çekildi, bu da onu vardiyasından başka bir şeyle bırakmayacaktı ve dikkatini pantolonunun düğmelerine çevirdi.

Onları da sadece şortu kalacak şekilde indirdi, sonra da kızın ötesine uzanarak tüm örtüleri geri çekti.

Bir elini kalçasına koyarak onu içeri yönlendirdi ve takip etti.

Kolaylıkla onu kollarının arasına aldı, ama bunun nedeni zaten oraya doğru gidiyor olmasıydı.

"Çok daha iyi," diye karar verdi.

Dudakları kıvrıldı, onu daha yakına çekti ve bacaklarını

birbirine doladı. Çok daha iyi, evet.

Ve çok daha tehlikeli.

Yine de parmakları kendini kızın yumuşak saçlarına dolanmış buldu.

Onun içinde eridi.

"Senin tarafın nasıl?" diye sordu

sessizce. "Yaşayacağım."

"Amaç sizi kesmelerine izin vermemek olmalı," diye alay etti.

"Onlar beş kişiydi ve biz sadece iki kişiydik. Size söz verebilirim leydim, denedim."

"Tamam, bu konuda konuşmayı bırakalım," diye karşılık verdi.

Onu sıktı ve güven verdi, "Onlar kabaydı. Holiganlar. Eğitim yoktu. Hiçbir zaman gerçek bir tehlike içinde olmadık. Karakterimde hissettiğini bildiğim kusurlara rağmen beni hâlâ istiyor olman hoşuma gidiyor, bu yüzden böyle durumlarda Marlow'la birlikte iyi çalıştığımızı paylaşarak kendimi nispeten güvende hissediyorum."

"Siz ikiniz bunu Lunwyn'de muhalifleri bastırırken mi öğrendiniz?" Loren dondu kaldı.

Tamamen.

"Uh-oh," diye fısıldadı.

"Bunu sana kim söyledi?" diye neredeyse havlayacaktı. "Tatlım-"

Yer değiştirdi, çenesini iki yanından kavradı, göremese de yüzünü kendisine doğru eğdi ve "Başın belada değil. Sana kızgın değilim. Ama kızgıyım. Ve bunu sana kim söylediye ona kızgıyım."

Ona cevap vermek yerine bahaneler uydurdu.

"Sanırım bunu seni biraz daha iyi tanıyayım ve belki de *bu gece* olduğu gibi bir şeyler olursa... umursayayım diye yapmış olabilir."

Tor'a gittiklerinde Marlow da yanında olduğuna göre, geriye sadece babası kalıyordu, tabii Middleton, Holton ya da Rycroft onu ziyarete gelmediyse, ki hiçbirinin yakın olmadığı düşünülürse, bu pek olası değildi.

Muhtemelen nişanlandığının duyurulması ve hepsinin onun düğününe katılacağını bilmeleri nedeniyle yakınlaşıyor olsalar da, hiçbirinin kaçırmayacağı bir şeydi bu.

Ve Ansley şüphesiz bunu belirttiği nedenlerden dolayı yaptı.

Ancak bu bilginin diyarın güvenliğini tehdit ettiği düşünüldüğünde, yine de yapılması gereken yanlış bir şeydi. "Bu son derece gizli bir bilgi Satrine, beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Hiçbir iz bırakmamak için çok uğraştık. Bunun için insanlar öldü. Olan oldu, aradan yıllar geçti ama olanlar Lunwyn hükümdarının bilgisi dahilinde değildi. Kendisi vefat etti. İyi bir kraliçeydi. Senden bile daha zekiymi, bu da onun tanıdığım tek kadın olduğu anlamına geliyor."

"Vay canına, teşekkürler," diye usulca araya girdi.

"Sevgilim, iltifatımı anladığına sevindim. Ancak ben son derece ciddiyim. Krallıklar, diğer krallıkların asker gönderip vatandaşlarına karışmasından asla ve özellikle de gizlice hoşlanmazlar."

"Evet, bunu görebiliyorum," diye kabul etti.

"Lunwyn ile aynı sınırı paylaşıyoruz. İyi ilişkilerimiz var. Her iki diyarın da yararına olan ticaret anlaşmaları. Eğer bir sorun çıkarsa, ki her zaman çıkar, ordularımız yan yana savaşır. Kral Viktor genç. Akıllı. İstikrarlı. Babası bu gezegendeki herkesten daha fazla şekilde doğuştan bir lider ve çok iyi bir adam. Annesi de neredeyse bir savaşçı ve en az annesi kadar kurnaz. Ama o hâlâ genç. Gençlik acelecilik anlamına gelebilir. Müttefikleri olarak bize güvenmeyi yeni öğreniyor ve-"

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarını onunkilere değdirmek için yukarı doğru itti. "*Anlıyorum*. Gevşek dudaklar gemileri batırır.

Duyuldunuz."

"Gevşek dudaklar gemileri batırır mı?" diye sordu ve kız bir şey söyleyemeden devam etti, "Bu çok zekice."

"Bir yere ayrılma dostum, bende onlardan milyon tane var." Kıkırdadı.

Ona daha da sokuldu ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Bunu yaptığında, bunun onların gecesi olacağını düşündü. Ona sahip olduktan sonra, uyumak için birbirlerine dolanacaklardı.

Aslında, bu onların hayatı olacaktı.

Karanlıkta ürktüğünde aralarında kıvranan bir bebek olabilirdi. Köpekler (sonunda daha iyi öğrenecek ve ayaklarının dibinde kalacak olan) onları aldıklarında.

Ama o anda, Satrine kollarındayken Loren, geleceği ne getirirse getirsin, onu Satrine'den ve geceleri yataklarından ayırmayacağına yemin etti.

Her gece onun yanında uyurdu.

Ölene kadar.

"Karanlık orada başladı, değil mi?" diye sordu göğsüne, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak. Boynunu eğdi ve yüzünü onun saçlarına bastırdı.

Orada, "Evet." diye itiraf etti.

"Hizmetin için teşekkür ederim, tatlım."

Kadının sözleri içinden geçerken yine hareketsiz kaldı.

Basit.

Anlamlı.

Kaybolmadan önce karanlıkta daha fazla ışık.

"Rica ederim, aşkım."

* * * *

Kadın ona doğru kaydı ve Loren gözlerini açtığında bu kez şafağın çekilmiş perdelerin arasından sızdığını gördü.

Ayrıca onu kokladı.

Onu hissetti.

Hâlâ tamamen onun içindeydi.

Ve ondan kalmasını istemekle aptallık ettiğini fark etti.

Satrine onun uyandığını hissetmiş gibi tekrar kıkırdandı, gerindi ve onun sabah hazırlığını hissetti.

Sonra (bilmeliydi), nazikçe de olsa... Saldırdı.

Adam sırtüstü yatıyordu, kadın adamın iyi tarafına doğru sarkmıştı, ağzı adamın ağzındaydı, eli göğsündeydi, göğüsleri bastırıyordu.

Ağzını onunkinden çekti ve "Sevgilim" diye uyardı.

Onunki bir uyarı değildi.

Bir ricaydı.

"Kendine zarar vermemen için yaratıcı olman gerekecek. Yaratıcı olduğunu biliyorum bebeğim. *Yaratıcı ol.*"

Eliyle yüzünün bir tarafını çerçeveledi, paylaştıkları ilk öpücükteki davranışından hem rahatlamış hem de memnun olmuştu, hayatın ve onu yaşamının annesinin açık olmaktan çekinmediği bir yönü vardı. Satrine seksten hiç korkmuyordu. Ve bu onun için bir sürpriz değildi. Corliss'le çok yakın, dürüst ve açık bir ilişkileri vardı.

Ancak, hayatı boyunca gözlerden uzak kaldığı için hâlâ bakireydi.

"Sitrine-"

Eli adamın karnında gezindi.

Adam onun bileğini yakaladı ve kıkırdadı. "Sevgilim, neyle oynadığını bilmiyorsun."

"Henüz hiçbir şeyle *oynamadım*."

Elini göğsüne doğru çekti. Ve sonra ciddileşti.

"Eğer dileğiniz buysa, sizi memnuniyetle serbest bırakacağım." "Bu benim dileğim ve bu iyiliğe memnuniyetle karşılık vereceğim."

Gözlerinin açıldığını hissetti.

Yüzünde, boynunda gezinmek için kendi yüzünü kullandı, sonra dikkatini göğsüne çevirdi.

"Tanrılar, ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, boğazından doğruca sikine giden huşu dolu, nefes nefese bir sesle.

Pekala.

Bu

kadar

yeter.

Onu sırtına aldı.

"Loren, yaran," diye tersledi.

"Sen iste aşkım, ben sana vereceğim," diye söz verdi.

Kızın bakışları ısındı.

Onun ağzını aldığı anda o güzelliği kaybetti. Sonra boynunu, göğsünü...

Vardiyasını yukarı iterek göğüslerinde epeyce zaman geçirdi.

Altında kıvranıyordu, parmakları saçlarına gömülmüştü, bu yüzden bir sonraki şey için hazır olduğunu biliyordu.

Dudaklarını kızın karnının dışı doğru kabaran güzel kısmında gezdirirken aynı zamanda külotunu bacaklarından aşağı çekti.

Onları tekmeledi.

Kalçalarını açtı.

Ve ağzıyla onun seksini aldı.

Şaftında hissettiği bir nefesi soludu, kıkırda hissettiği bir miyavladı ve bacaklarını omuzlarına attıktan sonra, onu boncuk haline getiren bir inilti çıkardı.

Ona karşı sallanıyordu, ahlaksız, terk edilmiş, tadı, sesleri, kokusu, tepkisi, hepsi hayal ettiğinden, umabileceğinden çok daha fazlaydı. Ve Satrine ile çok şey umabileceğini biliyordu.

Ve diline karşı doruğa ulaştığında, topukları etine saplandığında, parmakları saçlarını kavradığında, neredeyse kendisi de boşalıyordu.

Onu terk edene kadar yaladı ve ancak o zaman kendini onun üzerine çekti, ağırlığını yatakta bir önkolun üzerinde tutarak ona sıcaklığını verdi ve nefesi sabitlenirken boynunu kemirdi.

Ağzını onun kulağına doğru

kaydırdı. "Tamam mı?"

"Sen... o... ben bile... sen..."

Başını kaldırdı ve ona küstahça sırttı. "Yetenekli mi?"

"Bilmiyorum. Düşünme yeteneğim elimden alındı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Alt dudaklarını ısırıp, diliyle yatıştırdı, neden olduğu titremeyi emdi ve "Daha fazlası gelecek ve daha da iyi olacak" diye söz verdi.

"Oh oğlum."

Burunlarını okşadı, onu da yanına alarak sırt üstü yattı ve üzerlerinden kayan örtülere uzanarak vücutlarının üzerine çekti.

Kadın ona karşı ağır bir yükü ve adam, kadının hâlâ iyileşmekte olduğunu bile anlayarak kendinden memnun bir şekilde uzandı.

"Sıra sende mi?" diye sorması biraz zaman aldı.

Başladı ve ona bakmak için çenesini aşağı eğdi.

Ona bakıyordu ve gözlerindeki sıcaklık geri gelmişti. "Sen-" diye başladı.

"Sen bir eyalettesin," diye işaret etti.

İfadesinin doğruluğunu anlamak için kapaklara bakmasına gerek yoktu, bunu yaşıyordu.

"Durumum hafifleyecek."

"Bu durumu görmenin daha iyi bir yolu yok mu?"

Gereksiz olmasına rağmen teklifinin ne kadar çok istendiğini anlatırken onu kendine yaklaştırmak için yüzünü ona doğru çekmeye başladı ama kadın karşı koyarak onu yakından izledi.

"Beni inkar etmeyeceksin," dedi, sesinde merak vardı.

Yapmazdı. İsteddiği her şeyi, eğer verme gücü varsa, asla reddetmezdi.

Ama bu...

"Bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmemelisin, aşkım. Ben iyi olacağım. Bekleyebilirim."

"Beklemeni istemiyorum. Senin için başka bir şey istiyorum. Ve onu bana vereceksin." "Satrine-"

Eğildi ve dudaklarını adamın boğazına dokundurdu.

Yumuşak saçları adamın çenesine, göğsüne yayıldı ve adam sustu. Sonra aşağı kaydıp ve göğsünü öptü.

Daha sonra, onun kendisine yaptıklarını taklit ederek, meme uçlarından başlayıp karnından aşağı inerek, bandajının her iki yanında, üstünde ve altında bir yol izledi.

Ve sonra, şortunu çekip çıkardıktan sonra, taşaklarının dizleri gibi yukarı kalkmasını, kadının sikini avucunun içine almasını izledi.

Ve bir an bile tereddüt etmeden onu bütünüyle yuttu. Boğazının arkasını ve dudaklarının parmaklarına değdiğini hissetti.

Olağanüstü.

"Lanet olsun," diye homurdandı.

Gözlerini adama dikti, emdi, yaladı ve adam tecrübeli bir adamdı. Kontrolü bilen bir adamdı.

Ama bu onun kadınıydı.

Ona aşık oluyordu.

Ve ilk kez onun sikini emmişti.

Böylece gençliğinden beri yapmadığı bir şeyi yaptı. Kırdı.

Geri çekildi, dizlerinin üzerine çöktü, nazikçe saçlarını eline aldı, ona pozisyon verdi, kadın inledi

Kız başına gelecekleri hissettikçe zevk almaya başladı, ağzını adamın sikinin başına doğru açtı ve adam kızın yüzünü sikmeye başladı.

"Lanet olsun," diye inledi adam, kadının onu açıklıkla içine alışını izlerken. Tutunmak için kalçasını kavradı ve onun hamleleri boyunca emdi.

Loren elini uzatıp kızın vitesini yukarı çekti, böylece kızın tahrikleri emerken kıcının sallandığını görebiliyor, kızın ağzının verdiği zevki hissediyor ve o muhteşem kıcı ellerindeyken kızın amını avuçlamayı düşünüyordu.

Ve zaman yaklaştığında çekilmeye çalıştı.

Ama kalçalarını iki eliyle sıkıca kavradı, bu da onun çok büyük olacak olan orgazmını dünyayı sarsan bir orgazm haline getirdi.

Boşaldı, boşaldı ve ağzına *boşaldı*, içinden itti ve kadın hepsini açgözlülükle yuttu.

Her damlasını.

Onu kollarının altından yakalayıp, "Buraya gel" diye homurdanarak yukarı sürüklediğinde neredeyse iyileşmemişti.

Başka seçeneği yoktu. Oradaydı.

Kadın üzerindeyken sırt üstü düştü.

Acının böğrüne saplandığını, bağcıkların etini çekiştirdiğini hissetti ama umurunda bile değildi. O yaptı.

"Loren! Yaran."

"Bana bak," diye emretti Satrine'in bile tereddüt etmediği bir ses tonuyla. Gözlerini ona dikti.

"Sen mükemmelsin," diye ilan etti.

"Bebeğim," diye nefes aldı, bakışları yumuşamıştı. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı.

"Mükemmel," diye karar verdi.

İşte o zaman vücudu onun üzerinde yumuşadı ve "Sen de öylesin" dedi.

Cevap vermedi, sadece elini yüzüne doğru kaldırdı, böylece başparmağını bu sözleri söyleyen dudakların üzerinde gezdirebildi.

Onları konuştular ve onlara inandılar.

"Bu çok fazlaydı, şey... çok muydu?"

Kadının ne sorduğunu bilmiyordu, o yüzden tahmin etti. "Benim tohumumdan mı?"

Başını salladı.

"Çok fazlaydı," diye onayladı. "Doruk noktam tamdı."

"Tamam, bu iyi."

"Bu çok iyi."

Ona çekingen bir şekilde

gülümsedi. Kahretsin,

öyleydi.

O mükemmeldi.

Ve onunki.
Hepsi onun.

Kolları onun etrafında daha da sıkılaştı.

"Bu kadarını almakta bir sakınca görmedin mi?" diye sordu.

"Çok sıcaktı," diye cevap verdi. "Gelmeye devam ettin ve bu beni...." hissettirdi.

"Güçlü mü?" diye bitirdi onun yerine.

Kız burnunu sevimli bir şekilde kıvrarak onayladı.

"Uzun zaman oldu," dedi ona.

"Doğru, elbette. Pent up, eminim."

"Aslında bir bakıma öyle, çünkü seninle tanıştığım günden beri her gece ve bazı sabahlar seni

düşünerek kendime bakıyorum."

Gözleri büyüdü.

Ona sıırıttı. "Gerçek çok daha iyi, oldukça şaşırtıcı." "Harika," diye fısıldadı.

"Açıkçası, beni yüzüne doğru iterken izliyordu, dönüşümlü olarak çok güzel kıcına dikkat ediyordu."

"Hmm..."

"Bununla birlikte, çoğunlukla sakso çekme konusunda kusursuz

olduğun içindi." Bacakları kaymaya başladı.

Bu da onun sözel uyaranlara tepki verdiği

anlamına geliyordu. Aynı şeyi fiziksel olarak

da yaptığını zaten biliyordu. Loren bir elini

onun kıcında gezdirdi.

Titredi. Ve işte

oradaydı.

"Başka bir işim vardı, sevgilim. İzleyemedim," dedi sessizce. "Aman Tanrım,"

diye nefes aldı, onun üzerinde daha da kıvranıyordu.

Bu sefer ona verdiği sıırıttı farklıydı. "Eğil

ama kalçalarımaya yaslan," diye emretti.

"Loren, senin tarafına."

Elini kaydırdı... ve içeri.

Gözleri yarıya indi, başı geriye eğildi ve dudakları aralandı.

"Kalçalarımaya sarıl aşkım, güven bana, iyi olacağım."

Sağ dizinin Loren'in yan tarafını sıyırmamasına dikkat ederek onun

kalçalarına oturdu. Loren parmaklarını oynattı.

Ve bu sefer, izledim.

On Yedinci Bölüm

Loren'i

Paylaş

mak

Kış bahçesindeki kahvaltı masasında onun karşısında oturmuş, güneş ışınları saçlarını yaldızlıyor, yüzü pencerelere dönük, banyo yapan kuşları izliyordu.

Adam giyinikti ama kadın onun sabahlığına sarınmıştı. Onun için çok büyüktü. Ama daha bir gün önce giydiği elbisenin düğmelerini iliklemeyi reddettiği için şimdilik ellerinde sadece bu vardı. Corliss'e, hizmetçisini, giysilerini ve tuvaletini kendi evine göndermesini, böylece güne zinde başlayıp orada hazırlık yapabileceğini söylemişti.

Daha da önemlisi, bu aynı zamanda onu daha uzun süre elinde tutabileceği anlamına geliyordu.

"Beni izlemeyi bırak," dedi pencereye. "Bu gülünç derecede romantik. Şurada bir su birikintisinin içinde eriyorum."

Adam sırtarak kahve fincanına baktı, bir yudum alırken dikkati fincanın kenarından kadının üzerindeydi. Kadın bu sırada döndü, adamın hareketlerini izledi ve bakışları bir kez daha ısındı.

"Sen yürüyen, konuşan, yiyen, kahve içen, seks tanrısı bir aşk romanı kahramanısın," diye homurdandı.

"Böyle düşünmene sevindim, ancak bunun neden seni kötü bir ruh haline soktuğunu anlamış değilim," diyerek fincanını tabağına geri koydu.

"Sakatlığın nedeniyle seni masanın üzerinden atlayamam, nedeni bu," diye açıkladı. Adam kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah yaratıcılığımı kanıtlamadım mı?"

"Dizlerinin üzerinde olduğun kısım dikişlerini yırtabilirdi." Verdiği yanıtın tonundan artık çok ciddi olduğu anlaşılıyordu. "Tekrar söylüyorum sevgilim, ben iyiyim," dedi aynı tonda.

"Kızdırdığın bu genelev kadını hakkında ne kadar endişelenmeliyim?" diye sordu. Ve işte oldu.

"Hiç endişelenmemelisin."

"Loren-"

Yumurtalarını yemek için çatalını eline aldı ve "Artık onun bu konuda bir şeyler yapma niyetiyle kötü niyet beslediğinin farkındayım ve bu nedenle gelecekte hazırlıklı olacağım" dedi.

"Gerçekte ne oldu?"

Başı tabağına doğru hafifçe eğikti ve bakışlarını ona doğru kaldırdığında da öyle kalmaya devam etti. "Aman Tanrım," dedi onun gözlerini yakaladığında. "O kadar kötü mü?"

Yumurtadan bir ısırık aldı, çiğnedi, yutkundu ve cevap verdi: "Bir açıklama yaptım diyelim, ama görünüşe göre yeterince büyük bir açıklama değil."

"Annem bana onu koruyan kötü adama ne yaptığını anlattı." Loren hareketsiz kaldı.

"Sorun yok tatlım," diye güvence verdi. "O adam anneme çok sert davrandı ve... şey..."

Loren gözleriyle onu sabit tuttu.

Eğer paylaşıyorlarsa -ki bu nihayet aralarında derinlik ve dürüstlikle başlamıştı ve Loren'e göre artık durmak yoktu- o da paylaşıacaktı.

"Maxine'e şiddet uygula," diye fısıldadı. Sonra hızla, muhtemelen onun bu sözlerle verdiği tepkiyi görerek ve hatta belki de hissederek, "O çok ölü. Onu bu halesiz getirdiniz."

"Belki de bu işe daha fazla zaman ayırmalıydım," diye mırıldandı sosislerini keserken. Kadın şaşkın bir kıkırdama çıkardı ve adam dikkatini ona geri verdi.

Elini yüzünün önünde salladı, tamamen tabağına kaydı, kahvesine uzandı (onun gibi kahvaltısıyla birlikte içmesi sürpriz oldu, bir hanımefendi için alışılmadık bir şeydi, genelde çay içerlerdi) ve "Biliyorum, biliyorum. Birini öldürmüş olmanızın komik olduğunu düşünmemeliydim. Ama esir kadınların başında nöbet tutan, yıkanmalarına, doğru dürüst yemek yemelerine ve söylemeye gerek yok, geri kalan her şeye izin vermeyen bir adam için vicdan azabı duyamam."

"Benzer bir adalet duygusunu paylaşıyoruz," diye belirtti. Satrine bu kez gözleriyle onu işaret etti.

O da aynı fikirde, "Kesinlikle öyle."

Kadın ona bunu verdiğinde Loren bir karar verdi, çatalını yere bıraktı ve sandalyesinde doğruldu.

"Winnow Dupont, haraç düzenini yürüten genelevin madamı, hayatları mahvetti. Nasıl Frank olmamı ister misin?"

"Olabildiğince açık sözlü ol," diye davet etti. Adam onun davetini kabul etti.

"Farrell belki de bir anlık zayıflığına yenik düştü, ne olursa olsun kötü davrandı. Bir gözdesi vardı ve orada bulunma amacının nikahından önce ona veda etmek olduğunu söyledi."

Kadın sözünü kesmek için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. Sonra devam etti.

"Katılıyorum. Bunu bir kafede de yapabilirdi. Ama yapmadı. Ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Sorumluluk ona ait. Ancak bu senaryoda Dupont'un açgözlülüğü yüzünden sadece bir değil iki kalp kırıldı. Bir de diğerleri var. Bazıları eşlerine sadakatsizlik etmemeliydi. Kimseyi ilgilendirmeyen eğilimleri olanlar. Onları, tepki verebilecek konumda olan ve bu konuda bir şeyler yapabilecek güce sahip insanların işi haline getirdi. Erkekler eşlerini, aşklarını kaybettiler, ama aynı zamanda işlerini, statülerini, itibarlarını ve biraz da paralarını kaybettiler. Bir erkeğin zevkini nasıl bulduğuna dair hiçbir yargı taşımıyorum. Ne yazık ki başkaları öyle düşünüyor. Eğer bağlanmaktan, başka bir erkeğin eşlik etmesinden ya da bir kadının kontrolü ele almasından hoşlanıyorsa, bu benim için hiçbir şey ifade etmez. Ama erkekler utanç içinde kaçıp gittiler ve en azından biri kendi canına kıydı, çünkü bu başkaları için bir şey ifade ediyor."

"Kendi canına mı kıydı?" Loren başını salladı.

Satrine, yumurtalarını öfkeyle bıçaklamadan önce bunun yerleşmesine izin verdi ve "Polis bu planı çökertmeye dahil mi?" diye sordu.

"Polis" kelimesini biliyordu, sadece bu şekilde kullanıldığını hiç duymamıştı.

Zabıtalrı ve zabıtalrı vardı. Eğer argoya indirgenirse bu bobby ya da copper olurdu.

Fiil polisti, isim değil.

Bu, hayatı boyunca çevresinin korkunç derecede küçük olması nedeniyle dili beklenmedik bir şekilde nasıl kullandığının bir başka göstergesi olduğundan, bu konuda yorum yapmadı.

"Evet. Anladığım kadarıyla Dupont şu anda kendi duruşmasını bekliyor. Ama hapiste bile

insanlar entrikalar çevirebilir ve emirler verebilir. Kazandığı parayla epeyce sadakat satın alabilir."

Lokmasını yuttu ve sordu, "Marlow'un söylediği doğru mu? Kadın olduğu için bu işi yarım bıraktığın doğru mu?"

"Sevgilim, o gece benimle yüzleşen diğerlerinin etkisiz hale getirildiğini söylediğimde sanırım şimdi anlıyorsundur. Yani evet, bir kadına bunu yapmanın sınırını çiziyorum."

"Bu çok tatlı," diye fısıldadı.

Adam ona gülümsedi.

"Ve tamamen dar görüşlü."

Kaşlarını çattı.

Bir yumurta daha kırdı ve ağzına atmadan önce, "Onu etkisiz hale getirmeliyiz," dedi. "Biz mi?" diye sorarken sesi tehlikeliydi.

Yutkundu, ağzını açtı ve... "Çok iyi!" Ansley içeri girdi.

İkisi de ona doğru döndü ve Loren'in babasının doğrudan Satrine'e gidip eğilmesini ve başının yanından öpmesini izlediler.

"Sevgili kızım, günaydın," dedi. Loren'e döndü. "Oğlum, bu sabah iyi görünüyorsun. Çok iyi. Düşünüyorum."

Loren cevap veremeden Ansley döndü ve büfenin üzerindeki örtülü tabaklara yöneldi.

"Ekselansları, ben-" Satrine söze başladı ve Loren onun yanaklarındaki pembeliği fark etti. ve bunun Loren'in daha önceki yaratıcılığına nasıl gönderme yaptığı hakkındaydı.

Ansley yumurtaları kaşıkladı ve "Altı aydır, belki de bir yıldır güne yaptığım en iyi başlangıç bu. Kahvaltı masamda sevdiğim iki insanla karşılaşmak."

Satrine'in gözleri ona döndü, yanakları daha da pembeleşti ama Loren onların şimdi başka bir nedenden dolayı böyle olduklarını hissetti.

İğrenç bir babası vardı. Ve

şimdi Ansley vardı.

Ansley tabağını bitirip onlarla birlikte yuvarlak masaya otururken Loren bu bilgiden memnun bir şekilde yerleşti.

Satrine ona, "Bu söylediğin çok hoş bir şey," dedi.

Ansley kahve fincanına uzandı, bakışları Satrine'in üzerindeydi.

"Benim olan oğlumun ve yakında sizin de olacak ve ben bunu paylaşmaktan keyif alıyorum."

Loren, babası Satrine'le ilgili olsa bile, bu sözün kısmen Loren'i hedef aldığından şüpheleniyordu.

Bir sonraki kesinlikle şuydu.

"Bu yüzden umarım Loren, bizim zaten sahip olduğumuz mülkleri satın alma yoluna gitmez; böylece ikiniz de *evlerinizde* oturabilir ve gelecekte birbirimize yakın olduğumuzda bana eşlik edebilirsiniz."

"Ve bu daha da güzel," diye cevap verdi.

Ansley kahve doldurdu. "Gösterdiğin sabır ve sadakat beni daha da memnun etti canım, ama umarım bu masadaki biri dün gece dersini almıştır."

Loren içini çekti, arkasına yaslandı ve kendi fincanına uzandı.

"Elimden geleni yaptım," diye cıvıladı Satrine, ona bakıp göz kırparak. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Ansley, "Evlat, aramızda bir hanımefendi var," diye uyardı.

"Baba, niyetim sadece benim pis ağzımdan hoşlanmakla kalmıyor, onun da kendine ait bir ağzı var ki, benim çok daha fazla hoşlandığımı söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Satrine bir lokma sosis yerken boğuldu.

"Aman Tanrım," diye inledi Ansley.

Şimdi Loren sırtıyordu.

"Yine de, Satrine'in benimle hizmetimin bilgisiyle ne kadar cömert olduğunu paylaşmasından hoşlanmadım."

"Loren." Satrine şimdi öğüt veriyordu ve haklıydı.

Bu kahvaltı masasında konuşulacak bir konu değildi ve babasıyla arasında kalmalıydı. Ya da dün durum böyleydi.

Artık onlarındı, bu yüzden bu tür şeylere katlanmayı öğrenmesi gerekiyordu, çünkü babası ve o bunu sık sık yapıyorlardı.

"Nişanlın dün gece yanına koştu mu?" Ansley sordu. Loren bunun nereye varacağını biliyordu ve cevap vermemeyi tercih etti.

"Şu anda bizimle mi oturuyor, masamızı mı şerefendiriyor?" Ansley devam etti.

Loren nişanlısına şöyle bir baktı ve onun kahve fincanına bakarak sırtıttığını gördü. O da nereye gittiğini biliyordu.

Ansley, "Keşke yetişkinliklerinde de senin aptal olduğunu düşünen çocukların olsaydı," diye teklifte bulundu. "Senin aptal olduğunu düşünmüyorum," diye karşılık verdi Loren.

"Sadece koca bir ağzın olduğunu düşünüyorum."

"İyileştiniz. Sen kendinsin. Satrine burada." Ansley kanıtları anlattı. "Ne yaptığımı bildiğimi kabul edeceğin bir gün gelecek. Umarım o gün ben hâlâ nefes alırken gelir."

"Ve ne yaptığını bilmediğini asla iddia etmedim," diye karşılık verdi Loren. "Sen tanıdığım en bilge adamsın ve benim için her zaman öyle olacağını bildiğim bir şekilde öylesin. Bu demek değil ki, çocukluğumdan beri senin böyle olman fevkalade sinir bozucu değildi."

Sözlerini bitirdiğinde babasının yüzü sıcak, ağzı yumuşaktı.

Ama konuşan Satrine'di.

"Siz ikiniz inanılmaz tatlısınız."

O zaman her iki Copeland erkeği de ona gülümsedi.

Ama yine öldüler ve bir kadının buyurgan "Yapma!" sesini duyduklarında hepsi gerildi. Yapma... yapma. Hayır. Hayır. Hayır. *Artık inkar edilmeyeceğim!"*

Derken, başında Satrine'in taktığı şapkalardan daha büyük bir şapka, vücudunu saran ağır bir seyahat kıyafeti ve tamamı siyahlar içinde, babası yaşında bir kadın kapıda durdu.

"Bir bakıma" kısmı, Eaton'a siyah bir şemsiyenin sapıyla vuruyor olmasıydı. Ansley ayağa kalktı ve ona döndü.

Loren ve Satrine de onu takip etti.

Ansley, "Mary, hemen kes şunu," diye bağırdı.

Eaton'a saldırmayı bıraktı ve Loren'in babasıyla yüzleşti.

"Ben asla, Ansley Copeland!" diye haykırdı. "Neredeyse kuşlar tarafından bana iletilen mesajlarının altında *gömüldüm*, senin eşsiz tarzınla, bu tarz acı verici bir noktaya kadar kibarlıktır, ki bu benim için *her zaman imkansız* olan bir beceridir. Konuyu dağıtıyorum! Görünüşe *bakılırsa* dünya *tepetaklak* olmuşken bana *kendi işime bakmamı* son derece nezaketle söyleyen mesajlar!"

Bitirdiğinde neredeyse bağıırıyordu.

Ama kimse bir şey söyleyemedi çünkü onun işi bitmemişti.

"Yirmi altı yıl önce size yeğenime yaklaşmanızı kim tavsiye etti?" Kendini göstermek için şemsiyesinin sapını salladı. "*Ben*. Ve kim bir kuş aldı ve sözleşmenin gelmeyeceği haberini verdi?"

meyvesi." Öne doğru eğildi. "*Ben değil.* Bana gelen kuşlar tamamen başka bir şey söylüyordu! Şimdi, bu *Satrine*'in kim olduğunu ve ne halt olduğunu bilmek istiyorum..." Gözleri Ansley'in ötesine geçti ve "Tanrılar adına," diye fısıldadı.

"Mary Teyze?" Satrine tereddütle sordu.

Longdon Baronesi Mary Livingstone şemsiyesini bıraktı, bileğinde asılı duran büyük çantayı açtı, dantelden yapılmış neredeyse aynı büyüklükte bir yelpaze çıkardı, çevirerek açtı, kendini yelpazeledi, tüm bunları yaparken dramatik bir şekilde sarsıldı ve "Brigid adına! Morigan adına! Cerdwin adına! Şanlı tanrılar bir mucize yarattı."

"Mary, sakın ol. Bu Maxine değil," diye kestirip attı Ansley. "Bu Satrine. Maxine'in ikizi."

Mary doğruldu.

"Onun neyi?"

"Edgar ikizlerden nefret ederdi," dedi Ansley ona. "Onu doğar doğmaz uzaklara gönderdi. Ve Maxine'e zarar vermekten sorumlu olduğu için Corliss'in ölümünü tezgahladı. Ondan sonra ikisini de uzaklara gönderdi. Hikaye uzun. Korkunç. Ve sizinle daha sonra paylaşacağım. Satrine bunu yaşadı. Bunu öğrenen herkesle birlikte yaşamasına gerek yok."

"Edgar ikizlerden nefret mi ederdi?" diye sordu

nefes nefese. Loren Satrine'e baktı ve onun

ölümcül derecede solgun olduğunu gördü.

"Caylek adına!" Mary tükürdü ve Loren dikkatini tekrar ona verdi. "O kötü bir tohumdu. Ben de daha çocuktum ama yine de annesine söyledim. 'Bunu boğ, o kötü bir tohum' dedim. Yaptı mı? Hayır."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Satrine. Yapmak için kötü bir

seçimdi.

Mary'nin dikkatini tekrar çekmeyi başardı.

Bunun üzerine Mary ona doğru yürüdü, kadın ufak tefek olduğu için elini yukarı kaldırdı, Satrine'in çenesini kavradı ve bir o yana bir bu yana sürükledi.

"Harika bir güzellik. Annen gibi. Baban da çok yakışıklıydı. Ne yazık ki, alçak herif bir düzenbazın ruhuyla doğmuş." Satrine'in gitmesine izin verdi ama konuşmayı kesmedi. "Seni uzaklara göndermesine şaşırmadım, yine de senin iyiliğin için üzgünüm. Ama *onun* etrafında olmak zorunda kalmaktan kurtuldun ve şu anda ne demek istediğimi anladığımı söyleyebilirim."

Satrine'in bunu onaylamasını beklemedi.

Ansley'e döndü ve sözlerini bitirdi.

"Muhtemelen ikizlerden nefret etmiyordu. Muhtemelen kendi zevkine hizmet etmediği sürece her konuda eli sıkı olduğu içindi. Uçsuz bucaksız servetine bir çocuk yetiyordu ama *iki* çocuk? Corliss'in onu aldığı anda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Yine de, aklına estiğinde bir yılanın bile aklını çelebilecek esrarengiz bir yeteneği vardı."

"Vay canına, hiç değişmemişsin," dedi Satrine.

Mary akıllıca geri çekildi ve ona şüpheyle baktı. "Nereden

biliyorsun? *Seninle* hiç tanışmadım," diye tersledi.

"Babam senin hakkında her şeyi anlattı. Maxine gibi davranmam gerekiyordu. Eninde sonunda seninle tanışacağımı söyledi. Üç hafta boyunca bana onun yerine geçmem için bilmem gereken her şeyi öğretti," diye cevap verdi Satrine.

"Humph," diye karşılık verdi Mary. "Anladığım kadarıyla tüm bunlar, şu anda yakışıklı kralımızın alt düzey kurumlarından birini süslemekte olan kox-comb ile bağlantılı."

"Evet," diye onayladı Satrine.

Mary gösterişini biraz kaybetti ve sessizce sordu, "Dedikodular almış başını gidiyor. Onu sokakta gören tanıdıklarım bile var. Annen yaşıyor mu?"

Satrine tereddütle gülümsedi ve başını salladı. "Brigid adına," diye fısıldadı Mary.

"Bizimle oturup bir fincan kahve içmek ister misiniz?" Ansley teklif etti.

"Hah! Bir hanımefendi sabahları kahve içmez. Çay içer!"

Satrine'in bakışları Loren'e kaydı ve neredeyse kahkahalara boğulacak gibi görünüyordu.

"Sen oradaki!" diye bağırdı kendisinden bir metre kadar uzakta olan Eaton'a. "Bana bir demlik çay getir." "Hemen, leydim." Eaton eğildi ve kaçtı.

Loren'in aklına haftalar önce aklına gelen bir düşünce ve bunun yanlış olduğu gerçeği geldi. Mary Livingstone'un etrafında olduğu için bir kadının bağırdığını duymuştu.

"Şu haline bak," diye yakındı Mary, masanın etrafında dönerken bakışları Loren'in üzerinde sabitlenmişti. "Çok gülünçsün," dedi.

Satrine'in sırtı dümdüz oldu.

Mary yerine oturdu ve Ansley'e şöyle dedi: "Gerçekten mi Ansley, bu kadar yakışıklı bir adam mı? Buna katlanılamaz.

Bir şeyler yapmalıydın." Burnunu çekti. "Bir bıçak izi ya da belki de asit." Loren, Satrine'in rahatlamasını izledi, sandalyesine geri çökerken ağzında bir gülümseme oynayıyordu. İki kadın da oturduktan sonra erkekler de onlara katıldı.

Mary şimdi Satrine'i inceliyordu.

"Bu çok esrarengiz," dedi usulca.

"Hmm..." Satrine kayıtsızca mırıldandı.

"Kız kardeşini düzenli olarak ziyaret ediyorum," diye açıkladı Mary. Satrine'in yüz ifadesi bu haber karşısında yumuşadı.

"Ya da Edgar buna bir son verene kadar öyleydim," diye devam etti Mary. Satrine buna kibarca karşılık vermedi.

"Artık bizimle birlikte evde, Mary Teyze," dedi. "Ve geliyor."

"Bu da şaşırtıcı değil. Corliss o kızın üzerine titrerdi. O kız onun hayatıydı."

Satrine dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tatlı çocuk, öyle. Çok tatlı," diye mırıldandı Mary kendi kendine, ama bunu Satrine'e bakarak yaptı. Bakışlarını Ansley'e çevirdi. "Bir mucize, benim iyi adamım."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Ansley.

Satrine başını eğdi, muhtemelen gözyaşlarını kontrol ederken saklanmak istiyordu. Loren botunu onun ayağının yanına koymak için bacağını uzattı.

Bunu hissettiğinde ayağını daha da yaklaştırdı.

Ve sonra Loren yemeye devam etti.

On Sekizinci Bölüm

Seçim

Satrine

Loren ve ben arabada oturuyorduk, neredeyse birbirimize kenetlenmiştik ve parmaklarımla oynaması beni de en az onun kadar büyülemişti.

"Sanırım..."

Gözlerimi kırptım ve başımı kaldırdığımda Mary Teyze'nin karşımızda oturduğunu gördüm. Adamıma o kadar dalmıştım ki, onun orada olduğunu tamamen unutmuştum.

Sonra tekrar, benim adamım *hayattı*. Kara kara düşünen, bana ihtiyaç duyan, yatakta ateşli, romantik, atılgan, içine sağlıklı bir dozda tekmeleyici kanunsuz atılmış, beni kim suçlayabilir ki?

Mary'nin kendi arabası vardı ama Loren bana eve kadar eşlik ederken bizimle gelmek istedi, aslında bir eskorta ihtiyacım olmadığını düşünerek bu sırada biraz mahremiyet isteyebileceğimiz gerçeğinden tamamen habersizdi (ya da değildi?).

Neyse ki bu durum bana biraz müdahale etme fırsatı vermişti. Bu müdahale, Mary Teyze'nin şehirde olduğu ve bizimle kalacağı konusunda anneme son derece incelikli bir not yazmam ve ardından arabasını önden göndermemiz şeklinde oldu.

Annemin hazırlandığını ve korkmadığını umuyordum.

Ama babamın teyzesini ilk gördüğümde hissettiklerimi düşününce, öyle olduğunu hissediyordum.

Mary Teyze, büyükbabamın yaşından çok babamın yaşına yakın doğmuş bir kadındı, bu yüzden onun için daha çok bir teyze/kardeş gibiydi. Tamamen abartılı bir kadındı ama komik bir şekilde. Zeki bir kadındı ve bu nedenle babamın numarasını biliyordu (başlangıçta annemi uyarmaya çalıştı, ne yazık ki annem büyüleyici bir yılanı aşkı, bu yüzden işe yaramadı).

Boşandıktan sonra bir kadın aldık çünkü o bizi seviyordu, biz de onu seviyorduk ve hepimizin paylaştığı çok büyük bir şey vardı: Hepimiz babamın iyi bir adam olmasını umuyorduk ama öyle değildi.

Bu dünyanın Mary Teyzesi, dramın ateşinin yükseldiğini söyleyebiliriz.

Ama o bir çılgıktı ve dahası, annemle benim ortaya çıkmamamız şimdiye kadar çok iyi görünüyordu.

"...ikiniz de bana minnet borçlusunuz," diye devam etti. "A açıkça görülüyor ki, siz en *çok* birbirinizle. Ve aynı derecede açık bir şekilde, evliliğinizi ayarlamak için öngörüye sahip olan, hatta neredeyse hayırsever bir *basiret* olarak tanımlanabilecek olan *benim*."

Loren, kadının benim varlığımdan haberdar olmadığını, dolayısıyla bunu yapmış olamayacağını not etmedi.

"Leydi Mary, içiniz rahat olsun, size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum." dedi. Aww!

"Olması gerektiği gibi," diye kestirip attı. Kahkahalarını geri yuttum.

Loren'in parmakları benimkilerin etrafına dolandı ve elimi göğsüne yaklaştırdı.

Profiline, güçlü çenesine, uzun kirpiklerine baktım ve annemle beni tanıyınca kalbim sıkıştı...

Asla ama *asla* eve
dönmeyecektik. Onu asla terk
etmeyecektim.

Onunla derin bir ilişki
içindeydim. Ve onun
bana ihtiyacı vardı.

Yani hiçbir yere gitmiyordum.

Neyse ki dün gece her şey olup bitmeden önceki konuşmamızdan annemin de aynı fikirde
olduğunu biliyordum. Yani hazırдық.

Buradaydık ve burada kalacaktık.

Ve ailemin, arkadaşlarımın, bir daha asla Diyet Kola içemeyeceğim kavramının yasını

tutmadığımı söyleyemezdim.

Ama gerçek şu ki, bu noktada bana bir seçenek sunulsaydı, burayı seçerdim.

Maxine.

Ansley. Ve

Loren.

Yolculuk kısa sürdüğü için, bu düşünceye göre her şey bitmişti, araba sallanarak durduğunda
bunu anlamıştım. Ve her zamanki gibi, Mary Teyze dramı ortaya koymakta gecikmedi.

Kapının mandalını bıraktı, çizmesiyle tekmeleyerek açtı ve o sırada arabaya doğru koşmakta olan
uşaklarımızdan Edgecomb'a bağırdı: "Sen oradaki! Oyalanmayı bırak! Hemen şu basamaklara bakın!"

O kıkırdamayı yutamadım.

Loren kıkırdaması üzerine parmaklarımı sıktı.

Ardından Mary Teyze'nin bir yandan arabadan inmeye çalışırken bir yandan da kafasında arabanın
kapısından daha büyük bir şapkayı tutmaya çalıştığı son derece keyifli bir gösteri izledik.

Başardı.

Loren benden önce indi, böylece Edgecomb Mary Teyze'ye ikinci basamağı çıkmadan önce açılan
ön kapımıza kadar eşlik ederken bana yardım edebilecekti.

"Mary Teyze!" Maxine bağırdı, merdivenlerden aşağı
fırladı. Durdum.

Onu hiç bu kadar hareketli
görmemiştim. Kucaklaştılar.

Mary Teyze'nin mırıldandığını duydum, "Benim güzeller
güzelim." Maxine geri sıçradı.

"Buradasın!"

"Öyleyim canım," diye onayladı Mary.

"Sattie ve Lorie'yle tanıştın mı?" diye
sordu. "Lorie mi?" Loren mırıldandı.

Onun yanına daha sıkı yapıştım, bu durumdan çok etkilenmişim.

Doktor sabırlı olmamız gerektiğini söylemişti. Maxine istikrara tepki verecek, sevildiğini ve
kendisine bakıldığını hissetmeye başlayacak ve sonra çiçek açacaktı. Hayatını paylaşacağı insanların
etrafında ne kadar çok olursa, onlarla doğrudan etkileşime girmese bile, o kadar rahat olacak ve
kabuğundan o kadar çok çıkacaktı.

Loren pek ortalıkta görünmüyordu ama yine de
ortalıktaydı. Dolayısıyla doktorun neden bahsettiğini bildiği
anlaşılıyordu. "Evet, sevgili kızım," diye karşılık verdi

Mary.

"O benim *kız kardeşim*!" Maxine heyecanla
haykırdı. Oh lanet olsun.

Ağlayacaktım.

Loren elimi bıraktı ve kolunu bana doladı. "Gerçekten de öyle canım," diye cevap verdi Mary Teyze.

Ama sesi tuhaftı. Bu benim ona odaklanmamı sağladı.

Şimdi gözlerini merdivenlerden yukarı, annemin durduğu yere dikmiş, Carling (her zamanki gibi) omzunda geziniyordu.

Kahretsin, iki kere iki.

Araya girmeye devam etmek için aceleyle ileri atılmak üzereydim.

Ama annem zarif bir şekilde merdivenlerden indi, Mary'yi kollarından tuttu, önce bir yanağına, sonra iki yanağına dokunmak için eğildi ve geri çekilirken onu tutmaya devam etti.

"Mary," diye fısıldadı.

"Ben... oldukça... bunalmış durumdayım." Mary Teyze'nin sesi boğuktu. Ve *yine* ağlayacaktım.

Loren'e döndüm ve yaklaştım.

"Hadi seni içeri alalım. Paylaşacak çok şey var," dedi annem. Oh be.

Ama Mary'nin eli havaya kalktı, parmaklarını annemin ağzına bastırdı, annemin gözleri onlara baktı, neredeyse histerik bir kahkaha atacaktım ve Mary konuştu.

"Bundan bahsetmeyeceğiz. *Asla. Anlatılamaz.* Geldiğim iyi oldu Corliss. Senin kalkanın olacağım. Bana karşı gelebilecek tek bir soylu bile yok. Yapılması gerekenler yapıldı. Hikayeler uygun yetkililere anlatıldı. Bir daha asla dile getirilmelerine gerek yok. Ve bu geride kaldı."

Tamam, cidden.

Her şey *yerli yerine oturdu.*

Yani, belki de annem haklıydı.

Olaylar bu şekilde gelişirken, burada olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorduk.

Mary şemsiyesini önünde bir bayrak gibi kaldırdı, annemin dirseğini kendi dirseğiyle kavradı ve ilerledi, böylece annemin onunla birlikte ilerlemekten başka seçeneği kalmadı.

"Şimdi *geleceğe bakıyoruz!*" diye bir savaş çığlığı atar gibi haykırdı. "Ve geçmişin kötü yollarını geride bırakıyoruz!"

İçeride kayboldular.

Maxine yanımıza geldi ve bundan gurur duymuyordum ama Loren'in diğer kolunu tutup bizi de ilerletirken ağzım açık kalmıştı.

"Mary Teyze her zaman çok eğlencelidir," diye paylaştı. Loren, "Bunu öğreniyoruz, yavrum," diye mırıldandı.

Poppet?

Maxine parlak gözlerle ona baktı. Aman

Tanrım!

O *en iyisi* değil miydi?

Eve girdiğimizde Mary neredeyse bağırıyordu: "Brigid adına! Yarattığın mucizeler! Daha on adım bile atmadım!" Bize doğru döndü. "Maxine. Buraya gel, çocuğum. Sen ve annen bana yaptığınız bu hoş değişiklikleri gezdireceksiniz. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Maxine Loren'i bıraktı ve Mary'nin yanına koştu.

Mary, "Carling, kağıt ve kalemle birlikte takip etmesi için birini gönder," diye rica etti. "Elimde notlar olabilir." "Hemen, leydim," diye cevap verdi Carling ve yola koyuldu.

Annem Mary ve Maxine'i merdivenlere doğru çekerken omzunun üzerinden bana baktı ve şöyle dedi: "Önce Maxine'in odasından başlayalım. Fikrini almak istiyorum. Odayı yeniden düzenliyoruz. Bulduğumuz çok güzel sarı bir duvar kağıdı var."

"Sarı mı, canım?" Merdivenleri çıkarlarken Mary sordu, bu kelimeler *kusmuk rengi* gibi mi *geliyordu canım?* "Herkes bir yatak odasının *mavi* olması gerektiğini bilir."

Merdivenlerden yukarı
kayboldular. Loren beni
kollarına aldı. Mmm.

Bu iyi hissettirdi.

Onunla göz göze geldiğimde, "Merhaba" dedim.

"Bu akşam yemek için *Le Cirque Magique*'e gidiyoruz."

Güzel.

İlk randevumuz.

Yippee! diye bağırarak yerine "Pekala" dedim.

"Idina'ya bavulunu hazırlamasını söyle. Annenin evi kalabalıklaşıyor. Bu gece yine benimle kalacaksın."

Güzel!

"Aynen öyle," diye kabul ettim, sırtarak.

Sırtışını dudaklarımdan silmeden önce ağzımı inceledi.

Başını kaldırıp, "Şimdi yapmam gereken bazı şeyler var. Bu akşam saat yedide seni almaya geleceğim."

Ummmmmm...

Arsız entrikacı!

Gözlerimi kısarak ona baktım ve beni bırakacakmış gibi görüldüğünde ona tutundum. "Bu öpücük harikaydı lordum, ama o kadar hızlı değil."

Dudakları seğirdi.

"*Bunların* Madam Dupont ile bir ilgisi var mı?" Bilmek istedim. "Sevgilim."

Bekledim.

Görünüşe göre söyleyeceği tek şey buydu.

"Loren," diye tersledim.

"Kendimi zorlamayacağım. Söz veriyorum."

"Umarım öyle değildir, çünkü hızlı iyileştigiñize de söz vermiştiniz ve bunu yapabilmeniz için kendi yatağımda yalnız uyumak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Beni tekrar kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma

değdirdi. "Bu kesinlikle sağlığım için teşvik edici bir şey."

"Gerçekten de öyle," diye onayladım.

Dudaklarının dudaklarıma gülümsediğini hissettim, beni tekrar öptü, bu sefer çok daha derinlemesine öptü, böylece bitirdiğinde sallanıyordum ve sersemlemiştim, ayağa kalktı, alnımdan öptü ve mırıldandı, "Yedide görüşürüz."

Sonra da gitti.

On Dokuzuncu Bölüm

Ortakları

mız

Satrine

Çenesinin altını kaşıyarak Bay Popplewell'i kollarımda mırıldanarak evin arka tarafındaki mutfağa taşıdım.

Oraya vardığımda aşçımız Bayan Soames başını kaldırıp gülümsedi. "Leydi Satrine, ne kadar hoş."

Havayı kokladım ve "Bu gece Lord Remington'a *Le Cirque Magique*'te eşlik edeceğim ve akşam yemeğimiz için pişirdiğin her neyse onu deneyimlemeyi feda ederek gitmem sadece onun ne kadar harika olduğunun bir kanıtıdır" dedim.

Kızardı.

"Bay Popplewell bana tavuğa ihtiyacı olduğunu söyledi," diye bilgilendirdim onu. Daha yüksek sesle mırıldandı.

"Leydi Maxine bir saat kadar önce buradaydı, ona bir kase morina balığı getiriyordu," dedi bana. Bay Popplewell tısladı.

Kediye baktım. "Bunu bana söylememiştin." "Sssssısssy," diye cevap verdi sinirli bir şekilde.

"Akşam yemeğine kadar bekleyebilirsin," dedim kararlı bir şekilde.

Kollarımda huysuzca yuvarlandı, kollarımdan sıçradı ve bana kötücül bir kedi bakışı attıktan sonra, kızıl halkalı kuyruğunu havaya kaldırarak, beyaz botlu ayaklarının üzerinde paytak paytak mutfaktan çıktı.

"Bu hayatımda gördüğüm en şişman kedi," dedi Bayan Soames.

Koridorun sonunda bir tıslama sesi daha duyuldu.

Bay Popplewell kendisine şişman denmesinden hoşlanmazdı.

Hafifçe güldüm ve "Korkarım onu şımartarak ona iyilik yapmıyoruz," dedim.

"Bence evi olmayan, anlayışlı ama kayıp bir yaratık, bir ev bulduğunda, bir büyü için istediği her şeye sahip olmalı. Sizce de öyle değil mi?" Bayan Soames sordu.

Gözlerinin içine baktım ve usulca cevap verdim, "Çok doğru." Bana gülümsedi.

Orada olmamın asıl nedenine geldim. "Carling ofisinde mi?"

"Gerçekten de öyle, madam."

Başımı salladım ve o tarafa doğru ilerledim. "Teşekkür ederim."

Carling'in ofisi daha çok bir saklanma yeri/şarap mahzeni/içki deposuydu, çünkü muhtemelen kapısı demir bantlıydı ve kilitliydi. Masası, kim bilir nelerle dolu fıçı ve kasaların bulunduğu dağınıklığın arasına itilmişti. Ofisini ne kadar havasız ve neredeyse çalışmaz hale getirdiğine bakılmaksızın, tüm bunları korumasını muhtemelen Babam Değil Babam sağlamıştı.

Söz konusu masanın arkasında tikiş tikiş oturmuş, bazı kâğıtları inceliyordu.

"Çalışanlardan biri yoğun bir günün ardından bir kadeh konyağa ihtiyaç duyarsa bunu karşılayabileceğimizi söyleyebilirim," dedim sessizce. "Demir kaplı bir kapıya ihtiyacımız yok." Oturduğu yerden fırlamadan hemen önce kafasını kaldırdı.

"Leydi Satrine!"

"Lütfen oturun," diye davet ettim. Oturmadı tabii ki. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

"Size eşlik etmekten onur duyarım," diye cevap verdi. Bu adamı gerçekten sevmiştim.

İçeri girdim ve biraz zorlukla masasının önündeki tek sandalyeye doğru ilerledim. Sonunda kendimi bazı kutuların arasına sıkıştırdım ve yerimi buldum.

"Annemin buraya geldiğini biliyorum Carling," dedim otururken. O da oturmadan önce benim oturmamı bekledi.

"Geldi."

"Ve içindeyken nefes alabileceğin bir hava olması için bunu yapman gerektiğini paylaşmadı mı?" Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Alt katın bazı bölümlerini *değiştirmek* için teklifler alıyoruz.

Evin hanımı bunun bir an önce yapılmasını istiyor."

Heykel gibi hareketsiz oturdum.

"Burayı bir şarap mahzeni ve tereyağı haline getiriyoruz," diye devam etti. "Anlıyorum."

Demek istediği, babam olmayan babamın her ne sebeple olursa olsun aşağıda sahip olduğu zindanın yeniden kullanılıyor olmasıydı.

"İnşaat sırasında yolumuza çıkacak. İnşaat bitene kadar hepsini koyacak bir yer yok," dedi Carling sessizce. "Ve ben buna alışkınım leydim. Bekleyebilirim."

"Elbette," diye cevap verdim. "Ama bu arada babamın çalışma odasını kullanabilir misiniz?" Hem benim sözlerim hem de söyleyeceği şey yüzünden yüz ifadesi yumuşadı.

"Leydi Corliss de aynı şeyi önerdi. İkiniz de çok nazıksınız, ama bu sadece uygun."

Carling'in en iyi yaptığı şeylerden biri düzgün olmaktı.

"Çok iyi," diye mırıldandım. Ardından, "Yine de bu bizi oldukça iyi bir şekilde birleştiriyor" dedim.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Tanrı'ya şükürler olsun ki oldu, çünkü bir planım vardı ama bu konuyu nasıl açacağıma dair bir planım yoktu.

Kafası karışmış gibiydi.

Lanet olsun.

Bahsettiğim gibi, bir planım vardı. Hiçbir işe yaramayabilirdi ama bakmam gereken bir adam olduğunu düşünürsek denemeye değerdi.

O atışı ben yaptım.

"Lord Remington babamın oldukça... *renkli karakterlere* erişimi olduğunu söyledi." Carling'in gözleri büyüdü.

Acele ettim.

"Haber kulağına ulaştı mı bilmiyorum, Carling..." Biliyordum. Her şey onun kulaklarına ulaştı.

"Ama benim niyetim dün gece bir sorun yaşadı."

"Böyle bir şey duymuştum leydim."

"Şey, görüyorsunuz, çok güçlüdür, bu yüzden bu sabah anlayamazsınız, ama arbedede yaralandı. Öyle ki dün gece bir doktorun onunla ilgilenmesi gerekti."

"Aman Tanrım," dedi telaşla.

"İyi olacak... eninde sonunda." Son kelimeye gereğinden fazla ağırlık verdim. "Bunu

duyduğuma sevindim."

"Dinleniyor olması gerekiyordu." Carling hiçbir şey söylemedi.

"O değil."

Carling bana baktı.

"Çünkü bu konuda endişeleri var ve o daha çok bir eylem adamı." "Öyle, leydim," diye mırıldandı Carling.

Evet.

Her şeyi biliyordu.

"Ve merak ediyorum, acaba... belki... babamın bazı *ortakları* nişanlımın karşı karşıya olduğu düşmanlar hakkında bir şeyler biliyor olabilirler mi, böylece bildiklerini öğrenirsem ona yardım edebilirim.

."

Carling oturduğu yerden kalktı, fıçılar ve sandıklar arasında zig zaglar çizerek ilerledi, kafasını kapıdan dışarı uzattı, koridorda bir o yana bir bu yana baktı ve sonra ağırlığından dolayı biraz zorlanarak kapıyı kapattı.

Zikzaklar çizerek geri döndü, masasına oturdu ve komplocu bir tavırla bana doğru eğildi. Ben de bu davranışından umutlanarak ona doğru eğildim.

Ama tek söylediği, "Leydim, bu benim için bir onurdur. Bunu bana bırakın." Arkasına yaslandı ve daha fazla konuşmadı.

"Pardon?" Sorguladım.

"Ne yapacağımı tam olarak biliyorum," diye paylaştı. "Peki bu ne olacak?"

Bastırdım.

"Saygılarımla, hiç aldırmayın. Elinizde olduğuna güvenin. Ya da olacak." "Ben...um, Carling-"

"Onun yöntemlerini biliyorum.

Bununla başa çıkabilirim." "Onun yöntemleri mi?"

"Gerçekten."

"Kimin yolları?"

Tekrar öne doğru eğildi, o kadar ileri gitti ki oturduğu yerden kalktı ve kollarını masasına dayadı.

"Efendinin," diye fısıldadı ve arkasına yaslandı. "Carling-"

"Bunu bir daha düşünme."

"Carling!" Tersledim.

Çenesini kapattı.

"Sen gerçekten de bir evin sahip olabileceği en harika ev adamısın," diye ilan ettim. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ve bu nedenle sizi tehlikeye atamam. Sadece yapamayacağım için değil, aynı zamanda yaparsam annem beni öldürür. Bu nedenle, eğer tavsiye ederseniz, işleri halletmek için ne yapıyorsam... onu yapacağım."

Ulk.

Kötü bitirdin, Satrine!

"Buna izin veremem leydim."

"Ben de senin boynunu tehlikeye atmana izin veremem."

Sessizleşti.

Ben de öyle.

Çıkmaz. Lanet
olsun! Carling
kırdı.

"Birlikte çalışacağız."
Yüzümün ışıldadığını
hissettim. Sertleşti.

"Leydim, ne yaptığımı bildiğime dair bir fikriniz yoksa bunu yapmayacağım... ve yok."
Koltuğumda öne doğru oturdum. "Oh, aklım başımda olacak. Söz veriyorum."
Beni inceledi.

Sonra da şunları anlattı: "Baban bir bilgiye ihtiyaç duyduğunda, koridordaki çocuğu bir not ve uygun
bir parayla mahalledeki bazı kestanecilere gönderirdi. Onlar da bu nottaki talebin gerektiği gibi
yayılmasını sağlardı. Babanızın evrakları elimizde, ama sanırım herkes onun şu anki durumunu
biliyordur. Bunun bir önemi yok. Notları onun yerine ben imzalayacağım. Herkes onun adına
hareket ettiğimi düşünecektir."

Mükemmel!

Ancak...

"Babam bunu neden yapsın ki?"

Carling omuz silkti. "Hangi şehirlerdeki hangi limanlara hangi gemilerin yanaştığını ve ne
taşıdıklarını öğrenmek için. Vasterhague'deki bir depo yangınında neyin kaybolduğunu kimse bu
kelimeyi duymadan anlamak için." Bir nefes aldı, bakışlarımı tuttu ve devam etti, "Bir rakibin
düşmesini ya da belki onu öldürmeyecek ama hasta edecek bir miktar zehir içmesini sağlamak
için, böylece milord onun işlerini kendisi ve bu endüstrilere yönlendirdiği ya da bu endüstrilerden
uzaklaştırdığı müşteriler için kârlı bir şekilde manipüle edebilirdi."

Başka bir deyişle, Edgar Dawes zaten bildiğimizden daha da *büyük* bir pislikti. "Doğru," diye
fısıldadım.

"Bir sorunumuz var leydim," dedi Carling. "O
da ne?"

"Lord Remington'ın muhafızları hâlâ burada. Ve dün gece, hareketlerini doğru anladıysam,
görevi ara sokakta, caddede ve parkta fazladan bir çift göz olmak olan bir başkası daha eklendi."

Evet.

İşte oradaydı.

Carling hiçbir şey kaçırmadı.

Ve evet.

Adamım beni çok sevdi ve beni ve ailemi güvende tutmak için her şeyi yaptı.

"Görünüşe göre nişanlımın ciddiye aldığı bir düşmanı var ve bu nedenle yardımımız daha da acil
görünüyor," dedim. "Yine de muhafızların neden bir sorun teşkil ettiğini bilmiyorum."

"Bazı muhbirler eve yaklaşıyor. Nadirdir ama olur. Ve sizin korumanıza dikkat edeceklerinden ve
yaklaşmayacaklarından emin olacaktırlar."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Birinin söylemek istediği bir şey varsa, bir buluşma yeri belirleyeceğimizi ve eve yaklaşmamaları
gerektiğini mesajımızda paylaşacağız."

Gülümsedim. "Harika bir fikir."

"Eğer birinin bize söyleyecek bir şeyi varsa, bunun için ödeme yapmanız gerekecek leydim," diye
uyardı. "Bu sorun olmaz," diye yalan söyledim, çünkü günah kadar zengindik, annemin bir ton
parası vardı.

Ansley'in kasası, ama her şey hesaba göre yapıldı.

Bir kafede kahve içtiğimizde, Carling'e ödememiz için haber gönderiyorlardı.

Eğer Madam Toussaint'e bir elbiseye eklemesi için bir rulo kurdele alırsak, aynı. Ve böyle devam etti.

Benim de hiç param yoktu. Ama bir yolunu bulurdum.

Her neyse, annem fazla paramız olmadığı zamanlarda bile harçlığım konusunda hep cömert davranırdı. Ona ne olup bittiğini anlatmazdım ama o bana biraz para verirdi.

Sorun değil.

"Çalışma odasına gidip bir parça kırtasiye malzemesi alalım, geri dönelim ve bu notu yazalım Carling." Dudakları kıvrıldı ve cevap verdi, "Evet leydim. Yazalım."

Yirminci Bölüm

Le Cirque Magique

Satrine

Evimizin bir blok yukarısında, köşeyi dönünce ve bir blok ötede değirmenciler, terziler, kuyumcular, ayakkabıcılar, biblo dükkanları, terziler, çayhaneler ve şekerçi dükkanları vardı.

Evimizin bir blok aşağısında ve diğer yönde üç blok ötede büyük bir sanat müzesi, kafeler, restoranlar, kitapçılar, çiçekçiler ve sofistike içki mekanları vardı.

Aradaki sokaklar uzun, yapraklı ağaçlarla (gerçi şimdi bu yapraklar harika sonbahar renklerine dönüşüyordu) ve görkemli siyah lamba direkleriyle kaplıydı.

Tüm binalar beyazdan sadece üç ton daha koyu olan yumuşak bir griden yapılmıştı. Temizlerdi ve taşın içinde belli belirsiz parıldamasına neden olan bir şey vardı.

Çiçekler, bu dünyaya dair sınırlı deneyimimde her yerde olduğu gibi öncelikli olarak yerleştirilmişti. Pencere önleri çiçeklerle doluydu. Evlerin önünde devasa vazolar çiçeklerle doluydu. Parklarda yataklar doluydu. Elektrik direklerinden sarkan sepetler. Özellikle yemyeşil görünen birkaç çatı bahçesi bile gördüm.

Bu alanların arasında, bana Savannah'yı hatırlatan ama burada daha verimli olan bir şekilde, bazıları bizim evin karşısındaki (ve öğrendiğime göre Ansley ve Loren'ininkinin karşısındaki) gibi büyük olan ve tüm bir şehir bloğunu kaplayan parklar vardı. Bazıları ise daha küçüktü ve sadece evlerin arasında yeşil bir alan sunuyordu.

Bölgeyi çok seviyordum ve annem, Maxie ve ben buranın tadını çıkarmak için çok zaman harcamıştık. Bu dünya her zaman olduğu gibi harikaydı.

Ama eski dünyamda iktidardaki insanların kârı barışın önüne koyması beni üzdü. Bir şeyler inşa etmek, bir şeyler satmak ve her şeyi para için yapmak, bunu yaparken de tüm yeşilin üzerini örtmek.

Hiç kuşkunuz olmasın, Newton'daki temiz ve üst sınıf olduğu her halinden belli olan bölgemizde bile bir şehirdeydik ve koşuşturma vardı. İnsanlar bir yerlere gidiyor, kaldırımlarda yürüyorlardı. Arnavut kaldırımlı sokaklarda atlar ve arabalar.

Ama ağaçlar, çiçekler ve yeşil alanlarla, koşuşturmayla bile güzellik vardı.

Bir dinginlik hissi vardı. Yavaşlamak, bereketine tanık olmak ve şükretmek için doğadan gelen bir teklif.

Belki de sekiz bloklu yarıçapımızdaki deneyimim buydu.

Zabıtaya gitmek dışında şehri pek görmemiştim. Ta ki *Le Cirque Magique*'e giderken Loren'in yanına oturana kadar.

Ve geri kalanların çoğunun aynı olduğunu öğrendim.

Her ne kadar evlerin ve dükkânların daha az, bankaların, tüccar ofislerinin, komisyoncuların, avukatların, doktorların ve emlakçıların daha çok olduğu semtlerden geçsek ve parklar daha az olsa da (ama yine de vardı), ağaçlar ve sokak lambaları yerinde duruyordu. Binalar hala ıslık ıslık, insanlar sokaklarda dolaştı, atlar ve at arabaları kaldırım taşları boyunca ilerledi ve şehir canlı görünüyordu.

Loren'in yanında oturmayı seviyordum.

Bir randevuya çıktığımızı sevmiştim.

Randevunun sonunda, onun kesin bir şey olmasını sevdim. Üzerimdeki elbiseyi sevdim.

Elimi tutmasına bayıldım ve bu onun için bir şeymiş gibi görünüyordu, bunu daha da çok sevdim. Ama her şeyi içime çekebilmek için gözlerimi vagonun pencerelerinden ayıramıyordum. Bu iyi bir şeydi.

Le Cirque Magique'in üst katında yer aldığı, dokuz katlı, şehrin en yüksek binası olan otel görüldüğünde (tüm bunları Mary Teyze benimle paylaşmıştı, Loren beni *Le Cirque*'e, bir otelin içindeki restorana götürüyordu, görünüşe göre her ikisi de Vale'de ünlüydü), nefesim kesildi.

Bana New York'taki The Plaza'yı hatırlattı.

Ama *daha iyi*.

Üç süslü çift kapısından sokağa inen basamaklarda üç pelüş, kraliyet mavisi halı yolluk bulunan büyük girişinde durduk ve hemen bir uşak arabamızı açmak için oradaydı.

Merdivenlerden indi ve bana yardım edebilmek için ilk inen Loren oldu. Otelin adı The Heritage'dı.

Altınla değil, ışıltılı gri taşı tamamlayan parıldayan gümüşle süslenmişti. Son derece gösterişliydi.

Daha içeri bile girmemiştım ama *her santimini* sevdiğimi biliyordum. Loren bana içeri girmem için rehberlik etti ve lobinin zenginliği karşısında neredeyse bayılacaktım.

Gümüş ve mavi damarlı siyah mermer zeminler, siyah ve gümüş damarlı mavi mermer sütunlar. Devasa, damlayan kristal avizeler.

Ortada vitrayla kaplı bir avlu vardı. *Şaşırtıcıydı*.

"Lordum, özel araba bekliyor," diye mırıldandı canlı giyimli bir çalışan bize ve ben önce ona, sonra da çenesini adama doğru eğen Loren'e baktım.

Bizi yan tarafa, kısa bir koridora götürdüler ve adam oymalı bir cep kapısı açtı, içeride muhteşem bir şekilde döşenmiş bir zemin ve gümüş yaldızlı aynalarla bir asansör vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Loren beni içeri götürdü, refakatçimiz de bizimle geldi ve hemen kapıyı kapatıp bir kordon çekti. Loren'in dudaklarını kulağımda hissettim.

"Ayaktakımı merdivenleri kullanır," diye fısıldadı alay edercesine, çünkü buraya hiç "ayaktakımı" gelmezdi.

Sadece bu asansör Remington Markisi gibi önemli insanlar için saklanmıştı.

Şaşkın gözlerimi ona çevirdim, onunla tanıştığımdan beri ilk kez unvanının ne kadar belirgin olduğunu fark ettim.

Öyleydi.

Göz kırptı.

Araba sarsıldı, ona tutundum ve yukarı çıkmaya başladık.

O dünyada asansör işinin pek de yolunda gitmediği söylenebilir. Zirveye çıkmak sonsuza kadar sürüyordu.

Ama umurumda değildi.

Erkeğıme tutunuyordum ve o da beni hayatımda yaşadığım en iyi randevuya götürüyordu, henüz başlamamış olsa bile bunu biliyordum.

Zirveye vardık, adamımız kapıları açtı ve bizi dışarı çıkardı, ancak Loren ilerlememizi yavaşlattı ve

anlamadığım bir şey söyledi.

"Yirmi adam."

Ona baktım. "Pardon?"

"Asansör. Yumuşak bir sürüş için vites değiştiriyorlar, dans gibi. Bir keresinde bana nasıl yapıldığını göstermelerini istedim ve olağanüstü bir şeydi. Bizi tepeye çıkarmak için yirmi adam gerekiyor."

Vay anasını!

"Bizi buraya erkekler mi çekti?"

Merakla bana baktı. "Bu araba başka nasıl yükselebilir ki?"

Gerçekten de başka nasıl.

Omuz

silktim. O

da

gülümsedi

.

Sonra bizi geniş bir odanın girişinde durdurdu.

Kapının ortasında durup odaya baktım. Ve neredeyse

gözyaşlarına boğuluyordum.

Tavanın her santimetresinde, her birinde birer beyaz mum yanan olağanüstü kristal avizeler bulunuyordu. Pencereleler arasındaki duvarlarda üç mum tutan bir sıra kristal aplik vardı.

Masalarda, yemek yiyenlerin birbirlerini görebilmeleri için tabanları yüksek, özenle hazırlanmış kristal şamdanlar vardı. Daha küçük masalarda beş mumluk vardı. Daha büyük olanlarda yedi mum. Daha büyük masalarda ise masanın üzerinde birkaç tane tutucu vardı.

Duvarlar koyu renkli ama parlak bir şeyle kaplanmıştı. Ağ gibi ve incelikle parıldayan.

Masalar bembeyaz masa örtüleriyle kaplıydı. Üzerlerindeki gümüş ve kristaller mum ışığını alıyor ve parlıyordu. Tabaklar da öyle, çünkü gümüş kenarlı camdan yapılmışlardı.

Loştu, ışıklandırma o kadar özenle düzenlenmişti ki, tek bir mum bile sönse görmek neredeyse imkânsız olurdu.

Ve her tarafta şehir manzarası vardı.

Yiyecek ve içecek tepsileri taşıyan siyah üniformalı garsonlar, karanlık mekânda akrobatlar gibi manevralar yapıyordu.

Tam bir sirkti.

Ve büyüleyiciydi.

Loren'in beni bekleyen bir görevliye vermek üzere pelerinimi

çıkardığını hissettim. Ve toplu bir nefes alış veriş duydum.

Dizlerimin üstüne kadar oturan, sonra dairesel bir etekle genişleyen, ancak korsajın üzerinde şeffaf bir ağa dönüşen çıplak bej ipek elbisem, kusursuz siyah dantel kesikleriyle kusursuz bir şekilde dikilmişti. Dantel, etekten aşağı doğru çizgiler halinde süzülüyor ve etek ucunu çevreliyordu. Ayrıca göğüslerimin üzerinde yükseliyor ve omuzlarımı kapatıyordu. Dantelden bir şerit de kemer gibi belime ve kolye görevi görmesi için yakama dikilmişti.

Kıçımın üzerinden geçip trenden aşağı inen arka taraf daha da iyiydi.

Saçlarım şık bir şekilde toplanmıştı. Elimde siyah saten bir debriyaj vardı ve tokası elmas taşlarla süslenmişti. Kollarımda uzun siyah eldivenler vardı. Kulaklarımdaki büyük elmas küpeler dışında hiçbir mücevher takmıyordum.

Ve sevgilimle ilk randevumda bunu yapmam iyi oldu.

Çünkü odadaki herkesin gözü üzerimdeydi.

"Şey... kahretsin," diye nefes aldım.

Loren kulağıma "Harikasın," diye fısıldadı, elimi dirseğine sıkıştırdı ve beni odaya götürdü.

Her bakış takip etti.

Bizi arka tarafta küçük, dikdörtgen, beş mumluk bir şamdanı olan ve masanın pencereye karşı kurulduğu manzaraya bakan dış tarafta iki pelüş, siyah kadife sandalyesi olan bir masaya götürürken şef garsonun arkasından yürüdük.

Peter, Wendy ve arkadaşları üzerinden Varolmayan Ülke'ye uçarken Newton önümüzde Londra gibi parıldıyordu.

Loren koltuğumu
uzattı. Oturdum.

Bana katıldı ve önümüze muhteşem bir şekilde oyulmuş iki şampanya kadehi konuştuğunda, şişenin bulunduğu kova masaya konuştuğunda ve bunları kim ikram ettiyse süpürüldüğünde daha yeni inmişti.

Sırtımız odaya dönüktü, bir uğultu yükselmiş olmasına rağmen ilgiyi hâlâ hissedebiliyordum. Ve zerre kadar umurumda değildi.

Bardağıma uzandım.

Loren onunkini aldı.

Ona döndüm.

Görünüşe göre bu durum için botlar, gömlek ve boyunluk da dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmişti. Göz alıcı bir alçak gibi görünüyordu.

Lezzetli.

Flütümü ona doğru eğdim.

"Bu, hayatımda geçireceğim en iyi, en keyifli, en unutulmaz akşam olacak," diye ilan ettim.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi eğlenmiş
gibiydi. Ben eğlenmiyordum.

"Öyle olacak," dedim, sesim çelik gibi
keskinleşmişti. Üzerimdeki dikkati
keskinleşti.

"Satrine," diye fısıldadı, sesi sertti.

"Karanlık olduğunu düşünüyor olabilirsin," dedim ona. "Ve öyle olduğunu görüyorum. Bunun gibi karanlık." Flütümü sallayarak odayı gösterdim. "Gossamer ve kristal kenarlı. Ateşle aydınlatılmış. Hayatımda ilk kez kendimi güvende, gerçekten güvende hissettiğim güzel bir koza."

Sesi artık kalındı ve gözlerindeki ateş içimi yakıyordu. "Sweeting."

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Karanlıkta kal, yakışıklı adamım. Seni tam olarak geldiğin gibi alacağım."

Arkama yaslandım, kadehimi onunkiyle
tokuşturdum ve içtim. O içmedi.

Ben bir yudum aldıktan sonra flütümü aldı ve zaten masanın üzerinde duran kendi flütünün yanına koydu.

Sonra beni kollarına çekti, kığım koltuğumda zar zor duruyordu, göğsüm onunkine yapışmıştı ve ıslak, ağır, şahane bir öpücük kondurdu.

Ağzımı bıraktı ama bedenimi bırakmadı.

Öpücükten yüzerek çıktım.

"Sana aşık oluyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

"İyi, çünkü aynısı bana da oluyor," diye cevap verdim nefes
nefese. Gülümsedi, küçük, mutlu, *güzel* bir gülümseme.

Aldığım kadar iyi verdiğimden emin değildim ama
denedim. "Remington, dostum."

İkimiz de başımızı çevirdik.

Birkaç metre ötedeki bir masada, kel kafalı, yanları gür beyaz saçlı ve favorileri daha da gür olan bir adam bize gülümsüyordu.

"Şansınıza efendim," diyerek bir kadeh kırmızı şarabı bize doğru kaldırdı. "Evet, duyduk duymadık demeyin," diye onayladı yanındaki kadın, oturduğu yerden kalkarak.

Bir "duy duy" daha duyduğumuzda adam onu takip etti. Ve sonra daha fazlası.

Ve daha fazlası.

Herkes ayağa kalktı ve kadehlerini Remington Markisi ve gelini için kaldırdı. Çok... acayip... *havalı*.

"Bu...uh, *normal* mi?" Nefesimin altında sordum.

"Ne yaptığımı bilmiyorlar ama ordusunda görev yaptığım dönemde kral tarafından en yüksek nişanın teklif edildiğini biliyorlar," diye alçak sesle cevap verdi. "Ve bu nişan çok nadiren verilir, bu yüzden bir şey olduğunu varsayabilirler."

Peki o zaman.

Bir şey *olduğu için*, bu kesinlikle onu açıklıyordu.

Hepsi ayağa kalkmış, kadehlerini erkeğime kaldıran odadakilere gülümsedim. Ve bunu kocaman yaptım.

"Ve sanırım elbisenizin oldukça dikkat çekici olduğu konusunda benimle hemfikir olduklarını söyleyebilirim."

Aman Tanrım!

O sadece... sade... *harikaydı!*

Loren beni koltuğuma iyice oturttu, bardağımı alıp bana uzattı, kendi bardağını kaptı ve ben de aynı şekilde sandalyelerimizde dönüp içkilerimizi topluluğa doğru kaldırdık.

Sessiz, zevkli bir tezahürat koptu. Ve

hepimiz içtik.

Kesinli

kle.

Gelmiş

geçmiş

en iyi

randev

u.

Bölüm Yirmi Bir

Günler Sayılı Satrine

Aman Tanrım.

Beni becermesine

ihtiyacım vardı.

"Bebeğim," diye nefes

nefese kaldım.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki daha fazla bir şey söyleyemiyordum, "*O muhteşem, büyük sikini içime sok*" gibi. Kendimden geçmişim.

Ben de Loren'in yatağında dizlerimin üzerindeydim, Loren arkamdaydı, o büyük, kalın aleti sertti ve kıcıma baskı yapıyordu. Bir eli göğsümdeydi, meme ucumu sıkıyor ve çimdikliyordu.

Diğeri bacaklarımın arasındaydı, klitorisime öyle şeyler yapıyordu ki, gerçekten o kadar çökmüşlerdi ki, yasadışı olmalıydılar.

Ama kalçalarımı ne kadar hareket ettirirsem ettireyim, kıcımı onun sikine ne kadar umutsuzca sürtersem sürtereyim, içeri girmeyi reddetti.

Parmaklarıyla bile.

"Sanırım sana içeride ihtiyacım var,"

diye inledim. Boynuma doğru hırladı.

Oh, evet.

Ama sonra kulağıma, "Kızlığını parmaklarımla almayacağım," dedi.

Kıpırdayamaz hale geldim ve kobalt damask duvar kağıdıyla kaplı duvarına

göz kırptım. "Ne?"

Kulağıma ısırıldı.

"Aşkım, artık acı çekmediğim zaman senin erdemini kabul edeceğim, geriye ne kaldıysa. Sahip olduğumu kabul etmekten nefret ediyorum ama sahibim. Ve o zaman geldiğinde her şeyin sen, ben ve çiftleşmemizle ilgili olmasını istiyorum."

Benim erdemim mi?

Parmakları yuvarlandı.

Zihnim bulanıklaştı, inledim ve başım omzuna düştü. Kesinlikle

yasadışı olmalıydı.

"Seni yememe ihtiyacın var mı?" diye sordu kulağıma.

Bu sözler üzerine tekrar nefesim kesildi ama bu sefer arkasından bir ürperti geldi çünkü boşalıyordum. Bir kolunu göğsüme, diğerini kaburgalarımın dolamıştı ve boynumu okşuyordu.

Ben

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet," diye mırıldandım ve

gerçekten de öyleydim.

"Titremen ve inlemen durmayacak sandım, telaşlanmaya başlamıştım," diye alay etti.

Ukalalık neden bu kadar ateşliydi?

"Kendini beğenmiş. Bluh," diye mırıldandım.

"Mm," diye mırıldandı tenime ve bu ses ve hisle, ağırlı bir şekilde sert olan meme uçlarım daha da

sert leşti. "Eğer

Bunu parmaklarımla yapabiliyorum, acaba sikimi aldığında nasıl tepki vereceksin?"

Bu da tabii ki, her şeyi kapsayan bir orgazmla zihnimi boşaltmadan önce bahsettiği "erdem" durumunu aklıma getirdi.

Fazilet.

Maidenhead.

Hay aksi.

Bakire olduğumu sanıyordu.

Altı yaşımdan beri Fleuridia'nın kırsalında inzivaya çekildiğimi, babam gelip beni kız kardeşimmişim gibi davranmaya zorlayana kadar hiçbir arkadaş ya da tanıdık edinmeme izin verilmediğini düşünürsek, elbette yapardı.

Eğer durum böyleyse nasıl biriyle

yatabilirim? Kahretsin.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Daha önce hiç yapmadıysam oral seks konusunda nasıl iyi olduğumu düşünüyordu?

Bu da aklıma şunu getirdi.

"Bu sabah yaptığım şeyi... yapmamı mı istiyorsun-?"

Sözümü bitiremedim çünkü sırt üstü düştü, beni yanına çekti ve yüzümü ona çevirmek için elini çenemde kullandı.

Sessizce, beni dikkatle inceleyerek -şüphesiz, bir sonraki söylediğinde, tepkimi anlamak, çok hızlı zorlayıp zorlamadığını değerlendirmek, bakireyi rahatsız olduğu bir yere götürmek istemediğini anlayacaktım-, "Hayır, aşkım. Bunu yaparken beni izlemeni istiyorum. Göreceğiz, ama sanırım ağzıma girmen için seni hazırlayacak."

Yine sızlandım.

Hınzırca sırıttı ve mırıldandı, "Bu her şeyi açıklıyor." Evet,

bana karşı dikkatli davranıyordu.

"Erdemim"

yüzünden. "Loren-

"

Başını kaldırdı, ağzını ağzıma değdirdi, yastıklara yaslandı ve "izle" diye emretti. Başka seçeneğim yoktu.

Çünkü şu anda ikimizi de yukarı çekti, böylece yatak başlığına yaslandı ve ben Karnına boşalana kadar büyük, güzel aletini kaldırmasına bakmadı.

Cidden, *tam anlamıyla bir seks tanrısıydı.*

Tekrar yatağa sırt üstü yatmadan önce temizlenmedi bile ve yüzüne binmek için bir bacağına başının üzerinde sallamadan önce elleriyle neredeyse hiç rehberlik etmek zorunda kalmadı.

Ve iki evrendeki tüm tanrılar için ciddiydi, bu konuda iyiydi.

Beni iki büyük orgazmdan bitkin düşmüş, şampanya, şarap ve hayatımda yediğim en güzel yemekle dolu bir halde soyunma odasına gidip temizlenmek için yatağında bıraktı.

Geri dönerken lambaları söndürdü ve yatakta bana katıldı.

Uykulu bir halde beni kendine yaklaştıırken, "Loren"

diye seslendim.

"Aşkım, bu yatakta birlikte olmak için ikimizin de karşılaştığı zorlukların, şu anda sahip olduklarımızı kazanmak için ödememiz gereken sıkıntılar ve geleceğimiz için inşa edeceğimiz güzellikler olduğu sonucuna vardım."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Ama içimi deşmeyi bitirmemişti.

"Ve bu nedenle, bunu tekrar yapardım, Satrine. Hepsini. Tekrar ve tekrar." Beni sıkıca kavradı.

Rahat edebileceğimden daha sıkı. Katıksız bir güzellikti. "Eğer bu beni nereye götürecekse."

"Sessiz ol," diye
yalvardım. Kolları
gevşedi.
"Ben doğruyu söylüyorum," diye
fısıldadı. "Beni öldürüyorsun,"
diye mırıldandım.
"Hayır, sevgilim, sonunda ikimiz de
yaşıyoruz." Aman Tanrım.
Evet.
Beni öldürüyordu.

* * * *

Loren'in odasında iki pencere kenarı koltuk
vardı. Parka bakıyorlardı.

Ve uyuduğunda, nefesi kesildiğinde, kolları beni o kadar yakın tutmadığında (ama bırakmadılar),
dışarı çıktığından emin olmak için zaman verdim ve sonra daha fazlasını yaptım.

Sonra ondan uzaklaştım, sabahlığını çektim ve koltuklardan birine uzandım. İçine kıvrıldım
ve parka baktım.

Ben bir yalandım.

Bakire değildim.

Bir kontun kızı değildim. Bir

kız kardeşim yoktu.

Bilmiyordum ama bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu ve benim dünyamda yüzyıllar
boyunca ne kadar tahribata ve kalp kırıklığına neden olduğunu göz önünde bulundurduğumda,
kanıtlar bazı durumlarda bir erkeğin bakire bir geline sahip olmasının büyük bir mesele olduğunu
gösteriyordu.

Numara yapabilirdim elbette. Zamanı geldiğinde herkesin kızlık zarı sağlam olmazdı. Yol boyunca
onu kıracak şeyler oldu. Bunu konuşarak halledebilirdim.

Ama bu yalan olur.

Hayatımız boyunca bir tek onun olduğunu düşünecekti. Emdiğim tek adam. Aldığım tek
beden.

Satrine'e yerleşmiştim. Yeni bir dünya, yeni bir bakış açısı, yeni bir isim. Ve Maxie'nin
bizim ismimize ihtiyacı vardı. Buraya kendi isteğimle gelmediğimi ama bu yüzden orada
kaldığımı bilerek yerleşmiştim. Ama bu...

Bu *berbattı*.

Eller üzerime düştüğünde sıçradım ve sonra Loren'in büyük bedeni arkama oturabilmek için
benim etrafımda kaydı ve beni koltukta çevreledi.

Gece pantolonunu çıkarmıştı ama muhteşem göğsünün çıplak olduğunu
görebiliyordum. O da beni göğsüne doğru çekti.

"Neden bu kadar uzaktasın, parka böyle dalgın dalgın bakıyorsun?" diye sordu sessizce.

*Çünkü benim dünyamdaki herhangi birinin ve muhtemelen bu dünyadaki herhangi birinin
hayal edebileceği en iyi randevuyu yaşadım.*

Çünkü Maxine sana Lorie diyor.

Çok saygın olduğunuz için, yeni nişanlınızla büyük bir restorana giriyorsunuz ve tüm mekan

geleceğinize kadeh kaldırıyor.

Çünkü şapkalarırma gülüyorsun ve annem haklı, bana sanki dünyanın dönmesini ben sağlıyormuşum gibi bakıyorsun. Çünkü sana kim olduğumu asla söyleyemem. Sana asla büyümekle ilgili hikayeler anlatamam. Anlatamam.

arkadaşlarımdan bahsedemem. Annemin neden bu kadar harika olduğunu anlatamam. Sana gelmeden önce beni ben yapan her şeyi sana asla anlatamam.

Çünkü sana nasıl geldiğimi asla paylaşamam. Ne kadar korkutucu olduğunu anlatamam. Sen olmasaydın her şeyin ne kadar kötü gidebileceğini anlatamam. Sen beni, annemi, kız kardeşimi kurtardın ve bunu korkunç bir trajedi değil, muhteşem bir macera haline getirdin.

Çünkü senin için ne kadar derine indiğimi asla tam olarak bilemeyeceksin, çünkü ben ve kendi hayatımdan daha çok sevdiğim tek varlık bilinmeze atıldığımızda, sonunda ikimizin de kendi yollarımızla mutlu olmasını sağladın.

Çünkü ben bakire değilim ve sen bunu anlayabilirsin.

Ya

p. "Sevgilim," dedi ve kollarını bana daha sıkı doladı. Kollarının arasında döndüm ve başını ellerimin arasına aldım.

Hareketlerim karşısında sustu.

"Ne olursa olsun, bunu bil Loren. *İliklerinize* kadar bilin," diye talep ettim, sesim çirkin, hırıltılı, hatta korkutucu.

Kolları daha da sıkılaştı. "Satrine."

"Nereden geldiğim, kim olduğum, ne olursa olsun, ben senin düşündüğün kişiyim. Olduğuma inandığınız kişiyim. Ben o kadını. Senin için."

Yüzünden bir şey geçti. Anlayış.

"Sweeting, sakın ol-"

Kafasına bastırdım. "Hayır. Anlamıyorsun... asla anlamayacaksın ve... ve..."-sesim kırılıyordu-"...ve sana söyleyemem. Sana asla anlatamayacağım. Bunu seninle asla paylaşamayacağım. Paylaşamam. *Yapamam* işte."

Beni iyice içine çekti ve sesi alçak ve sertti, "Buna ihtiyacın yok Satrine. Buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey burada."

Beni yanlışı anlıyordu, her zamanki gibi. Ve onu düzeltemedim.

"Anlamıyorsun!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Ve asla anlamayacaksın."

Bir elini başımın arkasına koyarak yüzümü boynuna bastırdı. "Sus. Bunun seni üzmesine izin verme. Bir önemi yok. Bitti artık. Arkanda."

"Anlamıyorsun," diye feryat ettim, ona daha da sokuldum, yüzümü tenine bastırdım.

Başını çevirdi ve saçlarımı öptü, bir eliyle sırtımı okşadı, vücudu benimkini salladı ve "Sus, aşkım. Sus. Sen buradasın. Orada değilsin. Güvendesin."

Aman Tanrım!

O asla anlamaz!

Bedenim bir hıçkırıyla sarsıldı.

"Sus, aşkım," diye fısıldadı.

Tekrar sarsıldı.

"Sana söylemek istiyorum ama yapamıyorum." Yüzümü boynundan çektim ve bulanık kafasına baktım. "Söz veriyorum. *Yemin* ederim Loren. Sana söylemeyi çok istiyorum."

Yüzümü olduğu yere geri itti ve sert bir şekilde, "Bir daha bunun hakkında konuşulduğunu duymayacağım. Buna ihtiyacım yok, Satrine. Seni üzmesine izin verme."

Ve işte yine her şey olması gerektiği gibi yerli yerine oturuyordu. Ama *o anlamadı!*

Ve ona aitti. Ama asla alamayacaktı.

Duygularımla onun kollarına atıldım ve o da beni tuttu.

Sonunda hüngür hüngür ağladım ve o kadar muazzamdı ki, bittikten sonra bir bez parçası gibiydim. Asla korkmayın, erkeğim bir tanrıydı ve beni kaldırıp yatağıma yatırdı.

Beni de orada tuttu ve sinirli bir şekilde mırıldandı: "O adam sana bunu yaptığına göre yaratılmışların en iğrenci. Olayları çok iyi idare ettiğinden endişelendim. Bunu daha önce söylemeliydin, sevgilim."

"Evet," diye mırıldandım.

"Ne kadar güvende olduğunu anlayacaksın ve umarım yakında anlayacaksın." Ta ki Leydi Corliss iyi tanınması gereken ama tanımadığı bir arkadaşıyla karşılaşana kadar.

Ya da baba olmayan baba savunmasını yapar ve birisinin Fleuridia'ya gitmesini ve kapatıldığımızı sandığımız kulübeyi ve bize erzak getiren çifti bulmasını önerir.

Ya da annem ve benim söylediğimiz özenle hazırlanmış yalanların milyonlarca farklı ipliği çözülmeye başladı. O zaman ne kadar güvende olurdum?

Paramız olurdu.

Annem ya da ben son nefesimizde Maxine'i bırakırdık, böylece Maxie'ye sahip olurduk. Ama bunu öğrenmenin milyonlarca yolu vardı.

Ve sonra onu kaybederiz.

Ve onsuz bu dünyada var olamazdım. Ben de kendi dünyamda onsuz var olamazdım.

Ama biliyordum ki, ruhumun derinliklerinde, yolun bir yerinde, bir şeyler berbat olacaktı. Ruhuma kadar biliyordum.

Günlerim sayılı.

Yirmi İkinci Bölüm

Şımarık

Satrine

"Sevgilim!"

Beni sevdiğini haykırdıktan sonra, Loren'in sürdüğüm faytonu düzeltebilmesi için dizginler eldivenli parmaklarımdan çekildi.

Bunu belli belirsiz fark ettim, çünkü annem, Maxie ve Mary Teyze'yi taşıyan arabayı takip ederken bir caddeye sapmıştım ve onu görmüştüm.

Ve her şey olduğu gibi, atlarla ne yaptığımı unuttum. "Yüce Tanrım, bu inanılmaz," diye fısıldadım.

Annemin arabası bir blok uzunluğundaki binanın önünde durdu. Loren faytonumuzu onun arkasına yönlendirdi ve o da durdu.

Loren'in dizginleri tuttuğunu ve sonra bana döndüğünü hissettiğimde, kaldırıma inşa edilmiş küçük bir kulübeden bize doğru ilerleyen şık, mavi üniformalı adamları dikkatle fark ettim.

Ama çoğunlukla, tüm bunlar boyunca, oturup baktım.

"Beş yıl sürdü ve özenle, bölüm bölüm, gemiyle ve sonra karadan getirildi ve burada yeniden inşa edildi. Taş o kadar ağır ki, bir gemiye her seferinde sadece bir parça koyabildiler ve yirmi parça var. Sadece taşı buraya getirmenin maliyeti değil, Newton vergi mükelleflerinin sırf ona sahip olmak için Korwahk Dax'ına ödemek zorunda kaldıkları bedel de tüm krallıkta bir skandaldı."

Arabada kıpırdamadan durdum ve uzun, görkemli binanın önünde duran devasa, zarif bir şekilde oyulmuş at heykelini görmeye çalıştım. Arka toynaklarının üzerinde durmuş havaya vuruyordu, yelesi uzun ve vahşi, başı mağrur ve hiddetli, burun delikleri açıktı ve havaya doğru iki, belki de daha fazla kat yükselmesi gerekiyordu.

Onu daha da görkemli kılan toynakları gerçek altından yapılmış gibi görünüyordu, tıpkı yelesinin ve kuyruğunun uçlarından bahsetmeye gerek yok, ama gözleri devasa yakutlardan başka bir şey olamazdı.

Etrafını çevreleyen dekoratif ama kesinlikle uzun, sağlam ve tehlikeli (tepesindeki mızraklarla birlikte) demir parmaklıkların yanı sıra mavi üniformalı adamlardan oluşan bir birlik vardı.

Tekrar konuştuğunda gözlerim Loren'e kaydı.

"Bu onların at tanrısının bir heykeli ve bana söylendiğine göre en üstünleri bile değilmiş. Görünüşe göre bu heykel başkentleri Korwahn'a giden yolun üzerinde," diye devam etti Loren.

Daha iyisini hayal edemezdim. Bu imkansızdı. Loren'in işi bitmemişti.

"Bu heykel gece gündüz korunuyor ve Hawkvale, Lunwyn ve Fleuridia'nın dört bir yanından binlerce insan sadece onu görmek için Newton'a yolculuk yapıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye cevap verdim. "Hiç bu kadar... bu kadar... *büyük* bir şey görmemişim. Ve çok güzel işlenmiş.

Ve çok...çok...muhteşem bir şekilde *ürkütücü*. Yani, inanılmaz ama aynı zamanda dehşet verici, sanki bir zamanlar tanrıymış da taşa dönüşmüş gibi."

Ve o bir "erkekti". Renderda o kısmı atlamamışlar.

Loren gülümsüyordu. "Korwahkianlar hariç hemen herkes aynı fikirde. Newton sakinleri de otellerimizde, mağazalarımızda ve restoranlarımızda ziyaretçiler tarafından harcanan paralar nedeniyle artık şikayet etmiyor. Ve şimdi, bildiğiniz gibi, Newton Kùltürler Müzesi, Firenz kabile tarihinin bu sergisini sergilemek için Northlands'deki diğerlerini geride bırakarak şapkalarında bir tüy daha var. Daha önce hiçbir müzenin Triton'dan bu kadar büyük bir sergi açtığından emin değilim. Mar-el korsanlarının denizleri özgürleştirdikten sonra geçişe izin vermeleri sayesinde ancak son zamanlarda bu mümkün oldu."

Bu yüzden oradaydık.

Bir yandan da Loren söz konusu sergiyi görmeye giderken bana fayton kullanma dersi veriyordu. Mary Teyze, "Neredeyse o masum süt arabasını devirdiğini gözden kaçırdığımı sanma," diye tersledi. Loren iki büküm oldu ve ben de aşağı bakınca onun siyah şemsiyesinin altında arabamızın yanında durduğunu gördüm,

Şapkası tüm vücudunu gölgelese ve ayrıca yarım ayak daha çevrelese bile açık olan bir şey vardı. Her zaman yanında taşıdığı el çantası bileğinden sarkıyordu (cidden, İngiltere Kraliçesi gibiydi, o şeyi yemek masasına bile getirirdi).

Son olarak, yüzündeki asık ifade beni hedef almıştı. Hedefini Loren'e göre ayarladı.

"Sana bir kadına araba kullanmayı öğretmenin aptallık olduğunu söylemiştim. Dinledin mi?" Elleri eldivenli olduğu için etkisiz de olsa parmaklarını sinirli bir şekilde şıklatmak için çantasını kaldırdı. "Hayır, dinlemedin."

"At beni ürküttü, Mary Teyze," dedim ona. "Bir taş yığını hiç de ürkütücü değil."

Taş yığını mı?

Dikkatimi tekrar ata verdim.

Gözlerindeki yakutlar yumruğumdan daha büyük olmalıydı.

Mary Teyze'ye dönüp baktım, gülümsemek için verdiğim mücadeleyi kaybediyordum. "Seni göz muayenesine götürmemiz gerekiyor mu?"

Yüzü allak bullak oldu ve Loren'e döndü. "Yeğenimi şımartıyorsun."

O inerken Loren de arabamızla ilgilenmek için orada olduğu anlaşılan mavi üniformalı bir adama başıyla selam veriyordu.

Kaldırıma çıkınca bana elini uzattı, ben de tuttum ve inmemeye yardım etti.

Ancak beni yanına çektiğinde Mary Teyze'ye döndü ve hiç istifini bozmadan, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Bir yapışkan su birikintisi içinde erimekle savaştım.

Şimdi Mary Teyze'nin yanında olan annemin yanında duran Maxie kıkırdadı. Ona baktım ve göz kırptım.

"Tıpkı baban gibi," diye homurdandı Mary. "Annenin üzerine titrerdi. Neyse ki *annen* onun için ve sanırım *hepimiz* için son derece mantıklı bir kadındı, böyle bir düşüncesizlikle başı döndürülecek bir kadın değildi, Brigid'in koynuna alınsın. Ancak kız kardeşiniz hayal edemeyeceğiniz kadar şımartılmıştı. Bu kadar çekici ve tatlı bir mizaca sahip olduğu için hepiniz çok şanslıydınız, yoksa bu onun mahvına neden olabilirdi."

Bunu söyledikten sonra şemsiyesini indirdi, kıvrımlarından tuttu ve sapını sallayarak

Ben

. . . Sonra devam etti.

"Bu Mary Teyze'yi kızdıracak bir şey söyleyemedim. Annemin konuşma şekli
onu ona bakmamı sağladı.

unu
tma
kızı
m,"
diye
uya
rdı.
"

M
a
r
y
,
"

d
e
d
i

a
n
n
e
m

u
s
u
l
c
a
,

b
e
n

Loren'e nasıl baktığını gördüğümde başımı ona çevirdim. Çenesi sert, dudakları gergindi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Oğlum," diye fısıldadı Mary Teyze, sesi pişmanlık dolu çıkıyordu. "Sorun değil, Mary," dedi Loren.

"Hayır demek istedim-"

Loren onun sözünü bitirmesine izin vermedi. "Dediğim gibi, sorun yok."

Mary Teyze anneme kocaman gözlerle baktı. Annem dudaklarını Mary Teyze'ye doğru uzattı. Bir müzenin dışındaki işlek kaldırımında dururken ne söyleyeceğimi düşünmekte zorlandım. "İçeri girebilir miyiz?" Maxine heyecanla sordu.

"Elbette, yavrum," diye mırıldandı Loren.

Maxine annemden ayrıldı, Loren'in yanına geldi, kolunu onun koluna doladı ve garip bir şekilde onu Mary Teyze'den kurtarıyormuş gibi görünerek ikimizi de müzeye doğru yönlendirdi.

Bunun ötesinde, son birkaç gün içinde onda belirgin bir değişiklik olmasına rağmen - hepimize alışmaya başladığı ve suskunluğunun hızla kaybolduğu belliydi - bu bizim ev, mağazalara yürüyüşler ve park gezileri alanımızdaydı.

Artık halkın içindeydik, büyük ve hareketli bir müzedeydik ve bizimle gelmek istediğini ifade etmesine ve bu konuda çok istekli olmasına rağmen, hepimiz iyi olduğundan emin olmak için onu yakından izlemeyi planlamıştık.

İlerleyişine bakılırsa, bu konuda fazlasıyla iyiydi. İtiraf etmeliyim ki, bu bir rahatlamaydı ama aynı zamanda bir sürprizdi.

Mekan çok kalabalıktı ama tabii ki orada da VIP muamelesi vardı ve Loren hepimize

o.

Bu nedenle, kısa sürede ve uzun kuyruklarla uğraşmak zorunda kalmadan Sergide dehşet verici kılıçlar, seri üretim olmadığı belli olan ama ilkel olmaktan çok uzak görünen yaylar ve oklar ile mücevherli hançerler yer alıyordu. Ayrıca girift dokunmuş kilimler, olağanüstü işlenmiş gümüş kadehler, olağanüstü mücevherler, şaşırtıcı mozaikler ve hatta içine girebilmeniz için kurulmuş devasa bir ipek çadır bile vardı. İçerisi o kadar görkemli döşenmişti ki Loren'in elçilik görevini kabul etmesini yeniden düşünmeye başladım. Çünkü Firenze'de böyle yaşıyorlarsa, ben de maceraya varım.

Loren'i kendi başıma, kalabalıktan (tesadüfen olmasa da, bunu görmezden geliyorduk, neredeyse sergiye olduğu kadar bize de hayrandılar) ve annemden, Mary Teyze'den ve Maxie'den uzaklaştırmak biraz zaman aldı ve annemin çeşitli bakışlarına maruz kaldım!

"İyi misin?" diye sorduğumda o ve ben kenarda duruyorduk.

Artık üzgün görünmüyordu. Aslında, Maxine'in büyük bir postun arkasındaki sıradağları ve kocaman, güzel bir gölü tasvir eden resme olan hayranlığını izlerken yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı (evet, neredeyse taparcasına).

"Evet, elbette, neden?" diye cevap verdi ama bakışlarını Maxine'den ayırmadı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

Bu onun dikkatini çekmemi

sağladı. "Neden sordun?" diye

üsteledi. "Mary Teyze olabilir..."

Sözümü kesti.

"Onlar yaşadılar. İnsanlar onları tanıyordu. Onlardan bahseden tek kişi o değil."

Annesi ve kız kardeşi hakkında biraz da ters bir şekilde konuşuyordu.

"Hakaret etmek istemedi," diye temin ettim. "Şimdiye kadar tanıdığım hiç kimsenin yapmadığı kadar ters iltifatlar ediyor, çünkü bunlar tamamen ters ama aslında iltifat olarak algılanıyor."

"Teyzene kızgın değilim," dedi kararlı bir şekilde. "Tamam," diye fısıldadım. Dudakları seğirdi. "Yine de seni şımartıyorum." "Şımartmıyorsun," diye karşılık verdim.

Etrafımıza baktı, günün ortası olduğuna işaret etti ve nişanlımı nihayet tanırken onun aylak bir zengin olmadığını öğrenmiştim. Gelecekte kralına (tekrar) bir şekilde hizmet etmeyi düşünmesine rağmen - kanunsuz olma yan uğraşlarının yanı sıra - o ve babasının günah gibi zengin kalmak için ilgilenmeleri gereken çeşitli şeyler vardı.

Bunu biliyordum çünkü akşam yemeğinde (iki gece önce yine baş başa yediğimiz bir akşam yemeğinde, geniş bir arnavut kaldırımlı avlunun kenarında, ağaçlarla, cam cepheli dükkânlarla ve diğer lokantalarla çevrili hoş bir birahanenin dışında - *Le Cirque Magique* değildi ama Loren'le baş başaydık, yani *her şeyin* kendi versiyonuydu) benimle onlar hakkında konuşmuştu.

Ancak, gemicilikle ilgili çıkarları, Lunwyn'de Apollo adında zengin bir adamla yaptığı ortaklık ve babasıyla birlikte Hawkvale ve Fleuridia'da sahip oldukları bir dizi matbaa arasında bir yerde kaybolmuşum.

Aslında, o kadar kötü bir şekilde sersemlemiştim ki, ancak onun sert, lezzetli dudaklarının benimkine bastırdığını hissetmeden önce zengin, çekici kıkırdamasını duyduğumda sersemlemişliğim geçti.

"Pek çok ilgi alanım olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım, bu yüzden yatırımcılarımızı mutlu etmek için düzenlemeniz gereken bir dizi gece olacak ve erkekler beni planlarına yatırım yapmaya ikna etmeye çalışırken çılgınca elbiseler giymek için bir dizi fırsat olacak."

"Biliyor musun, son zamanlarda söylediğin son bin kelimedenden sadece 'organize etmen gereken suareler' ve 'çılgınca yakışan elbiseler' duydum," diye cevap verdim.

Bu onu kıkırdatmamıştı. Onu güldürmüştü.

Bu da beni mutlu etmişti.

Uzun lafın kısıası, bu sergiyi gazetede okuduğumda ve bu müzenin varlığını öğrendiğimde ve ona *gitmemiz gerektiğini* söylediğimde, bize buraya kadar eşlik etmek için programını yeniden düzenlemişti.

Doğrusu, iki gece önce yemekten sonra bir dükkânın önünden geçerken vitrinde gördüğüm bir şapka iğnesi için "Çok güzelmış" demem ve iğnenin ertesi sabah evimize teslim edilmesinden de anlaşılabileceği üzere, benim en ufak hevesime bile boyun eğdi.

Yani, evet.

Tamamen şımarık.

Le Cirque Magique'den sonra yatak odasında kaybettiğimden beri yaptığı bir şey.

Ya da belki de bu sadece Loren'di. Mary Teyze'nin dışarıda söylediklerine ve ikisiyle de tanıştığımdan beri edindiğim tüm izlenimlere göre, Copeland erkekleri hayatlarındaki kadınları şımartma eğilimindeydi.

Ama Fleuridia'da, Maxie'den ve hatta Mary Teyze'den uzakta, inzivaya çekilerek kaybettiğim zamanı telafi etmeme yardım etmeye çalıştığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Tüm bunlar aklımdayken, "Yolumu bulacağım," diye ağzımdan kaçırdım. Kaşları birbirine kaydı. "Pardon?"

"Tüm Kuzey Toprakları'ndaki en iyi ev sahibesi olarak ün kazanmanın dışında ne yapacağımı bilmiyorum, tamamen yatırımcıların benim gibi bir ödülle evlendiğin için ne kadar zeki olduğunu anlasınlar diye," diye şaka yaptım.

Sırttı.

Ona yaklaştım ve sessizce devam ettim, "Ama ben yolumu bulacağım Loren. Bana göz kulak olmak zorunda değilsin. Benim için endişelenmene gerek yok. Hiçbirimiz için."

Ben konuşurken kolunu bana dolamıştı ama beni daha da yaklaştırmak için, "Mary'nin burada olması iyi oldu. Korkarım annen bu kadar uzun süre uzak kaldığı için, senin gibi onun da toplum içinde yol gösterici bir ele ihtiyacı olacak." Bana küçük bir gülümseme gönderdi. "Leydi Longdon'ın bir partide cinayet işlediğinden emin değilim ama bunu nasıl yapacağını bulman için sana yol göstereceğinden hiç şüphem yok."

İçim dondu.

Bir partiyi öldürür.

Ona bir partiyi öldürdüğümü söylemiştim. Ve öldürdüm de.

Demek istediğim, arkadaşlarım muhtemelen yıllık Cadılar Bayramı partimin ölümüne, benim ölümüm olduğunu düşündükleri kadar üzülmüyorlardı.

Ama Loren bunu ona haftalar önce ahırda babamın beni oynamaya zorladığı oyunu oynamak için söylediğimi sanıyordu.

Oysa bir kez olsun ona doğruyu söylüyordum.

"Satrine?" diye seslendi.

Ona odaklandım ve "Yolumu bulacağım" diye tekrarladım.

Beni dikkatle inceliyordu, kolu belime sıcak bir şekilde sarılmıştı, bakışları şefkatliydi ama aynı zamanda sıkıntılıydı, çünkü kötü bir an geçirdiğimi düşünmüş ve durumumu hatırlamıştı.

Eldivenli ellerimi göğsüne bastırdım. "Söz veriyorum." "Sana inanıyorum tatlım," dedi nazikçe.

"Yine de beni şımartmaya devam etmekten çekinme," diye takıldım, zorlama gelmemesini umarak. "Demek kabul ediyorsun."

Omuz silktim.

Ve o zengin, çekici, kıkırdama geldi, ardından hızla uzmanlaştığı şeyi yaptı: dudaklarını dudaklarıma değdirebilmek için başını kocaman şapkamdan sakınacak şekilde eğdi.

Kalktığında çok uzağa gitmedi.

Ben de kabul ettim. "Ve eğer onlar hakkında konuşmak istersen..." Asılı kalmasına izin verdim.

Benden tamamen uzaklaşmadan önce sadece başını sallamasını kaygı verici buldum. Ama boşverdim.

Çünkü bazı şeylerden vazgeçmesi için ona ihtiyacım olacaktı, birçoğundan, neredeyse her gerçek şeyden.

Ben
. En azından bu iyiliğe karşılık verebilirdim.

"Bu, sana araba kullanmayı öğretmem için beni zorlamaktan vazgeçeceğin anlamına mı geliyor? Etrafta mı?" diye sordu ve onu tanımaya başlamıştım, bu yüzden tamamen şaka yapmadığını seziyordum.

"O kadar da zor değil," diye karşılık verdim.

"Bu işte berbatsın," dedi açıkça. Haksız değildim. Şaka yapmıyordu. Ve haksız da değildi.

Başka arabalar, at arabaları, atlar ve karşıdan karşıya geçen insanlarla dolu kalabalık caddelerde at

arabası sürmenin çok daha zor olduğunu kim bilebilirdi ki (kırmızı ışıkta geçme kavramı bu dünyaya henüz girmemişti ve her ne kadar işlek caddelerde yol gösteren polisler olsa da

karşıdan karşıya geçerken bir tane bile dur işareti yoktu), ama aynı zamanda serseri köpekler, kediler ve bazen domuzlar ve tavuklar?

Atlar, onlara ne yapmalarını söylediğinize bağlı olarak sağa sola dönüyor, daha hızlı ya da daha yavaş gidiyorlardı.

Bir şeyle karşılaşmak istemiyorlardı, bu yüzden kendi kaçış manevralarını yaptılar.

Ama çoğu zaman tehlikeli oluyordu. "Alışacağım."

"Belki de, nereye gittiğine dikkat etmek yerine etrafına geziyormuş gibi bakmayı bırakırsan," diye önerdi.

Bu konuda da haksız sayılmazdı.

"Dikkat dağıtıcı bir dizi unsur var," diye belirttim.

"Aynen öyle. İşte bu yüzden kadınlar araba kullanmaz. Dikkatleri çok kolay dağılır. Vitrinde beğendikleri bir şapka gördüklerinde, ona bakmaktan kendilerini alamadıkları için yan taraftaki vitrine girerler. Sonra da bunun şapkanın suçu olduğunu iddia ederler."

"Aman *Tanrım*," diye fısıldadım öfkeyle. "Bunu sen mi söyledin?"

Bana kocaman gülümsedi, sıcak kahverengi gözleri dans ediyordu ve başı eğilirken hala bana sarılmış olan kolu sıkılaştı.

"Seni kızdırmak çok kolay, Satrine'im," diye fısıldadı.

"Bu kadar güzel olduğun için çok şanslısın Loren'im," diye karşılık verdim. Ve daha da büyük bir gülümseme geldi.

"Böyle bir göl görmek isterdim."

İkimiz de Maxine'in sesine doğru döndük ve yaklaştığını gördük. "Ve dağlar," diye devam etti.

Loren hiç vakit kaybetmeden, "O halde sana bulabildiğimiz kadar çok göl ve dağ göstermek için planlar yapmalıyız, Maxie," diye cevap verdi.

Maxine ışınlandı.

Mm-hmm.

Tamamen.

Loren Copeland hayatındaki kadınları şımartırdı. Tuhaf bir şekilde.

Ama bu konuda tek kelime daha etmeyecektim. Asla.

Çünkü oydu.

Ve Loren'in her şeyi gibi bu da çok güzeldi.

* * * *

Loren

Satrine ağırlığını Satrine'e vermeden önce dudaklarını göğsünde ve boynunda gezdirirken onun dudaklarını hissetti.

Loren onun sıcaklığını zar zor kabul etti ve yuvarlanarak onun üzerine çıktı.

Kadının dudaklarının etkisinden tam olarak kurtulamamıştı ama kadının yumuşak kıvrımlarının üzerinde durmasından çok hoşlanmasına rağmen, vücudunu bu kıvrımların üzerinde dinlendirmeyi tercih ediyordu.

"Yaran nasıl?" diye fısıldadı kulağına. Adam sırıttı

ve başını kaldırdı.

"Daha iyi," dedi ona.

"Mm..." diye
mırıldandı.

Hâlâ sırtarak ağzını onunkine değdirdi ve uzaklaşmadan, "Yakında, sevgilim," dedi.

Yüz ifadesi değiştirdi ve elinin yarasındaki bandajın üzerinde nazikçe gezindiğini hissetti. Sabahları ve yatmadan önce değiştirmesini istediği bir bandajdı bu, böylece giysileri ya da çarşaf lar dikişleri kötüleştirmeyecekti.

Bu nedenle, "Çok yakında, tatlım. Artık neredeyse hiç acı yok."

Bu tam olarak gerçek değildi. Acı vardı, bu yüzden yatak oyunlarını doyuma ulaştırmamıştı.

Ama iyiye gidiyordu ve dahası, onun bu konuda endişelenmesini istemiyordu. Dileği yerine geldi. Bakışları temizlendi ve onunkilere odaklandı.

"Tamam tatlım," diye cevap verdi.

"Bu gece için doydun mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı.

"Emin misin?" diye alay etti. "Doymuş görünmen için genellikle üç ya da daha fazlası gerekir ve bu gece sana sadece iki tane verdim."

Gözleri yatak başlığına kaydı ve mırıldandı. "Kendini beğenmiş."

Loren güldü.

Gözleri tekrar ona döndü ve büyülenmiş gibi izledi.

Nişanlısının onun mizahını bir Korwahk tanrısının yaldızlı heykelinden bile çok daha fazla ilgi çekici bulunduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Loren ona baktı, altın sarısı saçları yastığının üzerindeydi, yüz ifadesi şimdi memnun ve huzurluydu, dudakları öpücüklerinden morarmıştı ve sikini yalıyordu.

Ona bakarken öylesine büyülenmişti ki, eli yüzüne gelip başparmağı yanağını okşayınca irkildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca. "Çok güzel olduğunu," dedi ona.

İfadesi öylesine zarif bir hale büründü ki, eğer onu zaten çözmemiş olsaydı, bu onun felaketi olacaktı.

"Buna değmesini sağlıyorsun," diye
fısıldadı. "Ne?"

"Her şey. Tüm olanlar, tüm olacaklar. Kaybettiğim ve bir daha asla sahip olamayacağım her şey. Buna değmesini sağlıyorsun ve bu çılgınca görünebilir ama bunu her zaman yapacağını bildiğim bir şekilde yapıyorsun."

Lanet olsun.

Ağzına almadan önce inledi.

Onun tokluğunun uyuşukluğa dönüştüğünü hissetmeden önce bir süre kucaklaştılar. Ancak o zaman lambaları söndürmek için hareket etti, sonra onu kendine yaklaştırdı, vücudu yorganın altında onunkinin arkasına doğru kıvrıldı.

O öğleden sonra müzeden eve geldiklerinde gördüğü bir şeyi sormadan önce, onun uykulu halinin kurnazlığını azalttığı zamanı iyi ayarlamaya çalıştı.

"Carling'in burnunun kenarına dokunması ve senin de bu jest e karşılık vermek ne anlama geliyor?" Kadının rahatlamış bedeni adamın kollarında sıkılaştı.

Onun saçlarına sıırttı.

Kurnazlıkta berbattı. Carling daha

kötüydü.

Ancak her ikisi de Loren'in lehineydi.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

"İkiniz her ne pişiriyorsanız, sevgili kalbim, sizi kurtarmam gerekirse önceden bilmeyi tercih edeceğimi unutmayın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye tekrar yalan söyledi.

"Birkaç hafta sonra babamın doğum günü ve ona ne kadar düşkün olduğunu gözden kaçırmadım." Onu sıktı. "O çok şeye sahip bir adam, bu yüzden daha fazlasına ihtiyacı yok, ancak değer verdiği insanların arkadaşlığından çok hoşlanıyor."

"Doğru," diye fısıldadı.

"Yani onun için bir parti düzenlemenize gerek yok. Ancak sürpriz olarak bir parti planlarsanız, bu konuda yardımcı olabilirim."

"Bunu aklımda tutacağım" diye cevap verdiğinde sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıkmıştı.

Loren onu daha da yakınına çekerek yüzünü saçlarına gömdü, "Bu yıl için hediyesini şimdiden aldığını söyleyebilirim, üç tane ve hepsi de sarı saçlı."

"Harika olmayı bırak," diye uyardı.

Omzunu öpmek için yana kaydı.

Ve geri döndüğünde, "Deneyeceğim" dedi.

Kadın uzun süre sessiz kaldı ve adam onun uyuduğunu düşündü.

Karanlıkta uykulu bir şekilde "Yalancı" diye mırıldandığında yanıldığı

kanıtlandı. Gerçekten de öyleydi.

Uyku onu ele geçirmeden önce son bir kez Loren onun saçlarına gülümsedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Üç Kral

Loren

Loren yaklaşırken, kapıdaki çavuş ve yanındaki diğer dört asker, hareket edip çift kapılardan birini açmadan ve Loren odaya girmeden önce şık bir şekilde selam verdiler.

The Heritage'daki Kraliyet Süiti bütün bir katı kaplıyordu.

Ve süitin oturma odası da yarısını kaplıyordu.

"Babam ve benimle kalmayı neden reddettiğini şimdi anlıyorum," diye söylendi Loren, Tor birkaç kanepeden birinde durup bakışlarını Loren'e doğru çevirirken.

Cora koltuklardan birinden atladı ve doğruca Loren'in yanına gitti.

"Lore, seni şeytan, evleniyor musun?"

Dikkatini kralına çevirdi ve kaşını kaldırdı.

"Bunu sürpriz olarak bıraktım," diye açıkladı Tor. "Kraliçemin, soylularımın kendilerini rezil etmelerine benden daha az sabrı var. Gelmek istemedi. Geldi ve bir ödül aldı. Şimdi burada olduğu için memnun."

Bunu açıkladığı sırada Cora bunu ona yaptı ve bunun nasıl bir tepki alacağını bildiği için derin bir eğilmeye başladı.

"Aman Tanrım, kes şunu," diye yakındı.

Ama adam vurulmuştu.

Bunu daha önce de duymuştu.

Aman

Tanrım.

Tekil.

Kraliçesinin bunu söylediğini duymuştu.

Ve onunla tanıştığı ilk zamanlarda bunu Satrine'den duymuştu.

Belirsiz ama tuhaf bir şey midelerini bulandırmaya başladı.

Cora'nın yanağını öpmek için eğilirken bunu görmezden geldi ve işi bittiğinde Tor oradaydı. Alay olsun ya da olmasın, selamlama zahmetine girmedi. Sadece elini sıktı.

Ve dikkatini odadaki diğer insanlara verdi.

İki, biliyordu ve sarışına hızlıca bir selam daha verdi, ama onun yanında duran kara devin elini tuttu ve sıktı.

"Dax Lahn," diye selamladı. "Dahksana Circe," dedi Dax'ın kraliçesine.

"Seni tekrar görmek güzel Loren," dedi Circe.

"İyi misin?" Lahn sordu. O

da başını salladı.

"Uzun bir yolculuk yaptınız," diye belirtti ve yapmışlardı da. Güney Toprakları'ndaki Korwahk krallığından buraya kadar gelmişlerdi. En az üç ay süren bir yolculuk.

"Benim Circe'm arkadaşını özlüyor," diye açıkladı Lahn karısını yanına çekerek. Lahn da muhtemelen arkadaşını özlüyordu.

Loren gülümsedi, sonunda çeşitli şekillerde ortaya çıkan ve sadece kalıcı değil, aynı zamanda sarsılmaz da olan bu eşleşmeleri (Lahn ve Circe'ninki en alışılmadık olanı) anlıyordu.

Onlar.

Ama kesinlikle öyleydi.

Odadaki son iki kişiye döndü.

"Tanıştığınızdan emin değilim," dedi Tor, Loren bir bakışta kendisi gibi asker olduğunu anladığı uzun boylu, düzgün, yakışıklı adamı ve yanındaki esmer, çarpıcı güzeli süzerken. "Bu Wodell Kralı True ve kraliçesi Farah."

Loren eğildi.

"Kim olduğunuzu biliyoruz," dedi Yeşil Deniz'in ötesinden gelen kral. "Ve neler başardığınızı. Ben bir kardeşinizim efendim," diyerek Loren'in tahminini doğruladı. "Eğilmeyin."

Loren doğruldu, bakışları kısa bir süreliğine Tor'a kaydı, başını salladı ve sonra tekrar True'ya baktı. "Yine de tanışmak bir onur" -bakışlarıyla Farah'ı da içine aldı- "savaşçılardan ikisi Canavar."

"Keşke tek yapmamız gerekenin canavarı itmek olduğunu bilseydik-" diye başladı Lahn.

Circe dönüp kolunu tokatladığında durdu ve "Lahn, o yürek parçalayıcı durumda 'her şey olabilir' diye bir şey yoktu," diye tısladı.

Lahn'dan sakın, nazik, şarkı gibi bir dizi kelime geldi ve Loren Korwahkça bilmediği için kralın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bu, kraliçesinin daha az kızgın görünmesini sağladı.

Tor onun dikkatini çekti ve sordu: "Müstakbel gelininiz nerede? Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz." "Bu mükemmel bir soru," diye cevapladı Loren test edercesine.

Tor'un kaşları havaya kalktı.

Odasında kollarında geçirdiği krizin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti.

Uyum sürecini saymazsak, hayatının en güzel iki haftasını geçirmişti ve babasının, kaybettiklerine rağmen ona harika bir çocukluk yaşattığı düşünülürse, bu oldukça büyük bir iddiaydı.

Açıklık, dürüstlük, paylaşım, ailesiyle gezintiler, baş başa yemekler ve geceleri yatağında Satrine ikisine de uyuyordu.

Muhteşem.

Birbirlerinden ayrılamazlardı. Adamın yapacak işleri vardı. Ve onun da son rötuşlarını yapması gereken bir düğünü vardı.

Ayrıca, annesiyle birlikte söz konusu düğün için Dalwin'e seyahat planları yapmaları gerekiyordu; Satrine'in de nereye giderlerse gitsinler onunla birlikte olacağı bir düğünden sonra, buna hazırlıklı olması gerekiyordu.

Corliss, Maxine ve Mary'nin odalarını yeniden düzenlemek bir yana, mahzende yaptıkları bazı tadilat işlerinde annesi ve Mary ile daha da içli dışlı olmuştu (Mary süresiz olarak kalmaya karar vermişti, meraklı, her şeye burnunu sokan ve yalnız yaşayan bir dul olduğu, ama artık hakkında emir verebileceği, çok değer verdiği bir ailesi olduğu düşünüldüğünde bu sürpriz değildi).

Ve son olarak Satrine garip bir şekilde Vadi'nin, Kuzey Toprakları'nın, hatta tüm diyarların tarihini ve hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye niyetlenmişti ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu nedenle sık sık burnunu bir kitaba dayıyor ve her sabah gazeteyi baştan sona okuyordu.

Başka bir deyişle, gelini ondan bile daha meşguldü.

Bununla birlikte, onunla birlikteyken, *onunla birlikteydi*. Onu sık sık güldürmeyi, hayatının her ayrıntısını (ya da paylaşabileceklerini) paylaşmaya teşvik etmeyi kendine görev edinmiş gibi görünüyordu ve onu orgazm olabileceği kadar sert bir şekilde doruğa ulaştırma konusunda özel bir becerisi vardı.

Onu görmeye, onu asla terk etmemeye ve iyi olan her şey üzerindeki hakimiyetini kaybetmesine asla izin vermemeye yemin ettiği düşünöldüğünde, bu da şaşkırtıcı değildi.

Tepeden tırnağa, kemiklerinden ruhuna kadar öyleydi.

Güzel.

Böylece ona aşık olma yolculuğunu tamamlamış oldu.

Artık mesele her geçen gün onu daha fazla sevmenin yollarını bulmaktan ibaretti ve bu da mücadele etmekten çok uzak bir çabaydı.

Tek endişesi, son zamanlarda Satrine'in endişeli görüldüğünü fark etmiş olmasıydı. Bunu saklamaya çalışıyordu ama bu endişe öyle bir şeydi ki, saklayamıyordu.

Bunun babasının yaklaşan duruşmasından kaynaklandığını biliyordu ve ne yazık ki Loren'in bu durum karşısında yapabileceği tek şey, duruşma bitene kadar, ki neyse ki yakında bitecekti, onun ve annesinin yanında olmaktı.

Ama o da, babasının duruşması yarından sonraki gün olduğu için, geleceklerini bilse bile, Tor ve Cora'nın yakında gelişini ona bir ikram olarak saklamıştı.

Ancak, ona sürpriz yapmak için onu almaya gittiğinde orada değildi ve nerede olduğunu kimse bilmiyor gibiydi.

Corliss bu konuda endişeli görünmedi ve şunları paylaştı: "Bildiğin gibi Lorie, gezip dolaşıyor. Sen etrafta yokken parkta kitap okumayı seviyor. Ve Carling'in şekerlemecideki şekerlemelere düşkün olduğunu biliyor, bu yüzden şekerlemesi bittiğinde her zaman yeni bir tane almak için yola çıkıyor. Ve şu anda, sanırım bitti."

Müstakbel eşiyle ilgili hoşuna giden pek çok şeyden biri de onun pek çok uğraşısı olan meşgul bir kadın olmasıydı.

Ve şimdi daha da güçlü bir şekilde onun babasının doğum günüyle ilgili bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyordu, çünkü Maxie üç gece önce hep birlikte yemek yerken çok kötü bir manevrayla masadaki herkese en sevdikleri turtaları sormuştu.

Bu, babasının tercih ettiği doğum günü pastasını yiyebilmesi için bilmeleri gereken bir şeydi.

Sorun şu ki, Loren'e kral ve kraliçesiyle buluşması ve onu da yanında getirmesi emredilmişti ve onu ne bekleyebilirdi ne de arayacak zamanı vardı, bu yüzden şimdi oradaydı... onsuz.

Tor'a alçak sesle, "Onun hikâyesini biliyorsun," dedi.

Odanın havasında bir değişiklik oldu ve bununla birlikte Loren odadaki herkesin onun hikâyesini bildiğini anladı.

Yine de, eğer hepsi duruşmaya katılırsa, bunu öğreneceklerdi ve hikaye göz önüne alındığında, önceden uyarılmaları daha iyiydi.

"Sonunda özgür ve bunun tadını sonuna kadar çıkarma eğiliminde," diye açıkladı.

"Sanırım ondan hoşlanacağım," diye karar verdi Cora.

"Biliyorum," dedi Loren ona. "O tanıdığım en sempatik kadın." Cora'nın gözleri parladı ve ağzı yukarı kıvrıldı.

"Öyle mi gerçekten?" diye mırıldandı sevinçle.

"Öyle," diye cevapladı adam kesin bir tavırla.

Cora önce Circe'e, sonra da Farah'a baktı.

Ama Loren Lahn'a baktı. "Seni görmek güzel," dedi ve True'ya dönerek, "seninle tanışmak da öyle." Dikkatini tekrar Tor'a verdi. "Ama neden burada olduklarını sorabilir miyim?"

Tor sakince, "Her şey yolunda," diye güvence verdi. "Sadece ziyaretler. True ve Farah'ı bir süredir görmüyorduk ve gelme sırası Lahn ve Circe'deydi."

"Peki ya Hayden, Leighton ve Devon?" diye sordu krallığın iki prensi ve prensesinin ardından. "Hayden'ın alayı kuzeydoğu kıyısında konuşlanmış durumda. Size katılması için kendisine izin verilecek.

Düğün. Devon okulda ama yakında düğününüze katılmak üzere yola çıkacak. Ve Leighton hiç şüphesiz pennyrium'un etkinliğini test ediyor.

Karsvall, Ulfr Hanesi'nin koltuğunda Apollo ile eğitim alırken. Korkarım düğününüz için zamanında dönemeyecek kadar uzakta."

Cora, "Keşke Leighton hakkındaki bu iddiayı çürütebilseydim ama ne yazık ki bir çapkın doğurdum," diye homurdandı. "Bununla birlikte, o yarı Tor'un, bu yüzden gerçekten şaşırtıcı değil."

Tavana bakan Tor dışında herkes güldü. Loren de güldü.

Ancak aklına pennyrium geldi ve Corliss'in Satrine için bunu çoktan halledip halletmediğini merak etti.

Nihayet ilişkilerini tamamlama zamanı gelmişti. Dikişler muhtemelen birkaç gün daha kesilmeye hazır olmayacaktı ama acı neredeyse tamamen geçmişti.

Yaratıcı olabilirdi ama nişanlısının libidosu kendisinininkine rakipti. Yaratıcılığı ve nişanlısının buna verdiği karşılık ne kadar muhteşem olsa da, şimdi bir hayal kırıklığı damarı taşıyordu.

İkisine de istediklerini vermenin zamanı gelmişti.

Loren onların bir aile olmasını büyük bir zevkle bekliyordu.

Ama şu anda, o aileyi kurmak için bol bol pratik yapmayı dört gözle bekliyordu.

Onlar hazır olduklarına karar verene kadar hamileliğe karşı koruyucu olan pennyrium alması gerekiyordu.

Bu konuda her şeyin yolunda olduğundan emin olacaktı ve bunu bu gece yapmak için aklına bir not aldı. "Umarım akşam yemeğinden önce bulunur. Onunla tanışmayı dört gözle bekliyoruz," diye söze girdi Circe. "Benim de umudum bu yönde Majesteleri," diye cevap verdi, tam kapı açılırken.

Hepsi ona döndü.

Marlow sadece iki adım atarak içeri girdi ve durdu.

"Tor," dedi. Sonra, "Cora, keşke seni önce ben bulsaydım. Seni bu uzun boylu, esmer hödükten çok daha mutlu ederdim."

Cora kıkırdadı.

Tor sesli bir iç geçirdi ama Marlow'un böyle davrandığını çok iyi bildiği için hiçbir şey söylemedi. "Hepiniz asilsiniz," diye kayıtsızca selamladıktan sonra bakışları Loren'e takıldı.

"Korkarım seni çalmak zorundayım." "Marlow, içeri gel ve Wodell kralı ve kraliçesiyle tanış," diye teklif etti Tor.

Marlow onlara, "En içten dileğim," diye cevap verdi. "Ama korkarım bir oyun dönüyor ve şu anda Lore'un nişanlısı, uşağı ve iri yarı bir seyisleri, ama korkarım tek özelliği bu, buradan çok da uzak olmayan bir ara sokakta bazı serserilerle buluşuyorlar. Ve korkarım kurtarılmaları gerekecek."

Öfke kafasını ele geçirirken başka bir şey kalbini ele geçirdi. "Ne?"

Loren havlayarak arkadaşına doğru yürüdü.

"Ara beni," diye yanıtladı Marlow. "Akıllıca davrandıklarını ve gardlarını düşürdüklerini sandılar. Ama öyle olmadı ve bana haber gönderdi. Bu haberin devamı, belli bir madamla ilgili olabilir. Kısacası, buradan gitmeliyiz."

Loren'in Satrine ve Carling'in burunlarının kenarlarına dokunmalarının doğum günleriyle ilgili olmadığına dair güçlü bir şüphesi vardı.

Ancak, zorunluluktan dolayı, yol boyunca bu entrikayı da eklediler.

Loren, Marlow'la birlikte kapıdayken odadakileri selamlamak için döndü ve neredeyse Tor'a çarpıyordu.

"Tor, ne oluyor-?" diye başladı.

"Sanırım Lahn ve True beni takip ettiğinden beri hepimiz biraz macera ihtiyacı hissediyoruz." "Elbette öyle," dedi Farah.

Tor, "Atlar, çavuş," diye emretti.

Kapıdaki nöbetçi koşmaya başladı.

"Belli bir hanımefendi mi?" Merdivenlere doğru yürürlerken Tor sordu. "Şu kapattığınız haraç işine karışan mı?"

Tanrılar adına.

Nasıl unutmuş olabilir?

Satrine, "Onu etkisiz hale getirmeliyiz," demişti.

Biz.

"Nişanlımın ruhlu olduğundan bahsetmemiş olabilirim," dedi cevap olarak. Lahn eğlenerek onaylayan bir homurtu çıkardı.

Oteldeki müşterilerin ve personelin yanından koşarak geçerken gördükleri ilgiyi görmezden geldiler. Atları onları ön kapıda bekliyordu.

Kalktılar ve Marlow'u takip ettiler. Ama

Loren onun arkasından geldi.

"Siz diğerleriyle ilgilenin, ben Satrine ile ilgileneceğim."

Marlow sırtıttı, sonra atının üzerine eğildi, topuklarını yere vurdu ve dörtnala koşan bineğini kalabalık caddelerde ustalıkla yönlendirdi.

Loren de aynısını yaptı.

Arkalarındaki üç kral da aynı şeyi yaptı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Belalı Loren Markisi

"Seninle bile yapamıyorum!" diye çıkıştı sevgilisi, ona doğru dönüp ellerini kalçalarına vurarak.

"Neredeyse Carling'in üzerinden geçiyordun!"

"Sevgili aşkım-"

"Ve sen ve senin... senin..." Dönerek Lahn'ı içine çekti, bunu yapmak için başını iyice geriye eğdi.

Bir adım sendeleyerek uzaklaştı ve "Vay canına, kocaman olmuştun" diye mırıldandı.

Lahn yavaşça gülümsedi.

"Vay canına," diye tekrarladı, bu kez nefes nefese, gözlerini savaştı kraldan

ayırmadan. "Satrine," diye ısırdı Loren.

Ona odaklandı ve kaldığı yerden devam etmeden önce bir an bile geçmesine izin vermeyerek burnundan soluduğunu hatırladı.

"Senin neşeli seksi adamlar grubun, dağıldılar. Ve o korkunç Dupont kadını hakkında bize söyleyecek bir şeyleri vardı."

Ağzını açtı. Ve tek

kelime etmedi.

"Ne söyleyeceklerini duyma şansımız oldu mu?" diye sordu. "Hayır. Belalı Markiz dörtnala geliyor..."

Cora ve Circe nefes

nefese kaldı. Satrine

söylenmeye devam etti.

"...sen ata binmeye *devam ederken* beni kaldırdın ve ben de güzel Newton şehrinin sokaklarında karnım kulpta, kışım havada yarışmanın utancını yaşadım!"

"Bitirdin mi?" diye sordu.

"Hayır," diye ısırdı ve devam etti, "Sonra, vahşi bir ülkeden gelen bir vahşi gibi davranarak, beni *daha iki hafta önce Le Cirque*'ün tüm müşterilerinin nişanımızı alkışladığı Miras'a *sürüklüyorsun*, ama o sırada senin de belirttiğin gibi ve benim de rahatlıkla söyleyebileceğim gibi, bazıları benim *muhteşem elbisemi* alkışlıyordu."

Circe, "Sadece sonunu gördüm, ama bu çok 'vahşi bir ülkeden gelen vahşiydi' ve bilmeliydim," diye mırıldandı.

Farah ve Cora usulca güldüler.

"*Şimdi* bitirdin mi?" Loren itti. "Daha

fazlasını söylememe gerek var mı?" diye

karşılık verdi.

"Sizi Kral Noctorno ile tanıştırmama izin verin, krallığımızın hükümdarı. Onun güzel kraliçesi, Cora, Lütufkar. Korwhak Kralı Dax Lahn ve Dahksana'sı Circe. Ve Yeşil Deniz'in ötesinden, Wodell Kralı True ve Kraliçe Farah."

Her birini sırayla işaret ederken, Satrine odun gibi kıpırdanarak hepsini içine aldı.

Adam konuşurken yüzünün rengi atmıştı ama sonra hemen geri geldi. Ve geri döndüğünde, biraz daha fazlası vardı.

"Reverans yapmam... gerekiyor mu?" diye sordu ağzının kenarından.

"Adettendir," diye cevap verdi.

"Sakin buna cüret etme," diye emretti Cora. "Loren törene bağlı olmadığımızı biliyor, en azından özel alanlarda. Korkarım kralım şirkette 'Majesteleri' diye hitap etmemi istiyor, ama şimdi ben Cora'yım ve sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Cora öne çıktı, Satrine'in elini tuttu ve Satrine, Cora'nın yanaklarına dokunurken şaşkınlığını gizleyemedi.

Circe ve Farah da onu takip etti.

Ve Loren, uygunsuz davranışlarına rağmen Cora ve Circe'in uzaklaştıktan sonra bile ona bakmaya devam etmelerini tuhaf buldu.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandı Satrine.

"Efendim. Lordum. Zarafetiniz. Muhteşemliğiniz. Ah... kralım." Başını Tor'a doğru eğdi.

"Tanrılar adına, onu senin için seviyorum, adamım,"

diye buyurdu Tor. Kadın başını kaldırdı.

Cora nefesinin altından diğer kadınlara, "'Muhteşemliğiniz' yüzünden olduğuna eminim," diye mırıldandı.

Yine güldüler.

Loren, "Konuşmamıza başka bir yerde devam etmemize izin verin," diye rica etti.

"Lütfen yapmayın," dedi Lahn. "Bir kadının böyle ateş püskürdüğünü görmeyeli uzun zaman oldu." Gözlerini karısına çevirdi, gözleri yumuşadı ve "Seni şımartıyorum," dedi.

"Bunu yapıyor," diye kabul etti

Kirke. Kadınlardan daha fazla

kahkaha geldi.

"Ben... belki de... bir deliğin açılıp beni yutmasını isterdim," dedi Satrine, tam süitin kapısı açılırken.

Marlow, Loren'in o sokakta Satrine, Carling ve Beacher'la buluşurken gördüğü, üzerlerine at sürdüğü ahmaktardan birinin yakasını yumruklayarak içeri girdi.

En pis, kokuşmuş olanı.

Carling ve Beacher onu takip etti, Carling endişeliydi, Beacher ise çok içinde krala bakıyordu. İkisi de derin bir şekilde eğildi ve Carling "Majesteleri" diye ekledi.

Tor, "Ayağa kalk," diye emretti.

Yaptılar ve Carling hemen Satrine'e baktı. "Ben

iyiyim Carling," dedi nazikçe.

Rahatladı.

"Carling, Satrine'in hizmetçisi ve Beacher, damatlarından biri," diye tanıttı Loren. "Şu" - Marlow'un diz çökmeye zorladığı adama bakarken dudağı kıvrıldı - "Bilmiyorum."

Adam kocaman açılmış ağzını oynattı ama şaşkın gözlerini Tor'dan ayırmadan, "Kralım," diye mırıldandı.

"Babasının bir muhbiri, lordum," diye ekledi Beacher.

Bu ayrıntıda gözlerinin önünde lekeler oluştu, onlar dağılana kadar bekledi, sonra çok yavaş bir şekilde hayatının aşkına döndü.

"Tamam, kızgın olduğumu görüyorum," dedi

hızla. "Kızgın mı?"

"Kızgın."

"Bu durumda deliliğin ne anlama geldiğini biliyorum sevgilim. Gerçi bu kelime şu anda hissettiklerimi tam olarak karşılamıyor. Ancak, bunun diğer tanımı, babanın suçlularından birinin

huzurunda olduğun için olduğun şeydir."

Hızla konuşmaya devam etti. "Doğru, bir planımız vardı-" "Bu senaryoda 'biz' kim?" diye sordu.

"Masumları korumak için isimleri atlıyorum," diye karşılık verdi.

"Bu odada bizimle birlikte olan ve sizin ekibinizde yer alan iki masum gibi mi? İkisi de, eminim ki, sizi kurtarmak için kendilerini kaçan arabaların önüne atacak kadar size bağlı adamlar?" diye sordu.

"Bunu gururla yapardım Majesteleri," diye açıkladı Carling, sırtı dimdik Tor'a hitaben. "Annesi dışında bu diyardaki en iyi hanımefendi o. Şey... şimdiki misafirlerimiz hariç, Majesteleri," diye bitirdi sözlerini, gözlerini Cora'dan ayırmadan.

Loren emin değildi ama Farah'nın gerçekten de eğlenerek homurdandığını duyduğunu sandı. True botlarına bakıyor ama gülümsemesini gizlemiyordu.

Lahn ve Tor geniş geniş sırtıyordu.

Cora ve Circe kahkahalarla yere yığılmak üzereydiler. Loren hiçbir şeyi komik bulmadı.

Kollarını kavuşturdu ve gelinini davet etti, "Bu planı dinleyelim, sevgili aşkım. Ben ve üç büyük diyarın hükümdarları ilgiyle bekliyoruz."

Gözleri kısıldı.

"İğnelemeyi sevmediğimi paylaştım mı?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı.

"İğnelemeyi sevmem."

Tamam o zaman.

Doğru.

İşi bitmişti.

"*Aklını mı kaçırdın sen?*" diye kükredi.

"Tatlım-"

"Lanet olası Quarter'da bir ara sokakta bunun gibilerle mi?" Parmağıyla Buttersnatch'i işaret etti.

"O 'öyle biri' değil, o bir erkek, Lore."

Loren Marlow'a döndü. "Onu aradınız mı?"

Marlow arkasına uzandı ve Satrine'in birkaç adım önünde yere bir ustura atarak döndü.

"Ah canım," diye mırıldandı, gözlerini yere dikerek.

Loren, Winnow Dupont hakkında öğrendiklerini öğrenmesinin zamanının geldiğine karar verdi.

"Hepimizi öldürme emri verdi. Hepimiz derken seni, beni, babamı ve anneni kastediyorum."

onu bilgilendirdi.

Kocaman gözleriyle usturadan adama baktı.

"Ve sen de korumandan kaçmaya çalışıyorsun ve şüphesiz bu ödüllerden birini almaktan çekinmeyecek biriyle bir ara sokakta buluşuyorsun," dedi.

"Ödül kısmını bilmiyordum," dedi. Adam ona

kaşlarını çattı.

Sonra başını arkaya eğdi ve kaşlarını çatarak tavana baktı.

"Tüm bunlar bittikten sonra nefes almaya ne kadar devam etmek istiyorsun?" Marlow sordu. Loren arkadaşına döndüğünde onun Buttersnatch'e hitap ettiğini gördü.

"Çok, lordum," diye cevap verdi Buttersnatch.

"Ta Lincstone'dan nasıl haber alabiliyor?" Marlow sordu. Buttersnatch dizlerini tuttu ama Marlow'a bakmak için iki büklüm oldu.

"Ben genelde-"

"Eğer para aldığını düşünüyorsan, seni bok çuvalı, bir daha düşün. Kralının önünde konuşabilirsin ya da başka bir yerde konuşabilirsin. Seni oraya götüreceğim ve bana bilmek istediklerimi söyleyeceksin ki ben de işini bitireyim, acına son vereyim ve nefes almanı *durdurayım*," diye söz verdi Marlow.

Buttersnatch yutkundu.

"Konuş," diye fısıldadı Marlow

uğursuzca. "O değil," dedi

Buttersnatch. "Açıkla," diye emretti

Marlow.

"Madam. O değil. Onun olduğunu düşünerek istiyor. Ama çok korkuyor." Cora ve kraliçelere döndü. "Üzgünüm, hanımlar." Marlow'a döndü. "Onu çok korkuttu. Onunla daha fazla sorun yaşamak istemiyor." Sonra başını Loren'e doğru salladı.

"Yani bu öldürme emirleri...?" Marlow sordu. "Lord hazretlerinden. Derryman."

Satrine'den gelen bir ses odaya yayıldı. "Babam annemin öldürülmesini mi emretti?" diye sordu.

Buttersnatch ona döndü ve başını salladı. "Ve sen. Ve lordun. Ve 'is da."

"Sevgilim," dedi Loren sessizce, Satrine şaşırılmış görünerek dizlerinin üzerindeki adama bakarken.

"Annemin ve benim öldürülmemi emretti," diye

bastırdı. "Evet leydim," diye onayladı Buttersnatch.

"Bizi buraya getirdi, kullandı ve hapsetti, kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kaldık," dedi. Loren, Cora'nın "Tor," diye fısıldadığını duydu.

"Biliyorum aşkım. Sonra görüşürüz," diye fısıldadı Tor.

"Ve şimdi bizi burada güvende tutan iki adamı da yanımıza alarak ölmemizi istiyor. Bizi bir aile yaptı," diye bitirdi Satrine.

Buttersnatch onu dikkatle izledi, sonra başını salladı.

Loren'e döndü. "Beni eve götürebilir misin tatlım?"

Kralına baktı.

Tor başını salladı.

Satrine, Tor ve Cora'ya baktı. "Bu benim için bir onurdu, ama-

" Cora onun sözünü kesti. "Git, sonra görüşürüz."

Loren Satrine'in yanına gitti, elini tuttu ve dirseğinin etrafına doladı.

Marlow'a "Avlanmaya devam edecek misin?" diye sorduğunda, onu odadan çıkarırken adımlarını hiç bozmadı.

"Middy ve Holt bu akşam geliyor. İş hafta sonuna kadar bitmiş olacak."

Çarşamba günüydü, yani bu doğru görünüyordu.

Loren başını salladı.

Sonra da gelinini eve götürmeye koyuldu.

* * * *

Tor

Hepsi kanepelerde uzanıyordu. Şarap

içiyorlardı.

Şirketlerinin hepsi yeni ayrılmıştı.

Ve Cora gözlerini dahksahna'ya dikerek başlattı. "O bizim dünyamızdan."

Lahn homurdandı, bakışları Circe'in üzerindeydi.

"Loren biliyor mu, bilmiyor mu?" Circe sordu.

"O bilmiyor," diye yanıtladı Tor. "Cora ve benim onun hakkındaki bu bilgiler konusunda

güvendiğimiz birkaç kişiden biri. Kötü niyetli birinin bunu keşfetmesi ve sorun çıkarması ihtimaline karşı yedek planlarımız var. Ayrıca o, Marlow ve ekibin geri kalanı, bana bir şey olması ve Hayden'ın yükselişiyle ilgili bir meydan okuma yapılması durumunda tam olarak bilgilendirildiler. Ailemi güvende tutmak için güvendiğim tek kişiler onlar. Ve Hayden'ın tahtını korumasına ya da eğer alınırsa yeniden kazanmasına yardımcı olacak becerilere sahip olanlar da sadece onlar. Eğer Lore bilseydi, bize kızın nereden geldiğini söylerdi ve muhtemelen onu bize daha önce getirirdi, onunla tanıştığımız şekilde değil."

Cora onlara, "Bizi buraya getirdi, kullandı ve hapsetti, kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kaldık," diye hatırlattı ve sonra kocasına döndü. "Ve bu adamın, yani babasının iyi bir adam olmadığını biliyoruz. Hayal gücünün hiçbir sınırı yok. Loren'e neden söylemediğini anlayabiliyorum, bu fantastik bir şey ve hepimiz buna inanmanın çok zor olduğunu biliyoruz. İyi bir oyun oynuyor, ama ne olursa olsun, bunu çok iyi saklamıyor, bu yüzden tahminimce bu dünyada ona yardım eden kimse yok. Lore'un bunu anlamamış olması beni hayrete düşürdü."

"Ona karşı derin bir sevgi besliyor. Bu tür bir aşkın derinliği göz kamaştırıcıdır," dedi Lahn bilerek.

"Bebğim," diye mırıldandı Circe, bu heceler duygularla doluydu ve Lahn onu ortak anılar ve şefkatle dolu bir bakışla ödüllendirdi.

Ama Cora başını salladı ve dikkatini tekrar kocasına verdi. "Kısacası, yolunda gitmeyen bir şeyler var Tor." O da başıyla onayladı ve Lahn'a baktı. "Valentine'a haber vermeliyiz."

Lahn çenesini kaldırdı ve "Yeşil Olan'a ihtiyacımız var" diye cevap verdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Hayal

Kırıklığı

Loren

Perşembe, Öğleden Sonra

Loren hüsrana uğramıştı çünkü gelini tarafından çağrılması gerekirken kralı tarafından çağrılmıştı. Annesiyle uzun bir sohbet için babasının çalışma odasına kapandıktan sonra sessiz bir akşam geçirmişlerdi ve uyuduklarında, birbirlerini keşfetmedikleri ilk geceydi.

Onun ruh halini hissetti, bu nedenle uykuya dalması için geçen çok uzun süre boyunca ona sarıldı. Ertesi gün, ancak paylaşmasını talep ettikten sonra onun meşguliyetini anladı. O da bunu yaptı.

"Sen sensin," dedi. "Kendin olmakta özgür olmalısın. İçinde kendini iyi hissettiren şeyleri yap.

Bu nedenle, bu dünyanın Madam Dupont'larıyla ilgilenilmesi gerekiyor. Satrine'lere ve Corliss'lere de yardım edilmeli ama bir daha asla bu şekilde değil," diyerek zayıf bir şaka yapmaya çalıştı.

Ne kadar zayıf olsa da, yine de ona gülümsedi.

"Ama bunlar kabul ettiğiniz riskler, kontrol ettiğiniz durumlar, yapmaya karar verdiğiniz şeyler," diye devam etti. "Babam sana tehlike getirdi ve buna sen karar veremezsin. Ve ben... ben... ben buna tahammül edemiyorum."

"Hafta sonuna kadar halledilmiş olacak," dedi ve Marlow'un bu ifadenin gerçekleştiğini görmek için kullanacağını bildiği kararlılıkla sözlerini telkin etti.

"Biliyorum. Yeteneklerinden şüphe etmiyorum. Ben sadece..." İç çekti. Ve sonra ona verdi.

"Bir adam ne kadar kötü olabilir ki?"

İşte o zaman onu kollarına aldı.

"Beni şaşırtmaya devam ediyor. Hayatım boyunca beni şaşırtmaya devam etti," diye mırıldandı göğsüne karşı. "Ve belli ki iyi anlamda değil."

"Onun da icabına yakında bakılacak, aşkım," diye hatırlattı ona.

"Evet," diye cevap verdi ama adam onun umutsuzluğunu koruduğunu söyleyebilirdi.

Loren annesini pek hatırlamıyordu. Ancak parlak gülümsemeler, nazik dokunuşlar ve kocasıyla paylaştığı kahkaha seslerine dair belli belirsiz anıları vardı.

Ancak, babasından aldığı terbiyeyle ilgili her şeyi hatırlıyordu. Bu yüzden onun ne hissettiğini anlamak için hiçbir dayanağı yoktu.

Bu da tek çaresinin ona yaptığı iyiliğe karşılık vermek olduğu anlamına geliyordu.

Onu yakınında tutun ve bu dünyada iyilik olduğu ve bunu ona verdiği inancına sıkıca bağlı kalmasını sağlayın.

Tüm bunlar olurken kralından bir çağrı almış ve onu terk etmek zorunda kalmıştı.

Kraldan gelen bir çağrıydı bu, hayır diyemezdi.

Ayrıca açıkça yalnız gelmesini istemişti.

Bu nedenle hayal kırıklığına uğradı.

Bu hayal kırıklığı, sütlerine vardığında True, Farah, Cora ve Circe'nin

orada değildi, ama çekici ama çok tuhaf bir giysi giyen kızıl saçlı bir kadın kralının ve Korwahk hükümdarının yanındaıdı.

Onu iyice inceledi ve sonra hem muhteşem hem de korkutucu olan küçük bir gülümseme takındı.

"Lore, oturman gerekiyor," dedi Tor sessizce. "Satrine-" diye başladı.

"Lütfen oturun," dedi Tor, hâlâ sessizce ama şimdi kararlı bir şekilde.

İşte o zaman Loren, kralının yüzündeki ifadeyi tam olarak not etti. Ve oturdu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Her Şey Güzel Oldu Satrine

Cuma Sabahı

İdina bir bukleyi ensemde hazırladığı kabarık saç buklesine daha sıkı tutturdu. Beni giydirdikten sonra kaçmıştı.

Ama o kıvrımla birlikte artık günle yüzleşmeye hazırdım. Ve taş kesilmiştim.

Babam olmayan babamın duruşması yaklaştıkça her geçen gün daha fazla yaşadığım dehşetin doğal bir birikimiydi.

Ayrıca daha fazlasıydı. Bir ton daha fazlası.

Son haftalarımı sunacağım en büyük projeye hazırlanarak geçirmiştim.

Hayatımın sonuna kadar sürecektir bir sunum.

İçinde yaşadığım bu dünyayı daha iyi anlayabilmek için elime geçen her şeyden, tarihten, kurgudan, şiirden uzun pasajlar okuyordum. Daha fazla çalışmak için zamanım olduğunda hangilerine geri döneceğime dair bir katalog da yapmıştım.

Bu dünyanın insanların neyi önemli bulduğunu anlamak için gazeteleri künyesinden ölüm ilanlarına kadar okudum. Sadece haberleri anlamak için makalelere göz gezdirsem de, odağımı günlük hayatta gerçekten önemli olduğunu umduğum şeylere çevirdim. Reklamları didik didik ettim. Kendime maçların skorlarını öğrettim. Bu, oyunların gerçekte ne olduğunu öğrendikten sonra oldu.

Özellikle sosyete sayfalarını taradım ve isimleri, unvanları, kimin kiminle evli olduğunu ve zamanı geldiğinde anneme ve bana ayağımızı sokmamamıza yardımcı olacak tüketebileceğim herhangi bir bilgiyi ezberledim, tanınması gereken insanlarla tanıştık.

Ama şimdi, sevgili Carling ve Beacher'ımıza yaptığımı yapmış ve kralların ve kraliçelerin önünde kendimi kaybetmişim ve bunu yaparken de sözlerimi korumamıştım (yani, *kralların ve kraliçelerin önünde* ona belalı demiştim).

Loren bu olaydan sonra her zamanki gibi harika olmasına rağmen, kralı onu çağırdı ve o zamandan beri onu görmedim.

Her zamanki gibi bir not göndermişti, işler kötüye gitse bile beni ihmal etmezdi. Hayır, doğrudan yüzüme söylerdi.

Notta kralın Loren'in yardımına ihtiyacı olduğu ve bunu yapmak zorunda olduğu yazıyordu. Ama o sabah saat dokuzda babasıyla birlikte orada olacağını, beni ve annemi (ve geleceğini söyleyen Mary Teyze'yi) alıp Kral Noctorno'nun babamın davasını dinleyip karara bağlayacağı sulh mahkemesine gideceğini söyledi.

Tam on üç gündür annemin evindeki yatağında tek başıma uyuduğum ilk geceydi.

Bana davranış biçimiyle, sevgi dolu, romantik ve özenli, Loren'in bir gün önce beni yalnız bıraktığına inanamıyordum... peki, bugün ne olacaktı.

Yani...

Evet.

Taş kesilmiştim.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Idina.

Odaya girdim ve aynadan ona baktım, elini omzumda gördüm ve düşüncelerime o kadar dalmıştım ki dokunuşunu hissetmemiştim.

"Hayatını yaşamalısın." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ve yakında yeni kocanla birlikte uzaklarda olacaksın."

Neydi o?

"Ve annen de kendi hayatını yaşamalı," diye devam etti. "İkinizden birinin her zaman evde onunla birlikte olmasını sağladığınızı biliyorum. Ama o da bize alışkın ve bizi önemsiyor. Leydi Maxine için burada olacağız."

Oh.

Annemle benim Maxie için yaptığımız bir şeyden bahsediyordu.

"Onu boyaları ve şövalesiyle parka götüreceğim. Resimlerinde kaybolacak. Senin gittiğini anlamayacak," diye paylaştı.

Gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Sen... sen inanılmaz derecede sevimlisin, Idina. O kadar ki, şimdiye kadar bundan bahsetmediğim için özür dilerim."

"İnsan aile arasında böyle şeyler söylemek zorunda değil," dedi utangaç bir sesle.

Elimi omzumdan onunkine doğru kaldırdım, anlaştığımı paylaşmak için elimi kapattım (aile kısmıyla ilgili olarak) ve kapının çalındığını duydum.

Gerildim.

Loren

buradaydı.

Gitme vakti

gelmişti.

Tanrılar.

"İçeri gelin!" Idina ve ben ellerimizin temasını kesip kapıya doğru dönerken seslendim. Kapı açıldı ve Maxine içeri girdi.

Doğru, kendimi toparlamam gerekiyordu. Maxine çıldırdığımı hissedemezdi. Bu onu çıldırtabilirdi.

Sakin olmalıyım.

Ona ısıltı gülümsedim. "Merhaba, benim güzel kardeşim."

Başını yana eğdi ve bize doğru süzüldü, kat kat şeffaf şifondan yapılmış gül rengi elbisesi etrafında süzülüyordu.

"Merhaba benim güzel kardeşim," diye tekrarladi.

"Idina bugün seni resim yapman için parka götürecektir," diye paylaştım. Gözlerini Idina'ya çevirdi ve gülümsemek için kullandı.

Sonra da "Sattie ile konuşabilir miyim?" diye sordu.

Idina başladı, ama ben daha çok Maxine'e odaklandım, çünkü birçok kez baş başa kalmıştık, ama hiç tartışmamıştık.

"Leydim, lord hazretleri burada olacak-" Idina nazikçe onu reddetmeye başladı. "Sattie'yle konuşmak istiyorum," diye açıkladı Maxine.

Aman Tanrım.

Maxie'nin bir şey söylediğini duyduğumdan

emin değildim. Idina ve ben birbirimize
baktık.

"Sorun yok," dedim ona. "Uzun sürmeyecek."

Idina başını salladı.

"Eldivenlerini ve şapkanı unutma," dedi odadan çıkarken.

Kapıyı arkasından kapattı.

Maxine'in poposunu tuvalet masama yaslamasını, karmaşık şekilli bir şişeyi almasını, tıpasını açmasını ve içindekini koklamasını izledim.

"Maxie," diye seslendim

sessizce. Gözlerini bana

doğru kaldırdı.

Gözlerimi bana.

"Olmam gereken kişi sensin."

Kalbim sıkıştı ve donakaldım.

"Annem benim annem değil," diye devam etti.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Ama o benim annem."

"Maxie-"

"Sen de Maxie'sin."

Uzandım ve dizine dokundum. "Tatlım."

Şişeyi yere bıraktı, elimi tuttu ve kendi elini yanına koyarak inceledi ve ben de aynı olduklarını görünce anladım.

"Annemi geri getirdiğin için teşekkür ederim. Ve bana bir kız kardeş verdiğin için." Gözleri benimkilere kaydı. "Ve Annie ve Lorie ve Bay Popplewell. Ayrıca Mary Teyze. Beni çok sık görmeye gelmiyordu, sonra da hiç gelmemeye başladı. Babam onun beni ziyaret etmesinden hoşlanmazdı. Benimle ilgili hiçbir şeyi sevmezdi."

Tanrılar.

Benim güzel, kırık kız kardeşim.

Sadece o atta olanlardan dolayı değil, sonrasında ona nasıl davrandığından dolayı da kırılmıştı.

Cidden, bu dünyanın pislik Edgar Dawes'i benim dünyamın beleşçi Edgar Dawes'ini bir mil farkla geçti.

"Belki değil ama hepimizin seni sevdiğini biliyorsun," dedim ona şiddetle. "Hepimizin seninle ilgili her şeyi sevdiğimizi biliyorsun."

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve ellerimizi hafifçe ileri geri bastırdı.

"Biliyorum."

"Emin misin?" Ben zorladım.

Eliyle bir şeyler yapmaya devam etti, bu hem tatlı hem de üzücüydü, çünkü çocukça bir şeydi.

"*Biliyorum*, Sattie," diye vurguladı.

"Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama annem ve ben buraya senin için getirildik."

Kaşları aşağıya indi. "Kafa karıştırıcı değil. Aşk kafa karıştırıcı değildir. İnsanlar bazı şeyleri bilmediğimi düşünüyor. Ama babamın o halinin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Sen ve annem, kafa karıştırıcı değilsiniz. Hem de hiç."

Bunun üzerine gülümsemem yine parlaktı ama bu sefer

gerçekti. "Bunu bilmene sevindim."

Bakışlarımı tuttu ve birden alt dudağı titredi. "Lorie'nin geri dönmemesi için bunu yapacaksın, değil mi?"

Zihinsel not: Maxine çevresinde olup biten pek çok şeyi özüksedi. Ve bu iyiydi, bu iyiydi.

Ama bunu yaparken ona yol boyunca eşlik etmemiz

gerekiyordu. "Bunu başaracağız," diye fısıldadım.

"Lorie bizi kötü odadan çıkardı." "Evet."

Hâlâ fısıldıyordum.

"Annem güçlüydü ama aşağıda uzun süre kaldık ve korkmaya başlamıştı. Bana belli etmemeye çalışsa da korktuğunu anlayabiliyordum. Onun korkmasını engelledi."

"Evet, yaptı."

"Onu senin gönderdiğini söyledi."

"Yaptım bebeğim" dediğimde sesim gırtlaktan geliyordu. "Ve sonra her şey iyiye gitti."

"Umarım öyledir."

O sıçradı, ben de sıçradım ama onun sıçrayışı kollarını bana dolamak içindi.

"Seni seviyorum, hanım evladı," dedi kulağıma.

Sonra beni bıraktı ve odadan çıktı. Bu

aydınlatıcı ve korkutucuydu.

Ve güzel.

Bir ton hava emdim (başka bir deyişle, gözyaşlarına boğulmamak için devasa bir koku aldım) ve üfledim.

"Tamam, tamam, tamam..."

Söyledim. Idina'nın kafası kapıdan fırladı.

"Lord hazretleri burada," diye duyurdu.

Başımı salladım.

Başı kayboldu.

"Tamam, tamam, tamam..." Tekrar söyledim.

Yatağa gittim, eldivenlerimi ve şapkamı aldım ve derin bir nefes alarak koridora çıktım, koridordan geçtim ve yarım kat merdiven indim.

Onlar beni görene kadar kendimi toparlamıştım.

Ve daha onun yanına varmadan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Önce Ansley ile selamlaştım, annemin beni merakla incelediğini gördüm ama çoğunlukla Loren ile ilgileniyordum.

Çenesini eğmiş, bakışları beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzümde geziniyordu.

Ayrıca, bana dokunmadığını da belirtmek isterim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, kelimelerim zayıf ve boğuk geliyordu. Güzel, gür kirpikli kahverengi gözleri benimkilere kaydı.

Ve soruma cevap vermemesini son derece endişe verici buldum. Vermedi.

Bunun yerine, resmi bir tavırla kolunu uzattı.

Ve basitçe ifade etti...

"Gitmeliyiz."

Yirmi Yedinci Bölüm

Kral'ın Boş

Zaman Satrini

Bahsettiğim gibi, her gün gazeteleri baştan sona inceledim.

Bu yüzden sulh mahkemesine vardığımızda orada kalabalık bir insan topluluğu olması sürpriz olmadı.

Sadece Kral Noctorno'nun bu adil şehri yargılamak için şereflendirmesi ve kraliçesinin de ona eşlik etmesi nedeniyle değil, yüzyılın davası olduğu için böyleydi.

Ama aristokrasinin bir üyesi suçlarını savunmak için ayağa kalktığı için ve Newton gazetesi (liberal eğilimli olduğu söylenmelidir) bu konuda sevinç nöbetleri geçiriyordu.

Bu nedenle, vardığımızda kaldırımlarda insanlar sıralanmıştı.

Hem de bir sürü.

Gerçek polislerin yanı sıra, bir omzunun üzerinde amiral mavisi yarım pelerin bulunan şık, lacivert üniformalı adamlar da vardı (cidden, bu kadar kendimde olmasaydım, bu üniformaların ne kadar havalı olduğunu ve Loren'in muhtemelen bir tane giyerek nasıl süper seksi görüldüğünü fark ederdim). Kısa, sivri tüyleri olan amiral mavisi bereler takıyorlardı.

Kılıçlar bellerinde.

Ve ellerinde uzun, gümüş mızraklar tutuyorlardı.

Spears!

İçeri girebilmemiz için insanları geride tutmak için binadan kaldırıma kadar kaldırıma kaplayan kraliyet muhafızları olmalıydı.

Ve bir mızrağın geride kalmak için iyi bir teşvik olduğu söylenebilir.

Ancak tüm bunlar zaten ağır olan davaya daha da ağırlık kattı.

Bu nedenle, arabamızın kapıları açıldığında -annem, Ansley ve Mary Teyze önde, Loren ve ben arkada- ve Ansley ile Loren arabadan indiğinde insanlar bağırışlar ve tezahüratlarla akıllarını kaybetmeye hazırды.

Annem ve ben ortaya çıktığımızda her şey kontrolden çıkacakmış gibi hissediyordum. Çünkü kalabalık *çığına* dönmüştü.

Neyse ki Madam Toussaint kendini aşmıştı.

Annem, şapkasının tüylerinde leylak ve funda tonları bulunan dut renkli bir şekerleme giymişti.

Üzerimde tamamlayıcı bir renk olan kremsi desenli sıcak, kış pembesi vardı. Mary

Teyze ise her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişti.

Loren'in dirseğini kavradım ve o da annemin trenine basmamak için çok hızlı olmamaya dikkat ederek bizi hızlıca hareket ettirdi.

Resmen çıldırmıştım.

Ve bu nedenle, ezbere hamleler yapıyordu.

Elbette, çığlıklar ve "Kontes yaşıyor! Kontes çok yaşa!" ve "İyi bir kadını zapt edemezsiniz!" çığlıkları beni o kadar çıldırtıyordu ki bu çığlıkların olumlu olduğu aklıma gelmedi.

Bunun en büyük nedeni Loren'in yol boyunca sessiz ve uzak durmasıydı ve kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki, patlamaması için kendimi zorlamamam gerektiğini hissediyordum.

Maitland'ı ve merdivenlerin başında onunla birlikte duran iki uzun boylu, muhteşem adamı hayal meyal fark ettim; muhteşem adamlardan biri siyah saçlı, diğeri koyu sarışındı.

İçeri girdiğimizde ve kapılar arkamızdan kapandığında yaygaranın sustuğunu belli belirsiz duydum. Ayrıca Loren'in bizi durdurup resmi bir şekilde, "Satrine, seni iki kardeşimle daha tanıştırmak istiyorum. Ridley Middleton, Hartley Kontu. Ve Ford Holton, Bloodworth Dükü."

"Nasılsınız?" dedim sertçe.

Karşılığında mırıldandılar ve Marlow'un cevabımdan irkildiğini hissettim, ama bir yandan annemin bir odada kayboluşunu izliyor, bir yandan da boğucu bir dehşet duygusuyla savaşıyordum.

"Sattie, canım, her şey yoluna girecek," diye mırıldandığını duydum Marlow'un rahatlatıcı bir şekilde.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve nişanlığımın beni rahatlatacak hiçbir şey söylemediğini fark ettim.

Ve bir robot gibi başımı salladım.

İşte o zaman Marlow daha az ürkmüş, çok daha endişeli ve çok daha fazla kızgın görünmeye başladı.

Konuştuğunda dikkati Loren'e kaydı. "Hadi

binelim," dedi Loren sert bir sesle.

İki arkadaşının beni büyük bir ilgiyle izledikleri gözümünden kaçmadı.

Ama yoluma devam etmeye, o mahkemede yüzleşmem gereken her neyse onunla yüzleşmeye ve Loren'in sorunu neyse onunla yüzleşmeye hazırdım, ki onun da bende bir sorun olduğunu düşündüğü açıktı.

Yani, sonunda anlaması şaşırtıcı değildi. Haklı olmadığımı anladı.

Asıl şok edici olan bu kadar uzun sürmesiydi.

Ama her zamanki gibi, yüzleşmem gereken bir müzik varsa, yüzleşirdim.

Annemin evindeki odamda yatağımda ya da o geceyi nerede geçireceksek orada ölürdüm. O zaman yarın gerçekten var olmadan nasıl var olacağımı öğrenirdim.

Bu düşünceler içindeyken, sulh yargıcının mahkemesinin daha çok bir taht odasına benzediğini, ancak izleyiciler için sıra sıra dizilmiş koltuklara sahip olduğunu ancak uzaktan fark ettim.

Ya da belki de kürsüde büyük ve gösterişli bir sandalyede oturan Kral Noctorno ve onun yanında aynı derecede gösterişli bir sandalyede oturan Kraliçe Cora için bu şekilde düzenlenmişti. Bu şatafata ek olarak, diğer kral ve kraliçeler de kenarda, kendi abartılı sandalyelerinde uzanıyorlardı.

Yine de yanlarında kızıl saçlı, kaymaktaşı tenli, zümrüt yeşili kıyafeti ve şapkasıyla anneminkine ve benimkine rakip olan (ama onları geçemeyen) çarpıcı bir kadın vardı.

Loren beni annemin sandalyelerin ön sırasında durduğu yere götürdü. Ansley onun yanıdaydı. Mary de diğer tarafındaydı. Loren'in arkadaşları etrafımızda toplanmaya başladı.

O anda salonun sadece zengin insanlarla dolu olmadığını fark ettim. Salonda, farklı ekonomik statülere sahip olduğunu beyan eden, büyük, çok büyük olmayan ve normal kıyafetlerden oluşan bir karışım vardı.

Görünüşe göre Kral Noctorno'nun krallığında aristokrasi sadece ülkenin yönetiminin kendilerinde olduğunu düşünmekle kalmıyordu. Yanlış bir şey yaptıklarında, akranları olduğunu düşündükleri insanların arasında, özel olarak da yargılanmıyorlardı.

Tüm akranlarının huzurunda halka açık olarak değerlendirildiler.

Loren'in dirseğimi sıkması reverans yapmamı hatırlattı, ben de yaptım, o kibar bir selam verirken yanında durdum.

Ve işte o zaman, dışarıdan gelen gürültü yeniden yükseldi, bu sefer alaylar ve yuhalamalarla. Baba olmayan baba geliyordu.

Boğazım panikle kapandı, bakışlarım anneminkileri buldu, o da benim hissettiğim kadar solgundu ve her şey başladı.

Bir kasırga gibiydi. Sanki bir kar fırtınasının içinden görüyordum, olanlar deli gibi salladığım bir kar küresinin ortasında oynuyordu.

Edgar içeri girdi, son derece şık giyinmişti ama iki yanında birer muhafız ve ona eşlik eden uzun boylu, ince bir adam vardı.

Kral ve kraliçenin önünde, hemen yan tarafta durdular ve diğer tarafta başka bir adam onlara katıldı. O muhalifti.

Masaları, kağıtları ya da başka bir şeyleri yoktu. Edgar mahkemeye çıkacaktı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Neyse ki izlerken ayakta durmak zorunda kalmadık.

Oturmamız söylendi. Biz de oturduk.

Üniformalı bir adam öne çıktı ve Edgar'a yöneltilen suçlamalarla ilgili bir sürü şey haykırdı;

bunlardan sadece bir tanesi "dört vatandaşı öldürmeye teşebbüs ve yakarak öldürme şüphesi!" idi.

Üniformalı adam, "Şimdi efendim, krala nasıl yalvardığınızı söyleyin!" dediğinde odaya tamamen girmiştin.

Ve baba olmayan baba "*Masum!*" diye bağırdı.

Mary Teyze, annemle benim aramda oturuyordu (istediğim bu değildi ama araya girmişti), uzanıp ikimizin de ellerini iki elinin arasına aldı ve kucağında birleştirdi (tamam, belki de Mary Teyze'nin orada olması iyiydi).

İşte o zaman baba olmayan baba gürledi, "*Bu tamamen saçmalık!*"

Yanındaki ince adam biraz aceleyle yaklaştı ama Edgar ondan uzaklaştı ve Noctorno'ya hitap etti. "Bu bir rezalet."

"Lordum, müşterinizle ilgilenin," diye gürledi kral ince yapılı adama. Bunu yapmaya çalıştı ama Edgar onu yine atlattı.

Krala, "Ben krallığınızın bir akranıyım, efendim," dedi.

Noctorno, "Bu odadaki herkes benim krallığımın bir eşidir," diye yanıtladı. İyi o zaman.

Al bakalım.

Babam öfkeyle, "Bu çok *çirkin!*" dedi.

Kral, "Kendini toparlamayı tavsiye ederim," diye öğüt verdi.

Babam değil, parmağını bize doğru salladı ve bağırdı: "Onlar bu işin içinde bile değil-" Gerginleştin.

Annemin elinin zıpladığını hissettim.

Loren'in de yanımda gerildiğini

hissettim. Ve Edgar boğulmaya

başladı.

Derin, gırtlaktan gelen ve duyması bile acı veren bir öksürük nöbeti gibi. Bunu bana da yaptı ve adamdan hoşlanmadım.

Kraliçe yumuşak bir sesle, "Ona su getirin," dedi.

Birisi elinde bir bardak suyla Edgar'a doğru koştu ama Edgar bir hamle yaptı, bardak uçtu, mermer zemine su sıçradı, bardak kırıldı ve Edgar kendini toparlayarak şöyle dedi: "Sesimi duyuracağım! Ve

onlar *yalancı! Dolandırıcılar! Sahtekârlar!* Buradan bile gelmiyorlar-"

Tekrar boğulmaya başladı, öncekinden daha kötü.

Ama bu sefer yaptığında beni bir şey çarptı. Çünkü...

Aman

Tanrım.

Bu...?

Öne doğru oturdum ve anneme doğru baktım. O da öne doğru oturdu ve bana baktı.

Edgar'a döndüğümüzde, "Onlar bir-" diye zorlamaya çalıştı.

Ağzından bir kan baloncuğu fışkırdığında ben de dahil olmak üzere herkes nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Mary Teyze dehşet içinde.

Kral, "Bir hekim çağırın," dedi.

Ama Baba-olmayan Baba şimdi ağzını açıp kapatıyordu, kan gelmiyordu ama gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Acaba boğuluyor mu diye düşündüm ama hareketsiz, sakin(di) duruyordu ve konuşmaya çalışır gibi ağzını hareket ettirdiğini fark ettim.

Ancak, hiçbir kelime çıkmıyordu. Vay anasını.

Doğru, bir şey kesinlikle ve inkâr edilemez bir şekilde kesindi.

O laneti asla annemle benim üzerime yıkamazdım. Asla. Hiçbir şekilde.

Bunu daha önce yapmayacaktım.

Ama...yikes.

Başka bir adam Edgar'a yaklaştı. Baba olmayan baba adamın kendisini incelemesine izin verdi, hatta ona sarıldı, hala konuşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda adam Noctorno'ya döndü ve rapor verdi: "Nabız yükselmiş ama hepsi bu kadar Majesteleri. Sanırım öksürük kanı getirdi. Ama konuşamıyor gibi görünmesi dışında hiçbir sorunu yok."

Noctorno, "Teşekkür ederim ve böylece devam edeceğiz," dedi.

İlerlemek mi?

Babam olmayan babam kan öksürdükten ve dilsiz kaldıktan sonra mı? "Ne?" Fısıldadım.

Kral, Edgar'la birlikte gelen adama, "Müvekkilinizin savunmasını yapmak ister misiniz?" diye sordu. "Özür dilerim kralım ama nasıl bir savunma yapmak istediğini bilmeme izin vermedi. Bu konuda konuşmadı, sadece işler yolunda gitmeyecek gibi görünüyorsa tavsiyede bulunmam için ona eşlik etmemi istedi.

yol."

Noctorno başını salladı ve şöyle dedi: "Aptalca ve gösterişli, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Elimizde görgü tanıklarının ifadeleri ve bir yığın kanıt olduğu için önemli değil, bu her zaman törensel bir yargılama meselesiydi. Bu nedenle, benim kararımı duyacaksınız, Bay Dawes."

Bay Dawes?

Edgar'ın adresi kaçırmadığını biliyordum, çünkü heykel gibi hareketsiz duruyordu, dikkati kralın üzerindeydi. Noctorno hiç vakit kaybetmedi.

Noctorno, "Tüm suçlamalardan suçlu bulundunuz ve bu nedenle unvanınızı elinizden alıyorum," diye ilan etti. Baba-olmayan Baba sözsüz bir şekilde homurdandı.

Odada elektrikler kesildi.

"Ölümüne kadar Derryman Kontesi Leydi Corliss Dawes'in elinde kalacak. Daha sonra kızı Satrine'de kalacak ve onun soyundan gelenlere devredilecek," diye devam etti Noctorno.

Edgar kekelemeye devam etti, yüzü kızarıyordu, konuşma çabasıyla değil, öfkeyle.

"Tüm topraklarınızı, mülklerinizi ve varlıklarınızı elinizden alıyorum. Kararnameme göre, bunlar Derryman Kontesi'nin adına devredilecek ve onun soyuna miras kalacak. Bunu, kuzey sınırlarımıza yakın bir bölgede üç odadan fazla olmayan bir kulübe satın almak için gereken meblağı saklı tutarak yapıyorum."

O sırada Mary Teyze kısık sesle kıkırdadı ve "Edgar kuzeyden nefret eder" diye fısıldadı. Sonra durakladı, "Ve kuzeylilerden." Durakladı ve devam etti, "Ve soğuktan." Durakladı ve son olarak, "Ve Lunwynialılar, kuzey çeşitlilikle doludur."

"Ayrıca, giydirilmeniz, beslenmeniz ve sıcak tutulmanız için küçük bir maaş," diye devam etti kral. "Hazineme ödenecek iki yüz elli bin poundluk para cezasından bahsetmiyorum bile. Yirmi yıl boyunca ya da ölene kadar bu kulübede inzivaya çekileceksiniz, tabii ki yedi yıllık cezanızı boş zamanlarımda çektikten sonra."

Edgar babam olduğu için elli üç yaşında olduğunu biliyordum. Bu da altmışında çıkacağı anlamına geliyordu. Ki bu da yaşlı sayılmazdı ama içimden bir ses kralın "boş zamanının" Edgar için pek de yavaş geçmeyeceğini, dolayısıyla muhtemelen girdiği zamanki kadar dinç çıkamayacağını söylüyordu.

"Noctorno sözlerine şöyle devam etti: "Eğer intikam amacıyla ya da herhangi bir amaçla krallığımın herhangi bir vatandaşına ya da bir başkasına zarar vermek için suç ortaklığı yaptığınız duyulur ya da bu yönde bir eylemde bulunulursa, bir kez daha yargılanacaksınız. Ve eğer suçlu bulunursanız, cezanız ölene kadar boynunuzdan asılmanız olacaktır."

Vay anasını!

Baba-olmayan Baba'nın kekelemesi durdu, hareket etti ve yüzündeki tüm renk kayboldu.

"Hepsi bu kadar," dedi Noctorno üniformalı adama. "Şimdi bununla ilgilenmeye başlayabilir. Ve odayı boşaltın." İnsanlar hareket etmeye başladı. Ortalıkta heyecanlı bir uğultu vardı.

Ama Noctorno konuşmasını bitirdi, Loren'e doğru baktı ve başını salladı. Ben de kılımı bile kıpırdatmadım.

Polisler ve kralın muhafızları insanları dışarı çıkarmaya başladığında annem sordu, "Biz... gitmeli miyiz? Yani, bu kadar mı?"

"Biz kalıyoruz Corliss," dedi Ansley.

Bu yorum üzerine Loren'e baktım.

Elimi tutmuyordu. Bana iyi olup olmadığımı sormuyordu. Az önce olanlara herhangi bir tepki vermiş gibi görünmüyordu. Bana bakmıyordu bile.

Bakışları diğer kral ve kraliçelerle birlikte oturan kızıl saçlıya yönelmişti. Tenim soğuk hissetti.

O kadar soğuktu ki, zihnim aşırı uçlarda karardı.

"Satrine."

Kucağıma ve kucağımda duran krem rengi, çocuk derisi bir eldivenle kaplı elime baktım. O el Loren'in elinde değildi.

"*Satrine*."

Biliyor
muydu?

Az önce şüphelendi mi?

Yoksa kral ona deli olduğumu ve ayrıca cadalozun teki olduğumu ve madalyalı askerini böyle tuhaf, iğrenç bir kadınla evlendirmeyeceğini mi söyledi?

Annem ve Meryem elimi sıktılar.

"*Satrine!*" Annem tersledi.

Ona döndüm.

Ama hiçbir şey söylemedim çünkü kral konuştu, derin sesi artık çoğunlukla boş olan odada yankılanıyordu.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye seslendi.

Kıpırdamadan başımı onun baktığı yere çevirdim.

Ve en arkada tek başına oturan, bizi bu dünyaya getiren cadıyı gördüm. İşte o zaman kalbim patlamadı.

İkiye bölünmüş.

Çünkü o zaman anladım.

Loren biliyordu.

Her şeyi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Uzakta

Satrine

"Valentine, onu bana getir."

Kıpırdamadım ya da konuşmadım ve bunun tek nedeni gördüklerime inanmamam değildi. Ayakları havada sürüklenirken, geri kalan kısmı hareketsizken, arkadaki cadı oturduğu yerden kalktı ve süzüldü...

Kelimenin tam anlamıyla...

Ta ki kralın önünde sallanarak durana kadar.

"Sanırım sizi neden alıkoyduğumuzu biliyorsunuz," dedi.

"Majesteleri-" dedi kadın titreyen bir sesle.

Noctorno, "Bu konuda kendimi açıkça ifade ettiğime inanıyorum," dedi. "Kralım-"

Noctorno, "Ne zaman sessiz kalması gerektiğini öğrenmesi gerektiğine bakılmaksızın, bu diyarda ya da Kuzey Toprakları veya Güney Toprakları'ndaki herhangi bir diyarda lanet yapmak yasa dışıdır," diye paylaştı. "Güçlerinizi gizlemek için çaba sarf ettiğinize göre, bu gerçeğin oldukça farkında olduğunuzu hissediyorum."

Bu sefer konuşmaya çalışmamaya karar verdi.

"Ve kraliyetten izin almadan büyü biriktirmek büyük bir suçtur," diye devam etti. "Ama dahası, büyülü olarak kayıtlı bile değilsiniz."

Noctorno konuşmasını bitirip tekrar başlamayınca, bir kez daha denemeye karar verdi. "I-"

"Sjofn buz elmasları bulduk," diye sözünü kesti. "Firenzian yakutları. Lunwynian kürkleri. Dellish yünü.

Ve bir sürü de para. Lanetler ve büyüler satarak oldukça zengin olmuşsun." "O

laneti yaptığım için büyüm neredeyse tükendi," diye bilgi verdi ona. "O

lanetleri bırakıp öteki dünyadan kadınlar getirmek." Annem sessiz bir ses çıkardı.

Yavaşça gözlerim kapandı ve omuzlarımla çöktüğünü

hissettim. Evet, Loren biliyordu.

Babam olmayan babamın söylediği kişi olduğumu biliyordu. Bir dolandırıcı.

Bir

sahteka

r. Bir

yalancı

.

"Neden bahsediyor bu?" Mary Teyze fısıldadı.

Kimse ona cevap vermedi.

"Ben sıfırdan geldim. Benim bir yeteneğim var. Büyünün denetlenmesi adil değil," diye iddia etti cadı. "Haklı bir noktaya değindi," dedi kızıl saçlı, alaycı ve ipeksi bir sesle.

Kral bıkkınlıkla başını salladı ama dikkatini önünde süzülen kadında tuttu.

"Bunun cezasını biliyorsun" dediğinde sesi sakın ve hatta biraz da kederliydi.

"Kralım!" diye bağırdı, bu bildiği anlamına geliyordu ve kralın boş zamanlarında olmaktan daha az eğlenceliydi. "Seni reddetmezdim," diye bilgilendirdi onu. "Ortaya çıkan hiçbir cadıyı reddetmedim. Eğer

Niyeti saf ve iyiydi, iznimi aldı. Minerva'yı ve onun işbirlikçilerini yendiğimizden beri zanaatlarında büyük gelişme gösteren pek çok cadımız var. Hatta bazı yetenekli gençleri Lavinia ile çalışmaları için Lunwyn'e gönderdim."

"Ben... bunu bilmiyordum," diye yanıtladı cadı perişan bir halde.

"Çünkü başvurunuzu yapmadınız," diye karşılık verdi. "Ve çünkü bu kadınların tekrar açıkça pratik yapabilmeleri için kendilerini güvende ve rahat hissetmelerinden önce halkın cadılara olan bakış açısının iyileşmesi gerekecek. Ve bu konuda yardımcı olmayan bir şeyin de *sizin gibi* pratik yapan cadılar olduğunu belirtmek isterim."

Tekrar sessizleşti.

"Bana başka seçenek bırakmadın," dedi. "Ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor, çünkü bir yeteneğiniz olduğu açık ve bu yetenek boşa harcanmış."

Bekledi.

Hiçbir şey söylemedi.

Kızıl saçlıya döndü. "Bağlı mı?" "Bağlı," diye yanıtladı kızıl saçlı.

"Laneti bozuldu mu?" diye devam etti.

"Kadınlar üzerinde, evet. O adamda, hayır." Kadınlar üzerinde mi?

Annem ve ben artık lanetli değil miydik?

Noctorno iç çekti. "Onu lanetten kurtarın."

Yeşiller içindeki kadın gözlerini devirdi, devirmeye devam etti, parmaklarını kaldırdı ve şaklattı. "İşte. O iğrenç adam tekrar konuşabilir. Mutlu musun?" diye sordu küstahça.

Kimdi bu kadın?

Kral ona cevap vermedi.

Başka bir yere baktı ve mırıldandı, "Onu şimdi alabilirsin."

İyi giyimli, gözleri cadıya odaklanmış iki kadın öne çıktı ve o zaman odanın etrafına baktığımda kralın maiyeti, bizim grup, cadı ve o iki kadın dışında ne bir muhafız ne de bir kişi gördüm.

Biri elini kaldırdı ve bizi o dünyaya getiren cadı ona doğru sürüklendi. Ayrılmak için ana kapıları kullanmadılar.

Arka taraftaki bir kapıdan çıktılar.

Bitmişti.

Tuhaf hissederek izledim. İçi boş, halsiz, bitkin ve ayrıca uyuşmuş.

Noctorno tekrar konuştuğunda bunu anneme ve bana yaptığını yavaşça fark ettim. "Artık onun laneti altında değilsiniz. Ayrıca artık bu dünyada tutsak da değilsiniz." Bir elini kaldırdı elini kızıl saçlıya doğru uzattı. "Valentine seni eve götürecektir. Ve eğer istersen, diğer senin de" - bana bakıyordu- "seninle birlikte dönmesine izin vereceğim." Bakışları anneme yöneldi. "İsteğiniz buyusa vedalaşın. Valentine yarın ilk iş sizi eve götürmek için hazır olacak."

Ayağa kalktı ve kraliçesinin ayağa kalkmasına yardım etmek için döndü.

O ayağa kalktığı anda Loren, Ansley, Mary, Marlow ve Loren'in arkadaşları da ayağa kalktı. Annem ve ben de öyle yaptık.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" Mary Teyze talep etti.

Mary'ye aldırış etmedim.

Doğrudan Loren'e döndüm.

"Tatlım-" dedim ısrarla.

Burnunun ucuyla bana baktı.

"Bu akşam sekizde babanın evinde olacağım. O zaman vedalaşırız."

Sanki bir kral muhafızı karnıma mızrak saplamış gibi bir ses çıkardım ki Loren'in bana az önce yaptığını hissettiğim şey de buydu.

"Kardeşim," diye ısırdı

Marlow. "Ben yokum," diye

karşılık verdi Loren. Ve

sonra sadece o oldu.

Uzaklara.

Benden.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Shadowland

Loren

Şaşkınlıkla paltosunu silkelerken yanına gelen Lahn'dı.

İri yarı adam sessizce soyunma odasına girip doğrudan pencereye giderek dışarı bakarken

Loren hiçbir şey söylemedi.

"Yeşil beni her zaman şaşırtmıştır." Loren

yakalarını düzeltti ve cevap vermedi.

Korwahk çok sıcaktı.

Ve çok kahverengi.

Dolayısıyla, herhangi bir cevap verilmesine gerek duyulmamıştır.

Lahn ona bakmadan devam etti: "Sana kızgın olduğun için gelmiyor. Cora ondan koparıldığında kontrolünü kaybetti."

Lahn ancak o zaman dikkatini Loren'e çevirdi.

"Circe'imi kaybettiğimde bunu ben

yaptım." Bu elbette ilginçti.

Ancak Loren bunu duymak istemiyordu.

Onun yerine "Oraya gittin mi?" diye sordu.

Lahn başını salladı.

"Gitmelisin," dedi Loren kısaca. "Çok aydınlatıcı olacak." "Kirke

bana çok şey anlattı. Kulağa korkunç geliyor."

Loren, Satrine'in dönüşünü düşündü.

Hayır, *Maxine'in*, Valentine'ın bir gece önce ona ikram ettiği dünyası. Ve

Lahn haklıydı, hiç deneyimlememiş olsa bile.

İğrençti.

"Sana söylerse lanetlenir," diye hatırlattı Lahn ona. "Ve bugün bunun nasıl gerçekleşebileceğini gördün."

Loren, "Son zamanlarda öğrendiklerimize bakılırsa, bu benim de

gözümünden kaçmadı," diye karşılık verdi. "Bu dünyada bu kadar başarılı

olması bir mucize."

"Maxine kurnazdır."

"Zeki," diye düzeltti Lahn.

İkisi de öyleydi ve bu yüzden ona

hayranlık duyuyordu. "Aynı fikirde

olmadığımızı kabul edelim."

Lahn başını salladı ve şunları söyledi: "Seni uyarıyorum, Valentine senden memnun değil. Ve o geçilecek bir kadın değil, özellikle de iki dünya üzerinde sevdiğin kadını geri getirebilecek tek varlıklardan biriyken. Eğer gitmesine izin verirsen, senin için kaybolabilir. Sonsuza dek."

Sanki boynu bir mengeneyle sıkıştırılmış

gibiymiş. Acıyı hafifletmek için Loren bir

nefes verdi.

Ve sonra dedi ki, "Tavsiyen için minnettarım-"

"Circe benden ayrıldığında ikizlerimizi taşıyordu. O yokken, yanımda olmadığı her gün yeni bir ölümle uyanıyordum," dedi Lahn ona. Ve kusursuz bir zamanlamayla

rotasını değiştirdi. "Onlar gibi ölmeyecek." Loren iç organlarının büküldüğünü hissetti.

"Kendinizi babanızın kaderinden korumak zorunda değilsiniz," diye devam etti Lahn. "O kaderle çoktan oynandı. Seninki sana ait."

Kralın gözlerini tuttu. Ve ona gerçeği söyledi. "Ben ölüm getirdim."

Lahn başını salladı. "Ülken için öldürdün. Anneni ve kız kardeşini kaybetmen ise tanrılarının kaprisiydi. Bu aynı şey değil."

Loren bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

Lahn kapıya doğru ilerledi ve "Hayatın boyunca bu gölge diyarda kalabilirsin, bu senin seçimin" dedi. Kapıda durdu. "Ama biliyorsun ki gölgeler sadece ışığın bir oyunudur. Ne yaparsan yap, yaşamak zorunda kalacaksın, kayıp, acı, hayal kırıklığı yaşayacaksın. Kendini bundan korumanın bir yolu yok." Lahn bir elini kaldırdı ve uzun bir parmağını ona doğru uzattı. "Ama sevgiyi ve kahkahayı deneyimleyip deneyimlememek sana kalmış." Elini bıraktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Onunla dövüşürken gördüğüm adam hayattaydı. Ateş, meydan okuma, eğlence ve aşkla dolu bir hayatın içinde yaşıyordu. Bu adam bir kabuk. Bir kabuk olarak kal ya da gölgelerini kovmasına izin ver. Bu senin seçimin. Ve bu seçimi şimdi yapıyorsun. Senin ona gelmeni bekleyemezdi. O aşağıda."

Ve bununla birlikte, kapıdan çıkıp kayboldu.

Loren boş kapı aralığına baktı, Satrine'in... hayır Maxine'in, yan odadaki pencere kenarında oturlurken, kim olduğunu ve ona nasıl geldiğini asla söyleyemediğı için boynuna döktüğü yürek parçalayıcı umutsuzluğu düşündü.

Bu onu, kendi seçimiyle değil, onun dünyasına nasıl getirildiğini düşünmeye sevk etti. Kendi dünyasından o kadar farklı bir dünyaydı ki, en çılgın rüyalarında bile bunu hayal edemezdi. Yine de bildiğı her şeyden koparılmış olmasına rağmen bu dünyada yol almanın bir yolunu bulmuştu. Annesi hapsedilmişti. Babası onu bir adama kur yapmaya, onu kazanmaya ve onunla yatmaya zorluyordu...

Bu konuda daha fazla düşünemedi, çünkü tüm bunları öğrendiğinden beri, kur yapacağı kişi o olmasaydı, kızın başına neler gelebileceğine dair bir dizi felaket senaryosu sık sık aklına geliyordu.

Bir de kendi görüntüsüyle yüzleşmek vardı. İkiziyle.

Valentine, Loren'e diğer dünyanın kendisini göstermişti.

Bu onu sarsmıştı.

Onu daha çok sarsan şey ise Valentine'ın ona bildiğı bir şeyi söylemesiydi.

"Diğer yarısını bulmamalı. Ona ait değil. Nedenini asla bilemeyecek. Ama şunu bil ki, benim inatçı askerim, onun kaybını hissedecek. Neyin kaybolduğunu bilmeyecek ama hayatında aldığı son nefese kadar her nefeste bunu hissedecek."

Loren sarsılmış bir halde, etrafında Marlow ve Middy, Holt ve Croft'un ikizleriyle bir barda bira içerken, onlar konuşurken, şakalaşırken ve arada sırada üzerinde hareketli görüntüler olan garip bir kutuya bakarken kendini izlemişti.

"Eve gelip seni özlemediğı ve diğer senin yakınlarda yaşadığını öğrenmediğı sürece. O zaman gerçeği keşfedecektir. Bu dünyadaki sen sen değilsin, ama o oldukça şaşırtıcı," diye bitirdi yeşil cadı.

Bu onu sarsmamıştı.

Onu çileden

çıkarmıştı.

O zaman da öyleydi.

Onu harekete geçirerek soyunma odasından çıktı, odasından geçerek koridora çıktı ve merdivenlerden indi.

Onu salonda bulmuş.

O da pencerenin önünde parka bakıyordu. "Sa...

Maxine," diye homurdandı.

Ona döndü.

Ve Loren bunu yaptığında onu çoktan kaybetmiş olacağını biliyordu.

Her zaman yaklaşıyor gibi görünen kasvetin onu ele geçirmeye başladığını hissetti.

Sözler söylenmemişti ama onu sevdiğini biliyordu ve o da onu seviyordu. Bu yüzden, onu terk edip evine dönmeden önce, gösteri ve korku dolu bir günde neden mesafeli ve uzak durduğunu anlaması gerekiyordu. Onu kendi yanında ama sevgisi ve ilgisi olmadan yüzleşmeye zorladığı bir gün.

"Babamla ona o yavru köpeği alması için konuştum, çok istiyordu." Güzel yüzü karardı.

Evet, onu kaybetmişti.

Yine de sebat etti.

"Yavrunun dereye düşmesinin ve Columbia'nın onun peşinden gitmesinin benim suçum olmadığına beni ikna etmesi yıllar aldı. Buna hala tam olarak inanmıyorum. Tıpkı babamın, annemin kaybolmasının kendi suçu olmadığına inanmadığı gibi. Elbette onu hamile bırakmıştı ve Columbia'yı doğurduktan sonra iyileşmesi yavaş oldu. Gücünü benden sonra olduğu kadar çabuk geri kazanamadı. Yine de, babamın anlattığına göre, onu ikna etmek mümkün olmamış. Daha önce yaptığı her şeyi sanki eskisi kadar güçlüymüş gibi yapmaya devam etmiş ve bu da onu daha da zayıflatmış. Ona göre, bunu yapmasına izin verdiği için babamın ruhunda bir başka leke daha var."

"Kadınlar bir şeyler yapmalarına 'izin verilmesinden' ya da 'izin verilmemesinden'

hoşlanmazlar," dedi sessizce. "Gerçekten de," diye sertçe karşılık verdi. "Babamın onunla ilgili anlattıklarından, annemin de

iddia etti. Bu onun seçimiydi. Ama babamı bu konuda ikna etmeni öneririm." "Başarısız olmaya mahkûm bir çaba, eminim," diye mırıldandı.

"Evet," diye kabul etti. Sonra da, "Dün gece senin dünyana gittim,"

diye paylaştı. Kızın gözleri kocaman oldu.

Kasvet daha da artmıştı. Tanrılar

adına, onu özleyecekti.

"Orayı sevmedim. Pis ve gürültülüydü. Herkes acele ediyor gibiydi, sanki gittikleri yer saniyeler içinde yok olacakmış ya da yaptıkları şey etrafındakilerin yaptıklarından daha önemliymiş gibi. Bu sonuncusu bana bu dünyadaki babanızı hatırlatıyor, ancak bu şekilde davranan hemen hemen herkesdi. İnsanlar birbirlerinin gözleriyle tanışmazlar. Selam vermiyorlar. Acele etmekle çok meşguller. Kendilerini düşünmekle çok meşguller."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi.

"Ve Korwahk'a benziyordu, ancak tüm bu sahte yeşiller yerinde görünmüyordu.

Doğal olmayan. Orada olması gereken şey çok daha iyi olabilirdi." "Ben Phoenix'te yaşıyorum, orası bir çöl."

"Çöl gibi görünmüyor."

"Benim dünyamda insan keman çalar. Her şeyi kendi istedikleri gibi isterler ve bunu sağlamak için yollar bulurlar ya da icat ederler."

"Bunun aptalca olduğunu
hissediyorum." "Öyle,"
diye mırıldandı.

"Diğer beni gördüm," diye açıkladı.

Yine büyük gözlerle, ama bu sefer onlara eşlik ederek, vücudu başladı.

"Ve Marlow, Middy, Holt ve Croft. Döndüğünüzde onu arayıp bulmamanızı rica ediyorum. Bu diğer ben. Onunla birlikte olduğunu bilmek beni mahveder. Ama herhangi biriyle birlikte olsaydın da öyle olurdu. Ve birini bulacaksın. Ve artık talepte bulunmak bana düşmez."

"Hiç oldu mu?"

"Haklısın," diye kabul etti. "Öyle değildi."

"Sana yalan söylemek hoşuma gitmedi," dedi.

"Bu çok açıktı, ancak yakın zamana kadar duygularınızın ardındaki gerçek nedenleri anlamamıştım."

"Yapmazdım... Yani, bu son çare olacaktı, bilirsin, seninle oynamak. Bana karşı bir şeyler hissetmeni sağlamak. Seninle evlenmek ve çocuğunu doğurmak. Annemi güvene almam gerekiyordu ama bunu seni hiç karıştırmadan yapmayı umuyordum."

"Artık güvendesiniz ve nihayet eve dönmeye hazırsınız." "Eve gitmiyoruz."

Loren kelimelerin tarif edebileceği her şekilde durgunlaştı. Vücudu. Göğsündeki kalbi. Damarlarındaki kanı. Düşünme yeteneği.

Bir düşünce dışında.

Eve gitmiyorlar mıydı?

"Orası çok farklı. Maxine başaramadı. O artık mutlu. O gemiyi sallamak istemiyoruz," diye açıkladı.

Loren de konuşma yetisini kaybetmişti, bu nedenle sessiz kaldı.

"Annem de Leydi Corliss olmayı seviyor. Sevdiğimiz insanlar başımıza kötü bir şey geldiğini düşünmesin diye yeşiller içindeki kadının bizi kısa bir yolculuk için geri götürebileceğini umuyoruz. Ama sonra hemen geri dönmek istiyoruz. Maxine bugün gitmemizi sorun etmedi ama bir ya da iki günden fazla gitmemizin onun için iyi olacağını sanmıyorum. Belki biraz daha sonra, bir süre buralarda olduğumuzda. Ama şimdi değil."

"Kalmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Nasıl olursa olsun, ne kadar vahşi ve korkunç olursa olsun, annem ve ben bir süre önce bunun hakkında konuştuk. Kulağa çılgınca gelebilir ama burada olmamız gerektiğini düşündük. O zaman kalmaya karar vermiştik. Ve açıkçası, seni bırakmamın imkanı yoktu."

Göğsünde bir şeyin ağırlaştığını hissetti, bu ağırlık çok güçlüydü ve onu eziyordu.

"Bunu yapmayacağıma söz verdim ve bu yüzden" -ellerini iki yana açtı- "yapmayacağım."

"Maxine," diye zorladı.

"Satrine," diye düzeltti nazikçe.

"Sen o değilsin," diye fısıldadı.

Başını salladı. "Maxine benim o, onun da ben olduğumu biliyor. Benden açıklamamı istemeyin. Bence o orada bir yerde, kafasının derinliklerinde. Ona yeterince değer vermiyoruz. Ama ben burada Satrine'im ve bunun sadece herhangi bir kafa karışıklığına yardımcı olacağını düşündüğüm için değil."

"Buraya benimle olan ilişkini bitirmek için gelmedin." Bunu ifade etti ama bu bir soruydu.

"Buraya benimle olan ilişkini bitireceğini düşünerek ve Maxine'in hayatından çıkmaman için sana yalvarmaya hazır olarak geldim. Buraya, beni ne kadar öldürecek olursa olsun, ziyaretine gelmeyeceğime söz vermeye hazır olarak geldim. Onu mahzendeki o durumdan kurtardın ve bugüne kadar bunu ne kadar derinden yaşadığını ve onu güvende tutmak için sana bağlı olduğunu fark etmemiştim. Muhtemelen yapmalıydım ama yapmadım. Bu yüzden ona zarar vereceğini

düşünüyorum, eğer sen-"

"Konuşmayı kes, sevgilim."

Ona "sevgilim" dediği anda gözleri yaşlarla doldu.

"Seni ruhuma kadar seviyorum. Sanki benim bir parçam gibisin. Seni kaybetmekten çok korkuyorum," diye fısıldadı.

Yüzü yumuşadı. "Geleceği söyleyemem tatlım, ama şu anda tam buradayım." "Bana gel," diye emretti.

"Ortada buluşalım mı?" diye teklif

etti. "Tabii ki," diye yanıtladı.

Ortada buluşmadılar. Orada

çarpiştılar.

O Satrine'di, bu yüzden öpmeye gitti.

Bunun yerine Loren onu kollarına aldı ve odadan çıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni yatağa götürüyorum."

Buna aldırmadığı belliydi ama "Önce öpüşebilir miyiz?" diye sordu.

"Aşkimızı salonun zemininde tamamlamak istemiyorsan hayır."

"Bunu istemiyorum ama Loren, biz-"

Adımlarını ikişer ikişer atarken ona baktı.

"Başkaları da oldu." Ona sırtıttı. "Senin deneyimlerinden faydalandım, tıpkı senin benimkilerden faydalandığın gibi."

Şaşkın gözleri adamın ağzında, "Kızgın değil misin?" diye sordu.

"Neden olayım ki?"

"Erkekler bakireleri

sever." "Erkekler

mi?"

"Erkekler."

Odasına girmişlerdi ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı.

Sonra onu yatağına götürdü ve üzerine fırlattı.

Onun zıplamasını izledi.

Ve sonra bariz olanı söyledi. "*Senden*

hoşlanıyorum." Kız ona baktı.

Sonra sesinde bir hayretle, "Seninle birlikte ben olacağım,"

dedi. Başını yana eğdi. "Hep öyle değil miydin?"

"Evet, ama beni anlıyorsun."

Dili çok değişmiş, tuhaflığı çok daha belirgin hale gelmişti.

Böylece onu "elde etti" ve elde ettiği şeyi sevdi, çünkü artık sonuna kadar kendisi olabiliyordu. Ve o da bunun karşılığını alıyordu.

"Sana her şeyi anlatabilirim. Benimle ilgili her şeyi" diye devam etti.

"Evet, anlatacağın ve ben de gelecekteki bu sohbetlerden zevk alacağım. Şimdi, senin ırzına geçebilir miyim?" Kadın, adamın tüm vücudunda hissettiği bir sırtışla sırtıttı.

O da "Kesinlikle" diye cevap verdi.

* * * *

Satrine

O güzel, kalın aletini kaydırırken ben de tüm gücümle, kollarımla, bacaklarımla, gözlerimle ve kalbimle ona sarıldım.

içimde yavaşça.
Çok yavaş.
Ta ki ben onun hepsini alana kadar.
Tanrım, mükemmel uyum sağlayacağını biliyordum.
Ona sahip olmak, *sonunda* dudaklarımı ayırdım, bu hareket onun ağzına karşı gerçekleşiyordu çünkü tam oradaydı.
Tam şurada.
"Hayatımda yaptığım en iyi şey birkaç atı yağmurdan kurtarmaya çalışmaktı."
"Benim hayatımda yaptığım en iyi şey seni durdurmaya çalışmaktı."
"Ata nasıl binileceğini bilmiyorum," diye itiraf ettim.
Güzel gözleri tam orada, o kadar yakındaydı ki, içimde hareket etmeye başlamadan önce şokla genişledi.
Oh, evet.
Mükemmel.
"Önce ben bir şey sürsem, sonra senin için endişeleniriz," diye mırıldandı. "Buna tamamen varım."
Benim dilimi anladığını biliyordum, her ne kadar anlamasa da, kafasındaki tik taklardan anlıyordum. Ama bir vuruşu bile kaçırmadı.
"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedim.
"Seni sevdiğim kadar değil."
"Kesinlikle daha fazla."
"İmkansız."
Tanrım, bu adam *tam* bir *bombaydı*. "Bu eğlenceli olacak," diye karar verdim. "Şimdiden öyle değil mi?"
Öyleydi.
"Evet," diye nefes aldım.
"Kesinlikle." Gözleri gülümsedi.
Kalçaları daha hızlı hareket etti.
Ve seks tanrım, gelecekteki kocam, kanunsuz, paralel evrenden gelen belalı seksi adam beni öptü.
Ve Loren yanımdayken, bana ne atılırsa atılsın, dünyamda her şeyin yolunda olduğunu biliyordum...
Sonunda, her zaman öyle olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Karanlıktaki Gossamer Satrine

Hawkvale

Dalwin Kalesi

Cottishwell Bölgesi

"Valentine'a iyi davranırsan sana fıstık ezmesi getirir," dedi Lunwyn'in Kış Prensi Sjöfn Drakkar, ona yakın olanlar (ki artık ben de öyleydim) Finnie olarak bilinirdi. "Ve hatmi kabartması."

"Ona iyi davran ve elmas ver." "Ya da zümrüt."

"Ya da inci, yakut, safir veya altın, seçici değildir." Hepsi güldü.

"Hepsi" Cora, Circe ve Maddie'yi kapsıyordu, diğer adıyla Lunwyn'deki en güçlü Hanenin başkanının karısı Leydi Ulfr. Kocas, tesadüfen, Apollo gibi müthiş bir isme sahip olan adamdı. Loren'in haftalar önce bazı iş girişimlerinde ortak olduğundan bahsettiği adam.

Yani, Loren Copeland'dan daha iyi bir isim olamazdı (bence). Bu isim belalı, kanunsuz bir rock yıldızını çağırıyordu (yine bana göre).

Ama "Apollo Ulfr" da oldukça havalıydı. Ve Finnie'nin hubster'ının adı Frey Drakkar'dı. O da harikaydı.

Daha da sarsıcı olan şey, adamın elflere komuta etmesiydi ve... Bekleyin.

Ejderhalar!

Şu anda kalenin hemen kuzeyindeki sarp kayalıklarda o canavarlardan birkaç tane vardı. Onları ilk gördüğümde, şaka yapmıyorum, neredeyse bayılıyordum. Mamut gibiydiler, pulluydular, korkutucuydular.

Ve delicesine *harika*.

Frey ve Finnie'nin hediyesi olarak, düğünden sonra bir şeyler yapacaklardı ve ben... *sabırsızlanıyordum*.

Güncelleme: Cora, Gracious benim dünyamdandı. Dahksahna Circe de öyleydi. Kış Prensesi ve Ulfr Hanesi'nin Hanımı da öyleydi.

Evet.

Hepsini.

Bu bir tesadüf gibi görünse de, bildikleri kadarıyla sadece biz vardık. Ve Valentine'ın gözü bu şeylerin üzerindeydi. Birisi dünyalar arasında seyahat etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, eskisi kadar dikkat etmiyordu ve annemle ben radarın altından kaydık.

"Sana sevdiğin insanlardan mektuplar da getirecek," dedi Circe, dikkatimi yeniden toplayarak. Cora usulca, "Evet, bunlar en iyileri," dedi.

Eminim öyledir.

Ancak...

"Valentine insanları ziyarete getirecek mi, tabii ona ödeme yaparsanız?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Circe. "Babam çocuklar için önemli olan şeyler için birkaç kez buraya

geldi." "Annem ve babam da buradaydı, çok değil ama bebeklerimiz büyükanne ve büyükbabalarını

Her iki dünyada da" dedi Cora ama sonra uyardı: "Yine de çok dikkatli olmalıyız. Bu dünyadaki

ebeveynlerim de etrafta ve ikisini birlikte görmemesi gereken kimsenin görmemesi için bunu

halletmeliyiz. İnsanlar bunu anlarsa işler biraz garipleşebilir."

"Ve tehlikeli," diye araya girdi Circe. "Diğer ben New Orleans'ta yaşıyor. Diğer Lahn'a bağlı. Hiç

ziyaret etmediler çünkü o asla dönmek istemiyor ama aynı zamanda kıyamet kopabilir." Sırıttı. "Yani

bir Lahn *her* dünya için yeterli."

Hepimiz güldük çünkü bu konuda hiç yalan söylemedi. Erkeği *çok fazlaydı* ve neyse ki hepsi

iyiydi.

Ama...evet.

Loren, kendi dünyamdan bu dünyada yaşayan tek kişi olmadığımı söylemeden önce beni bu

konuda uyarmıştı.

Anladığım halde bir süre daha devam ettiği başka bir Gevşek Dudak Konuşması olmuştu.

Kraliçeler, prensesler ve güçlü hanelerin eşleri paralel bir evrenden geliyorlardı. Bu dünyada

büyüye nasıl bakıldığı ve genel olarak ne kadar çılgınca olduğu düşünüldüğünde, bu ortaya

çıkarsa, işler çok hızlı ve gerçek olabilirdi.

"Eve gidiyor musun?" Sorguladım.

İki Numaralı Güncelleme: Annem ve ben geri dönmüştük.

Yolculuğumuz iyiydi ama hızlı ve çoğunlukla üzücüydü. Dahası, Valentine yanımızda olmasaydı

ve büyüsünün bir kısmını yapmasaydı, insanları kolektif aklımızı kaybetmediğimize ikna

edebileceğimizden emin değilim.

Ama sonuçta bu bir vedaydı ve uzakta olduğumuz bir veda değil, e-posta gönderebildikleri ve

Facetime yapabildikleri ve bizi ziyaret etme ve bu süreçte otantik tom yum goong yeme fırsatı

buldukları bir Tayland'da Plaj Serserisi Olmaya Karar Verdim vedasıydı.

Ciddi bir *vedaydı*. Ve bunlar

her zaman berbattır.

Kadınlar kötü haberi kimin vereceğine karar vermeye çalışır gibi birbirlerine baktılar.

En uzun süredir orada olduğunu öğrendiğim Finnie'ye düştü.

"Öncelikle, kimsenin o dünya hakkında bir şey öğrenmemesi gerçekten çok önemli," dedi

dikkatle. "Yani oraya gidip gelmek, biz orada ya da sevdiğimiz insanlar burada, yapılacak en akıllıca

şey değil. Hiçbirimiz için. İkincisi, Loren farklı düşünüyor olabilir ama hepimiz öyle ya da böyle

adamlarımızdan ayrı kaldık. Dolayısıyla, onlar da gelse bile, birimizin ama özellikle de ikimizin böyle

tamamen yokluğu fark edilebilir. Aramızda bu tehlikeye meydan vermemenin daha iyi olacağına karar

verdik. Ayrıca dünyalar arasında seyahat etmenin aşırı miktarda büyü gerektirdiği de söylenmelidir.

Valentine çok güçlü. Onun için bir şey değilmiş gibi gidip geliyor, ama öyle. Bitmek tükenmek

bilmeyen bir güç rezervi yok. Ve ödeme alıyor, ama gerçekten, bunu gizlese bile, tanıyabileceğiniz en

nazik ve en şiddetli kalplerden birine sahip. Sonunda, hiçbir elmas bize evden bir şey getirmek için

harcadığı sihre değmez. Bu onun için bir fedakarlık. Bizi önemseydiği ve bize göz kulak olduğu için

yaptığı bir fedakarlık. Bu yüzden lütfen bunun farkında olun."

Orada durakladı, muhtemelen tüm bunlar önemliydi ve bunu kabul etmemi istiyordu, ben de ona

başımı salladım.

Sonra devam etti.

"Ve son olarak, adamlarımız onlar için nelerden vazgeçtiğimizi biliyorlar. Dünyalarımızdan ve bildiğimiz her şeyden, ki bu gerçekten büyük bir mesele. Özlem duymadığımız halde özlem duyduğumuzu düşünmek onları incitiyor. Arkadaşlarımı seviyorum." Gülümsedi. "Fluffernutter sandviçlerini seviyorum. Ama Frey'i iki dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Arada bir nostalji yaşamadığımı söyleyemem ama burada, onun yanında olmaktan daha çok istediğim bir yer yok."

"Evet," diye fısıldadım içimden.

Cora, "Bu size kalmış tabii," diye söze karıştı. "Sadece çok ama çok dikkatli olmanızı istiyoruz."

"Krallıklar buna bağlı," diye ekledi Circe.

"Ve Valentine'ı düşün," diye sözlerini tamamladı Finnie. "Evet," diye tekrarladım.

Kapı çalındı. "Evet?" Ben seslendim.

Idina kafasına takıldı. "Hazırlanma vakti geldi Leydi Satrine."

Kalbim mutlulukla yerinden fırladı.

"Hemen geliyorum," dedim ona.

Bana kocaman bir gülümseme attı ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Finnie'ye baktım. "Lütfen bana ateş püskürttüklerini söyle."

O da bana kocaman bir gülümseme attı. "Oh evet. Ateş püskürtüyorlar." "Harika," diye fısıldadım.

Circe öne doğru kayarak kupa bardağını kaldırdı (tabii ki düğün günüm olduğu ve etrafta oturup kız arkadaşlarımla çene çaldığım için şampanya içiyorduk).

"Vahşi topraklardaki vahşilere," diye kadeh kaldırdı.

Cora öne doğru oturdu ve kadehini kaldırdı. "At sırtındaki erkeklere." Maddie de aynısını yaptı ve "Pantolonlara ve çizmelere" dedi. Finnie de arkadaşlarını taklit ederek "Dünyaları aşan aşka" dedi. Sıra bendeydi.

Kadehimi kaldırdım, "Karanlığın içindeki gossamer'a" dedim. Hepimiz kadehlerimizi tokuşturmadan önce neşeli, bilmiş gülümsemeler.

Sonra hepimiz içtik.

* * * *

Kadınlardan ayrıldıktan sonra odama vardığımda "Idina," diye seslendim.

Şey, odama değil.

Benim odalarım *bizim* odalarımızdı.

Düğünümüz için Loren'den tek bir şey istemiştım, o da tapınaktaki sunağa doğru yürümeden önce çelengimiz kollarımıza dolanana kadar beni görmemesiydi.

Bu yüzden dün gece yemekten sonra onu bıraktım ve Idina'nın Hazırlanma Merkezi olarak ayarladığı bu odalarda uyudum, o da bizimkine gitti.

Bundan hoşlanmamıştı, *gerçekten* hoşlanmıştı ve bu çok tatlıydı. Ama o Loren'di.

Haftalar önce haklıydım, beni hiçbir şeyden mahrum edemezdi. O

yüzden istediğimi verdi.

"Idina?" Cevap vermeyince tekrar aradım. Ve

yine cevap vermedi.

O, annem ve tabii ki Mary, kendi kendilerini görevlendirmiş Olağanüstü Düğün Planlayıcılarıydı.

Bu yüzden muhtemelen düğünle ilgili bir şeyler yapıyordu.

Ama geri dönecekti çünkü saçımın yapılması gerekiyordu ve hiçbir şekilde bu işi bırakmayacaktı.

Bu arada Mary'ye her şey anlatılmıştı ve çok olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ama sonuçta Edgar'ın iki kere iki sik olması ve bunun tüm dünyaları kapsamaması onun için şaşırtıcı değildi. Corliss'e hayrandı ve gerçeğine sahip olamasa bile onun bir versiyonuna sahip olduğu için mutluydu. Beni de bir bonus olarak görüyordu.

Ayrıca, aşırı bir vatanseverdi ve krallığı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı, bu yüzden kendine özgü dramatik tarzıyla çenesini kapalı tutmaya yemin etmişti.

Belli ki Ansley de biliyordu, çünkü Tor ve Loren onu bu konuda bilgilendirmişti ve onun kraliyete ve ülkeye olan bağlılığı Mary'ninkinden bile daha güçlüydü. Ama dahası, oğlu paralel evrendeki bir hatuna aşıkta ve kendince o da aşıkta.

Başka bir deyişle, bu konuda iyiydik.

Bilgin olsun, Ansley düğünü iki ay daha ertelememizi istedi, çünkü sulh mahkemesinde yaşananlardan sonra annem ve ben süper ünlü ve süper popüler olduk, Ansley ve Loren ise zaten öyleydi. Bu da Ansley'nin düğünü daha büyük ve daha politik bir olay haline getirmesi için baskı gördüğü anlamına geliyordu ve bu nedenle, bu yerde herhangi bir yere ulaşmak sonsuza kadar sürdüğü için (*trenleri* bile yoktu), davetiyelerin dağıtılması ve insanların gelmesi için daha fazla zaman vermemiz gerekiyordu.

Loren hayranı değildi.

Ancak, yukarıda bahsedilen sadakatin gölgesinde, Ansley'in ülkesi için kralının istediği şeyi yapmamakla mücadele ettiğini söyleyebilirim ve sadece kibar olmak için söylenmesi gerekiyordu, bu yüzden adamımla konuştum.

Bekleyebilirdim. Ona sahiptim. Ve hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım.

Artık neredeyse kış gelmişti ve Hawkvale'in kuzeydoğu kayalıklarında yer alan Dalwin Kalesi'ndeydik. Loren bana Bellebryn'e paralel olduğumuzu söyledi, orası da aynı enlemde, batı kıyısındaydı.

Şatoların *bomba gibi* olduğunu söylememe gerek yoktu *herhalde*. Peri masalından bahsediyoruz.

Kuleleri, sancakları, hendekleri, her şeyi vardı. *Her şey* vardı.

Ortama ek olarak, burası serin ve gevrekli. Her zaman bir sonbahar ve kış kızı olmuştum (Phoenix'te yaşıyordum, bu yüzden sonbahar ve kış *en iyisiydi*) ve Loren bana Hawkvale'in Lunwyn gibi sert kışlar geçirmediğini söyledi. Kuzey bölgelerinde bazen sadece toz halinde kar yağardı ama orta ve güney bölgelerinde sıcaklık çok az değişirdi.

Bu yüzden evinin yerinin burası olmasının ve havanın soğuk olmasının mükemmel olduğunu düşündüm ve vücuduma yapışan ve erkeğimi sıcak ve acıktıran uzun kazak elbiseler giyebilirdim (bu yüzden bazen, o çıkarmadan önce bu elbiseleri çok uzun süre giymedim).

Kilometrelerce doğuda Mistikler'e açılan Riven Denizi'ne baktım ve kendime buranın ne kadar güzel olduğunu hatırlattım; ışıltılı, gri kayalıkları ve masmavi okyanusu o kadar temiz ve berraktı ki, eski dünyamda bile sahip olmadığımız bir maviydi.

Ayrıca Frey'in kalyonu Finnie'nin de orada demirli olduğunu gördüm.

Ve Fleuridia'nın Finnie'den daha küçük olan ve bana garip gelen gemisinin başbakanı,

Çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bunu tarif etmenin tek yolu şık, zarif ve *radikal*di.

Demirlemiş birkaç gemi daha vardı, çünkü konuk listemiz Dalwin'in özel tapınağına sığabilecek olan yetmiş beş civarından, sahilin hemen aşağısındaki büyük kasaba-neredeyse-şehir olan Castledge'deki tapınağa sığabilecek olan beş yüzün üzerine çıkmıştı.

Bu benim hayatımdı, parıltılar, kaleler ve kalyonlar, krallar ve kraliçeler ve dükler, çiçekler ve şapkalar ve mavi, mavi denizlerle dolu bu büyülü dünya.

Birkaç saat içinde, bir Markiz olacaktım.

Arkadaşım Holly'yi, hayatım boyunca tanıdığım Mary Teyze'yi ve daha bir sürü insanı ve şeyi özleyecektim.

Ama kızların haklı olduğunu bilerek önümdeki manzaraya gülümsedim.

Satrine Copeland, Remington Markizi, geleceğin Dalton Düşesi olmak üzereydim.

Çok daha önemlisi, resmen Loren'in olmak üzereydim. Bu dünya onun olmuştu.

Ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

* * * *

Loren

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Loren.

Croft, "Sakin ol, dostum," diye emretti ama sesi eğlence doluydu. Loren ona bir bakış fırlattı.

Bu da tabii ki Croft'u kahkahalara boğdu. Ve diğer kardeşlerini de.

"Düğün arifesinde bir erkeği kadınından ayırmak için ne gibi bir sebep olabilir ki?" Loren homurdanmaya devam etti. "Onun dünyasında ben ziyaret ettiğimde göründüklerinden daha çılgınlar ve ben oradayken de akli dengeleri yerinde değilmiş gibi görünüyorlardı."

Middy Holt'a, "Sanki kızın kaçacağını düşünüyor," dedi.

Holt, "Bu herifi görür görmez kaçırdım," diye cevap verdi. "Huysuz bir piç kurusu. Kimse onun yakında ülkemizin en büyük güzellerinden biriyle evleneceğini düşünmez."

Loren'in kaşları kalktı ve tehlikeli bir şekilde, "Biri mi?" diye sordu. Holt dudaklarını bükerek, "Doğru, en büyük güzellik," diye mırıldandı. "Lanet olsun," diye fısıldadı Marlow.

Loren Marlow'a döndü.

Sonra Marlow'un baktığı yöne, yani pencereden dışarıya döndü. Ve işte oradaydı, babası arabadan inerken ona yardım ediyordu.

Elbisesi çoğunlukla beyazdı, tuhaf bir seçimdi ama Satrine'in üzerinde inanılmaz derecede çekiciydi. Uzun kollu üst kısmı, sanki teni parıldıyormuş ve çiçeklerle süslenmiş gibi görünmesini sağlayan en ince nakışlarla dikilmiş bir ağdan oluşuyordu. Etekleri dolgun, büzgülü tül yapraklar halindeydi ve koyu gri bir jupon eteği ona derinlik katıyor ve onu ilginç kılıyordu.

Başında geniş, zarif bir şapka vardı, önünde büyük bir rozet vardı, siperi astarlı ve çift kenarlıydı, bir gözünün üzerine arsızca düşüyordu, ama arkası çok daha uzundu, bir duvak gibi aşağı iniyordu. Loren'in o güne kadar gördüğü en zarif ve şık şapkaydı.

Dudakları parlak kırmızıydı.

Her iki avucuna da sardığı düğün çelengi, yağmurdan sonra koparılmış gibi görünen kadifemsi siyah güllerle doluydu ve çiçeklerin arasında Loren'in ne olduğunu bilmediği ama ağsı, narin, ısıltılı ve ruhani bir şeyin tutamları vardı.

Onu görünce göğsünün sıkıştığını hissetti.

Onu ya da onu nasıl düşündüğünü, elindeki çelenkte taşıdı.

Bu düşünceyle boğazı düğümlendi, gözlerine bir şey oldu ve kardeşleri Cora, Circe, Idina ve Maxie'nin karşısındaki koridorda yerlerini almak üzere yanından ayrılırken koluna kelepçeler takıldı ve sırtına tokatlar indi. Corliss ve Ansley'nin onları beklediği ve evlenirken yanlarında duracağı sunağa doğru ilerleyecekleri onur sırası.

Bakışlarını ondan ayırmasının tek nedeni, ne kadar sert kavrandığı için omzunda hafif bir acı hissetmesiydi.

Dikkatini, kendisine duygu ve anlam dolu bakışlarla bakan Marlow'a çevirdi.

Ve alçak sesle, "Hayal kurmayı unuttum, ta ki senin için bir hayalin gerçekleşmesine tanık olana kadar," dediğinde sesi sertti.

"Kardeşim," diye fısıldadı Loren.

"Seni mutlu etmesine çok sevindim, ona izin vermene daha da sevindim." Sonra bir sıkışma ile arkadaşı ortadan kayboldu.

Ve o içeri girdi. Göz
göze geldiler.

Onunla birlikte gelen babası, annesi ve kız kardeşinin tapınaktaki yerlerini almak için acele etmeden önce selamlarını ve iyi dileklerini mırıldanarak yanına gelip ona farklı şekillerde dokunmaları gözünden kaçmamıştı.

Ama sadece Satrine'e gerçek anlamda ilgi gösterdi.

Aileleri gözden kaybolurken, Satrine sonunda onun yanına geldi. "Hey," diye fısıldadı.

Loren ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bunu kollarımıza dolamamız ve bu gösteriyi yola çıkarmamız gerekiyor," diye söze girdi.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı.

Yüz ifadesi yumuşadı ama gözleri, avluya girdiği andan itibaren olduğu gibi, ona olan sevgisinin derinliğiyle parlıyordu.

O kadar parlaktı ki, ruhunun derinliklerine işliyordu.

Bir elini kaldırıp o olağanüstü şapkayı başından çekip uçurmadan önce bunun yerleşmesine izin verdi.

Kadın şaşkınlıkla haykırdı.

"Ama gitmesi gerekiyor,"
diye bitirdi.

Kısa bir süre için ona baktı.

Ve sonra gelini antreyi kahkahalarla doldururken ruhu ısıltıyla patladı.

* * * *

Elleri kızın kışında, bakışları da sikiinin üzerinde zıplayan kızın güzelliğindeydi. Oturmak için ayağa kalktı ve sonra kollarını omuzlarına doladı ve dudaklarını onunkilere dayadı.

"Bebeğim," diye nefes aldı.

Onu şaftından çekti.

"Loren!" diye bağırdı.

"Diz çök," diye emretti. "Kendini bana sun."

Gölgelerin içindeydiler ama kızın gözlerinin alev aldığını fark etmemişti.

Sonra, artık kaskatı kesilmiş denize bakan kemerli pencereler boyunca uzanan yatağın baş tarafına doğru dönerek, zarıflığını adamın önünde konumlandırdı, kıcını ve amını sundu.

Loren onu aldı, parmakları o görkemli etin içinde kıvrılıyor, siki onun ıslaklığına çarpıyordu.

Elini ağzına götürdü, başparmağını emdi, sonra elini kızın kıcına götürdü ve başparmağını kızın deliğine soktu.

Kadın adamın sikine doğru geri çekildi ve adamın da bildiği gibi yumuşak bir zevk iniltisi çıkardı. Onu her şekilde içine almayı seviyordu.

"Becer beni, tatlım," diye homurdandı.

O da izledi, deliğini okşadı ve kızın amını kavrayışından yaklaştığını anladığında çekip gitti.

"Tatlım," diye yalvardı.

Onu sırt üstü çevirdi, üzerini örttü ve tekrar içine girdi.

Bir elinin parmaklarını birbirine geçirdi, diğeri elini kızın buklelerine doladı ve kız da bacaklarıyla onu çevreledi.

Yüzündeki ifade, kılıfını hissetmesi, çıkardığı sesler, vücutlarının birbirine karışmış kokusu, kontrolünü kaybedecekti.

Ve elbette her zaman önce onun doruğa ulaşmasını isterdi, ama bu gece birlikte doruğa ulaşmalarını istiyordu.

Bir elini vücutlarının arasında kaydırarak kadının klitorisine doğru götürdü. Ona dokundu.

Onun altında, onun etrafında, onun için doruğa ulaşırken "*Kocacığım*" diye fısıldadı. Ve bu kelimeyle Loren kendini kaybetti ve onunla birlikte gitti.

Pencerelerinin dışındaki ejderhalar Riven'in üzerindeki havayı alev alev yakarken oda ışıkla doldu.

Ve odalarının taşı, parıltıyla birlikte etraflarında akkor haline geldi.

Ama düğün yataklarında Satrine onun tohumunu kabul ederken, o da Satrine'in aşkını kabul ederken ve Satrine'in kulağına "*Karıcığım*" diye fısıldarken sadece kadın onun için, erkek de kadın içindi.

* * * *

Buttersnatch

Hawkvale

Newton

Oxblood Bölgesi

Birkaç hafta sonra...

Onu köşeye

sıkıştırmışlardı.

Bir sıçan gibi çömeldi ve ağır ağır nefes alarak sise baktı.

Karanlığın ve sisin içinden geçmeleri çok uzun sürmedi, hala güçlü atlarına binmişlerdi.

Öküzler.

Altı tane.

Altı uzun boylu, yakışıklı komutan, asil burunlarıyla ona bakarak bir ara sokağa sinmişlerdi.

Başlarında kral vardı.

Buttersnatch şok içinde kudretli Noctorno'ya baktı, bunun onun sonu olduğunu biliyor ve kraliyet kılıcının ucunda onunla karşılaşacağı için garip bir gurur duyuyordu.

"Kralınıza hizmet etmek ister misiniz?" diye sordu

hükümdarı. Buttersnatch sisin içinde gözlerini kırıştırdı.

İçine başka, yabancı bir gurur duygusu çalındı ve bunun ne kadar güçlü olduğuna şaşırdı. Bu, çömeldiği yerden doğrulması anlamına geliyordu.

Sadece öne eğilmek ve selam vermek için.

Sonsöz

Seni Görelim Loren

Evin arkasına kadar gittiler.

Karısının açık kapı aralığında durduğunu, Carling'in omzunda pusuya yattığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve güzel yüzünün, kendi dünyasında söyledikleri gibi, gerçekten çok kızgın olduğunu görmek pek hayra alamet değildi.

Sırıttı.

Onu yakaladı ve daha da kızgın görünüyordu.

"Carling! Viski getirin," diye emretti Marlow.

"Önce bunu mu yapalım lordum, yoksa bir doktor mu çağıralım?"

Carling karşılık olarak sordu. "Hekim," diye alay etti Middy kırık dudağının arasından.

Satrine kocasına, "Seninle bir anlaşma yapmıştık," diye seslendi.

Dizginleri çektiler ve dört kardeşi attan inmekte ondan çok daha hızlıydı. Corliss'in seyisi dizginleri kapmak için öne atıldı.

Loren, arkadaşları yanından geçip eve girerken neredeyse hiç kıpırdamayan karısına doğru yürümek için acele etmedi; Croft en sonuncuydu ve ona "iyi şanslar" ifadesini gönderdi.

Carling onları takip etti.

Loren onun önünde durdu.

"Neyi *eğlenceli* bulduğunuzu *anlamıyorum!*" Mary'nin içeriden yüksek sesle ve buyurgan bir tavırla konuştuğunu duydular. "Yeğenimin *durumu* kötüydü. Bir *hanımefendinin durumu* komik bir tarafı yok. Hayır, sen de bir şişe konyak al. Salondayız ve ben çok susadım."

Beklediler ve evden başka ses gelmeyince kadın arabayı çalıştırdı. "Durumum iyi değildi."

"Hiç şüphem yok."

Ve yapmadı. Satrine'i sarsmak için o gece yaptıklarından çok daha fazlası gerekecekti.

"Kanamam var," dedi ona bildiği bir şeyi söyleyerek.

"Bu gecenin keşif olması gerekiyordu. Harekete geçmeyi beklemiyorduk," diye açıkladı.

"*Söz veriyorum, sevgili kalbim, kendimi güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Yemin ederim, hayatımın aşkı, seni her şeyden haberdar edeceğim.*"

Onun kalın sesiyle konuşuyormuş gibi yaparken sırtmasına engel olmaya çalıştı ama başaramadı.

Böylece onun koluna bir tokat attı. "Loren! Bu gece hakkında bana hiçbir şey söylemedin. Tor'a, *senin* ve çocukların Tor ve *babanın* buluşu olan Tor'un programını dirilteceğinizi söylemeye karar verdiğimizde, anlaşmamıza göre beni *her şeyden* haberdar edecektin."

Onun sert, belli belirsiz direnen bedenini kollarının arasına aldı.

"Sevgilim, Maxie, Mary ve annenle birlikte tiyatroydun." "Elini geçici olarak mı kaybettin? Not yazamadın mı?" "Zaman yoktu."

"Ağzın gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor. Carling'i bilgilendiremediniz mi?"

"Tekrar ediyorum, zaman yoktu."

"Newton'a her geldiğimizde bizimle tiyatroya geleceksin," diye tehdit etti.

"Lütfen, tanrılar, hayır," diye alay etti. "Günahım o kadar da kötü değildi." Yüzünü yıldızlara doğru çevirdi.

"Gerçekten aşkım," dedi adam tüm ciddiyetiyle ve kadının bakışları ona döndü. "Zaman yoktu."

Ellerini göğsüne koydu ve yakasıyla oynamaya başladı. "İnsanların başkalarına zarar veren aptalca şeyler yapması ve senin de dışarı çıkıp onları bu aptalca şeyleri yapmaktan alıkoymanı gerektirmesi çok can sıkıcı. Özellikle de bana onları durdurmak için sert bir adam olup kışlarını tekmeleyeceğini söylemediğin zaman."

"Gerçekten de çok sinir bozucu," diye mırıldandı, onu daha yakına çekti ve dudaklarının seğirdiğini hissetti. Kadın gözlerini kıstı. "Eğer kendinize biraz alacağınızı düşünüyorsanız bayım, çok haklısınız.

Çünkü yatakta harikasin. Ve çünkü evleneli altı hafta oldu ve ben hâlâ balayı heyecanı yaşıyorum. Ama aynı zamanda hala kin tutuyorum."

"Seni öpebilmem için şikâyet etmeyi keser misin?" diye sordu.

"Hayır. Burnundaki kanı temizleyeceksin ve bu geceki kefaretin öpüşmek olmayacak. Aslında, bana hiç dokunamazsın. Ben işimi hallederken sen de kollarını başının üzerine koyup orada yatacaksın."

Aleti zıpladı ve boğazından bir hırıltı yükseldi.

Onun içinde erimiyormuş gibi davranmaya çalışarak onun içinde eridi. "Seni uyarıyorum sevgili karıcığım, bu pek de kefaret sayılmaz."

"Anlamıyorsun. Eğer kışını içeri sokmaz, güvende olmaz ve soğuktan kurtulmazsan teklif iptal edilecek...oof!"

Loren onun güzel ağzını susturmanın bir yolunun da bu olduğunu not etti.

Sonra kardeşlerini viski, konyak ve Mary'yle baş başa bırakmaya koyuldu, ki Mary'nin o anda arkadaşlarından gece yaşadıkları maceranın her ayrıntısını öğrenmeye çalıştığını tecrübeleriyle biliyordu ve kefaretinin ödemek için karısını yatağına taşıdı.

Başardığı bir şey.

Cesurca.

Ve sevinçle.

* * * *

Ed

Phoenix'te yaklaşık aynı zamanda.

Köşede yeşil bir sis oluştu. Sisten bir kadın oluştu.

O bir nakavttı.

Ve o adamdan kesinlikle daha fazla kokain alıyordu.

Yine de, "Ne oluyor lan?" dedi.

"Kızınız evlendi," diye duyurdu. "Ha?" diye sordu.

"Ve senin eski karın bu topraklardaki en zengin ikinci kadın."

Tamam, ya o bokun içine ciddi bir başka bok katılmıştı ya da belki de sadece bırakmalıydı...

Bir süreliğine her şeyi.

Sanki onu uzaklaştıracakmış gibi başını salladı ama uzaklaştırmadı. Onun yerine, saçma sapan konuşmaya devam etti.

"Bu dünyanın liderlerinin büyüye inanmaması çok iyi. Buna kısıtlama getiremezler."

"Tamam bebeğim, eğer bir fantezi olarak kalacaksan, bunu yaparken sikimi emmeye ne dersin?" diye önerdi.

Bir kedi gibi gülümsedi.

"Bu yüzden seni lanetliyorum, Edgar Bradford Dawes. Senin için bir anlam ifade edebilecek her kadını seni reddetmesi için lanetliyorum. Dokunduğun her şeyi toza dönüşmesi için lanetliyorum, mecazi olarak tabii ki. Arzuladığın her şeyi lanetliyorum. Hayatının geri kalanını hayallerinin peşinde koşarak geçirmeni ve hayallerinin gerçekleşmemesini lanetliyorum. Seni sefaletle lanetliyorum Edgar. Amansız."

Bir adım öne çıktı.

Ve Ed taşaklarının büzüşüğünü hissetti.

"Ve öldüğünde Edgar, güzel kızını ve bir zamanlar sevdiğin ama bir kenara attığın kadını hatırlayacaksın, ikisini de kullandın ve tehlikeye attın. Maxine dövüldü Edgar, kendi rızası olmadan fahişelik yapmaya zorlandı ve Corliss hapsedildi ve aç bırakıldı."

Boğazının düğümlendiğini hissetti.

"O adam dedi ki-" diye araya girdi. "O sensin, bu yüzden *yalan söyledi*."

Bir elini kaldırdı ve yumruğunu açtı. İçinden yeşil tebeşir tozuna benzeyen bir puf çıktı ve ona doğru ilerledi.

"Sen lanetlisin," diye fısıldadı kaybolmaya başlarken.

Toz yaklaştıkça büyüdü ve Edgar ondan kaçmak için sandalyesinin arkasına düşerek ayağa fırladı ama toz onu yine de sardı.

Sonunda, onlarca yılını bundan kaçmaya çalışarak, elinden gelen her şeyi yaparak ve bu uğurda delirerek geçirdi.

Ama tıpkı onun söz verdiği gibi, her zaman başarısız oldu.

* * * *

İki Saat Sonra

Newton'daki Derryman evinin başka bir odasında.

Köşede yeşil bir sis oluştu. Ve sisten bir cadı oluştu.

Kendi dünyasına ait kıyafetler giyiyordu. Topukları yüksekti.

Yine de sessiz kedinin ayakları üzerinde yatağa doğru yürüdü.

Uyuyan kadına baktı, görkemli aslansı saçları çözülmüş ve yastığın üzerine dökülmüştü.

"Sonunda bir meydan okuma," diye fısıldadı. Bir nefes aldı.

Ardından Valentine Rousseau, "Şimdi Leydi Maxine, sizi bir görelim," dedi.

Son

* * * *

Ayrıca 1001 Karanlık Gece ve Kristen Ashley'den Tırmanıştan Sonra, [Dinginliğin Peşinde](#), [Sıçrayış](#), [Vahşi Rüzgar](#), [Rüya Isırıkları Yemek Kitabı](#), [Vahşi Ateş](#), [Sessiz Adam](#), [Sert Sürüş](#) ve [Rock Chick Yeniden Uyanıyor](#)'u [keşfedin](#).

1001 Karanlık Gece Bültenine kaydolun ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.

Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler BEŞ ÜCRETSİZ özel kitap indirebilir!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.